

Giới thiệu Thê Tử Phản Bội Của Mặt Quỷ

Truyện Thê Tử Phản Bội Của Mặt Quỷ, chuyện nói về một cô gái đi xem mắt với một người đàn ông, rõ ràng hắn ta biết mình không hề không hề thích hắn ta nhưng hắn vẫn một mực ép nàng gả cho hắn.

Cô chỉ vì gia đình ép phải đi coi mắt nên đành đi gặp người đàn ông này nhưng hắn rõ ràng là biết cô chỉ giả vờ xem mắt thôi chứ không thật sự muốn gả cho hắn, hắn cố tình không hiểu ý nói của cô mà cự tuyệt thẳng, mong muốn làm người của hắn để thỏa mãn dục vọng của hắn.

Hắn mong muốn cô đến phát điên làm cô cảm thấy tình cảm của mình có thể đặt sai chỗ rồi, người đàn ông này sẽ không làm cho cô hạnh phúc thật sự mà cái hắn cần chính là con người của cô để hắn có thể tiêu khiển mỗi ngày

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phản Bội Của Mặt Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Canh ba nửa đêm, mọi không gian trong La gia đại trạch đều tịch tịch, u ám không ánh sáng.

Trong bóng tối, chỉ thấy một bóng người lén lút đi về phía cổng sắt nhỏ phía sau hoa viên, khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân) kéo then chốt cửa.

Luôn được sửa chữa và bảo trì thoả đáng cánh cửa hợp tác dần mở ra, mà không có một tiếng vang.

Nữ nhân nhẹ nhàng thờ ra chuẩn bị bước ra khỏi cửa rồi đi, rồi đi khỏi ngôi nhà làm nàng cực kì chán ghét, rồi đi khỏi người nam nhân mà nàng thông hận, rồi đi khỏi cuộc hôn nhân bó buộc nàng.

Thưa dịp đêm nay phu quân rời nhà đi công tác, nàng tính toán cùng tình nhân cao chạy xa bay.

“Mụ mụ người muốn đi đâu?”

Đúng lúc nàng đang muốn bước chân ra khỏi cửa, phía sau truyền đến một giọng nói non nớt.

A, nguy rồi !

Lòng của nữ nhân bắt đầu cả kinh.

Đứa nhỏ này đáng lẽ đang ngủ say trong nhà như thế nào lại chạy đến đây vậy ?

“Ngoan, người mau trở về ngủ, mụ mụ có việc phải đi ra ngoài chút.” Nữ nhân quay đầu vội vàng đi đến bên người tiểu nam hài trấn an, hy vọng như vậy làm hắn quay lại giường ngủ.

“Ta đây cũng phải đi, người dẫn ta cùng đi đi.” Tiểu nam hài một mặt dụi dụi đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem, một mặt lắc lắc tay mẫu thân nói ra yêu cầu.

“Đã trễ thế này, tiểu hài tử không thể đi ra ngoài, phải ngoan ngoãn đi ngủ mới được.” Nữ nhân vỗ vỗ đầu của hắn nhẹ giọng nói: “Tiểu Đường ngoan, nhanh nhanh trở về đi ngủ, như vậy mẹ sẽ mua cho người đồ chơi, ngày mai buổi sáng người sẽ có món đồ chơi mới để chơi nha!”

Vì muốn thoát khỏi sự dây dưa của đứa nhỏ này, nàng không thể không nói dối.

“Thật sao ? Ta đây muốn một con siêu nhân mới, nhưng phải là loại có cánh cơ.” Đứa nhỏ nghe xong cực kì cao hứng, không quên đưa ra yêu cầu. (Tiểu Đường đáng yêu =p~)

“Hào, không thành vấn đề.” Nữ nhân nhanh miệng đáp ứng.

“Ta đây trở về đi ngủ, người nhớ kĩ phải mua đó !”. Cõi lòng đầy chờ mong, tiểu nam hài vui vẻ chuẩn bị trở về phòng của mình.

“Này, người đang làm cái gì vậy ? Sao chậm chạp như thế ?”

Đột nhiên, bóng dáng của một người nam nhân xa lạ từ ngoài cửa tiến vào.

“Cũng sắp xong, người trước tiên ra ngoài đợi một chút.” Thấy tình phụ đến tiếp ứng vào cửa thúc giục, nữ nhân phất tay í bảo hắn đi ra ngoài trước

“Người nhanh lên, bằng không bị người phát hiện là không đi được đâu.” Nam nhân một mặt thúc giục một mặt sợ hãi nhìn khắp lượt xung quanh.

“Biết rồi, biết rồi, người đi ra ngoài trước đi.” Nữ nhân lo lắng đưa con nhìn thấy tình phụ của mình sẽ càng phức tạp hơn, phát tay liều mạng đuổi hấn rời đi.

Quả nhiên. ....

“Mụ mụ, người không phải đi rồi sẽ không bao giờ trở lại nữa chứ ?” Cha mẹ tình cảm không tốt thường xuyên cãi nhau, khiến cho tiểu nam hài trưởng thành sớm mà trở nên miễn cảm, nam nhân kia xuất hiện càng làm hấn í thức được í đồ của mẫu thân.

“Như thế nào lại có chuyện như vậy ?” Nữ nhân biến sắc, lại như trước cười trừ. “Đứa nhỏ này, mụ mụ xong việc sẽ trở về, ta không phải nói mua tặng người một món đồ chơi sao ?”

“Người gạt người.” Tiểu nam hài hiển nhiên không hề tin tưởng lí do thoái thác của mẫu thân. “Người không thích ba ba cho nên rời khỏi đây có đúng hay không ?”

“Người đừng nói bậy, mau trở về đi ngủ !” Nữ nhân quyết định không để í đến đứa con đang dây dưa, cất bước hướng cánh cửa đi đến.

“Mụ mụ, người đừng đi!” Mắt thấy mẫu thân rời đi, tiểu nam hài vội vàng tiến đến bám trụ ống tay áo của mẫu thân, nói thế nào cũng không chịu buông tay.

“Tiểu Đường, người mau buông tay ra nhanh lên. ....” Nữ nhân gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Ta không cho người đi, người không được đi. ....” Lúc này tiểu nam hài sống chết ôm lấy chân mẫu thân, hạ quyết tâm không cho mẫu thân rời đi.

Ở ngoài cửa chờ đợi, nam nhân dường như mất hết kiên nhẫn, lại quay trở vào thúc giục.

“Này người nhanh lên được không. ....” Hấn so với nữ nhân còn gấp gáp hơn, bởi vì nếu bị hắc đạo lão công (ông chồng XH đen =.) mà nàng từng kẻ bắt được, khẳng định là chết không toàn thây.

“Người đừng thúc giục được không?” Nữ nhân lo lắng cãi lại, đôi tay bận rộn kéo tay đứa con đang ôm lấy mình không cho đi.

Nam nhân thấy thế, lập tức tiến lại hỗ trợ.

“Tiểu quý nhà người, dứt ngay nhanh lên !” Hấn cầm song chường (là 2 tay) của tiểu nam hài, ra sức kéo hấn ra khỏi người nữ nhân.

“Ta không muốn, người mới phải dứt ngay!” Tiểu nam hài sinh khí, một cước đá trúng xương ống đồng của người nam nhân.

“Chết tiệt!” Nam nhân bị đau, phần nộ đem tiểu nam hài quẳng hướng cột đá cạnh cửa.

Không ai biết phiến thạch(đá) bị cột đá che lấp một cạnh sắc, cạnh sắc đó lập tức cắt một vết dài lên khuôn mặt phần nộ của tiểu nam hài, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn nhắt thời máu chảy không thôi.

“A. .... Đau quá, đau quá. .... Ô ô. ....” Bởi vì đau đớn kịch liệt, tiểu nam hài gào khóc lên.

Nhìn thấy đứa nhỏ mặt đầy máu tươi, nữ nhân vội vàng chạy lại thăm hỏi, nam nhân lại một phen kéo lấy nàng.

“Đi mau, nếu không đi ngay đợi lát nữa mà bị người bắt được, cả hai người chúng ta đều sẽ chết trong này.”

“Nhưng mà. ....” Tuy rằng nàng chán ghét cuộc hôn nhân này, nhưng mà đối với đứa nhỏ vẫn có vài phần thương tâm, huống hồ hấn còn bị thương nặng như vậy, cứ như vậy bỏ rơi hấn. ....

Lúc này ngọn đèn trong đại trạch dần sáng lên, mơ hồ truyền đến tiếng người, hiển nhiên tiếng ồn ào bên ngoài đã làm kinh động những người đang ngủ say trong nhà.

“Quản không được nhiều chuyện như vậy đâu.” Nam nhân túm chặt cánh tay nữ nhân, kiên quyết đem nàng kéo ra bên ngoài. “Trong nhà có rất nhiều người hầu, họ nhất định sẽ chiếu cố hấn.”

Lí do thoái thác của nam nhân cơ hồ thuyết phục nữ nhân.

“Tiểu Đường thực xin lỗi. ....” Nữ nhân liếc mắt nhìn đứa con lưu luyến không muốn rời, trong chốc lát nữ nhân kiên quyết dứt khoát quay đầu theo nam nhân rời đi.

“Mụ mụ, người đừng đi, người đừng đi. ....”

Đang lúc bị máu tươi làm mờ hồ tầm mắt, tiểu nam hài trở lại nhìn mẫu thân biến mất trong bóng đêm khôn cùng mặc cho hấn khóc thét như thế nào cũng không một lần quay đầu nhìn lại.

“Nhóm nữ nhân, chuẩn bị tốt chưa?”

Hạ Đông Bình to tiếng nói, truyền tới toàn bộ Hạ gia.

“Tốt lắm, tốt lắm...” Nghe tiếng, thê tử Hồng Ngọc San từ trong phòng đi ra đầu tiên. “Lão công, người xem ta hôm nay ăn mặc như thế nào?”

Nàng có ý lắc lắc cái vòng tay, khoe ra những món đồ tâm huyết mình mua hôm qua “Có đẹp hay không a?”

“Mĩ, mĩ, mĩ tới cực điểm!” Nam nhân ha hả cười nói: “Lão bà của Hạ Đông Bình ta như thế nào lại không đẹp? Nếu là không đẹp ta lúc trước đã không lấy nàng rồi!”

Hắn nhìn lão bà thường thức, không quên trêu ghẹo.

“Thối, lấy ta cũng bởi vì ta đẹp sao?” Nàng yêu kiều đầm đầm lão công một chút “Ta không có ưu điểm gì khác sao?”

“Đương nhiên là có nhiều lắm!” Hắn cười nói “Người nào không biết tôi lấy được một lão bà rất có năng lực chứ, vừa xinh đẹp lại biết giúp chồng, vận khí tốt như vậy không biết bao nhiêu nam nhân mong muốn mà không được!”

Lời hắn nói tất cả đều là thật tâm.

Thân hắn là nhân vật chính trị gia, điều hắn cần là một thê tử cùng hắn ra trận, biết giữ thể diện lại biết tạo những mối quan hệ, mà Hồng Ngọc

San với một vẻ ngoài xinh đẹp cùng tính cách hoạt bát là mẫu người phù hợp với điều kiện đó.

Năm đó hai người nhất kiến trung tình (tình yêu sét đánh – cái này ai cũng biết rồi), chỉ tiếc cả hai đều đã thành gia lập thất, bất quá đang lúc lực hấp dẫn lẫn nhau mãnh liệt làm cho hai người lựa chọn ly hôn, quyết định cùng nhau bước lên thảm đỏ mang theo đứa nhỏ của riêng cùng chung cuộc sống.

Những năm này Hạ Đông Bình đúng là một bước lên mây, đang từ một chỗ bước một quãng đường dài hướng đi lên, đến khi trở thành đầu não của chính đảng nhà nước, trừ bỏ năng lực của chính bản thân mình, thê tử toàn tâm toàn ý không thể nói không có công lao.

Bởi vậy hắn cùng thê tử trong lúc đó tình cảm tốt đến không thể phủ nhận, bây giờ đã là lão phu thê (vợ chồng già), không có việc gì làm có thể liếc mắt đưa tình với nhau (*hắc hắc*, cần gì phải liếc mắt đưa tình, “trực tiếp” là được rồi :)).

“Các người đang làm cái gì vậy?” Hạ Mạn Đình sau hai giờ tỉ mỉ trang điểm, giờ phút này đã ra khỏi phòng, tiến tới trước mặt cha mẹ.

“Oa, nhìn xem tiểu công chúa của chúng ta này!” Nhìn lên thấy nàng, trên mặt Hồng Ngọc San lập tức tràn đầy 5 tán thưởng. “Quả nhiên xinh đẹp đến không kim lòng được, mà ngay cả Lâm Chí Linh so ra với người còn kém!”

Nàng chắc chắn mấy tiếng: “Nhìn thấy bộ dáng này của người, con mắt của nam nhân xác định 100% sẽ rơi khỏi lòng mắt luôn, ha ha..., như thế này cái người tên La Kế Đường khẳng định quý dưới váy của người, nói không chừng vừa nhìn thấy người liền quý xuống cầu hôn!”.

“Cái gì mà đến mức độ đó chứ? Đâu có người nào khoa trương như vậy...” Hạ Mạn Đình đối với lời khen ngợi ngọt nhạt của kẻ mẩu trong lòng cũng nghĩ tuy rằng không cho là sẽ có người nào khoa trương đến mức độ lần đầu tiên gặp mặt đã đi quý xuống cầu hôn, bất quá nàng đối với vẻ ngoài của mình có thừa tự tin.

Đích xác, không ai có thể phủ nhận vẻ đẹp của nàng.

Da thịt trắng như tuyết, đôi mắt to sáng, cái mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, bộ ngực kinh người, vòng eo mảnh khảnh, đùi dẹt thon dài.... (*chắc chắc*, đáng bình hoa =p~)

Từ đầu đến chân, nàng không có chỗ nào không đẹp, không có một chỗ nào không phù hợp với điều kiện của mỹ nữ.

Tựa như vì sao chói mắt trên bầu trời, mọi người liếc mắt một cái đều phải chú ý tới nàng, không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng.

“Nói không chừng hắn liền khoa trương như vậy!” Hồng Ngọc San trong nháy mắt nói: “Nghe nói người tên La Kế Đường này cả gan làm loạn, không có chuyện gì hắn không làm được cả.”

“Chuyện đó là thật sao”. Hạ Mạn Đình che miệng cười.

Chuyện tình về La Kế Đường nàng gần đây nghe không ít, nàng biết được – người nam nhân này 30 tuổi, từ sau khi kế thừa thế lực hắc bang của phụ thân liền không ngừng khuếch trương, không đến thời gian ba năm liền đem Hồng Bang từ trước đến nay luôn đối địch thu về dưới trướng.

Ngoài ra, trừ bỏ truyền thống sự nghiệp cũ của La gia (là XH đen), hắn cũng tích cực tham gia làm vào các hoạt động Khoa học kĩ thuật, không chỉ ở hai bờ biển (Đài Loan và TQ) mà còn có cả Mỹ Quốc, đồng thời có được cổ phần của mấy công ty uy tín trên thị trường.

Một nam nhân vừa có khả năng lại nhiều tiền như thế tất nhiên mọi người nhìn bợ là chuyện bình thường, cũng bởi vì vậy, phụ thân của Hạ Mạn Đình – Hạ Đông Bình mới cất lực an bài bữa tiệc thân mật ngày hôm nay, ở mặt ngoài tuy là chỉ như quan hệ bình thường hữu nghị giữa hai gia tộc. Trên thực tế cũng là làm cho La Kế Đường cùng nữ nhi của mình gặp mặt nhau một lần, ý đồ tác hợp hôn sự của hai người.

Thân là một nhân vật trong giới chính trị, ai cũng đều muốn có hắc đạo bồi cảnh (thế lực đứng sau như XH đen), nắm trong tay kim mạch (tiền) cùng nhân

mạch(người) hùng hậu càng làm hấn muốn xây đắp quan hệ, nhất là không có gì vững chắc hơn quan hệ thông gia.

Ở trước mặt nữ nhân Hạ Đông Bình cũng không nói thêm cái gì, Hạ Mạn Đình cũng hiểu được tâm tư của phụ thân, nàng hoàn toàn không có bài xích loại ngoài mặt tụ hội nhưng bên trong đã lên an bài, nhất là sau khi nghe sự tích oanh oanh liệt liệt của La Kế Đường xong, nàng sớm lòng tràn đầy chờ mong, ước gì lập tức trở thành cao cao tại thượng, mọi người cực kỳ hâm mộ La thiếu phụ nhân.

Bằng vào vẻ đẹp hơn người, ở trong vòng tay nam nhân chưa bao giờ thất thủ, cho tới bây giờ chưa có nam nhân nào kháng cự được mỹ lực của nàng, Hạ Mạn Đình tin tưởng lần này cũng sẽ không phải ngoại lệ, người nam nhân này nhất định phải thuộc về nàng.

“Đúng rồi, Mộ Nghiên đâu ? Nàng như thế nào còn chưa thấy đi ra?”Hạ Đông Bình nhìn nhìn đồng hồ nhin không được nói.

“Có lẽ là đang nghĩ xem nên mặc gì đi !” Hồng Ngọc San vì mình thân sinh nữ nhi tìm lấy cái lí do “Đứa bé này từ trước tới nay không hay chú trọng lắm việc ăn mặc, muốn hay không ta đi giục nàng nhanh một chút.”

“Không sao đâu, thời gian còn đủ mà, đợi một lát nữa không sao cả” Hạ Đông Bình ngăn trở thê từ.

“Thối, tại sao để nàng cùng đi ? Có nàng hay không có nàng đâu có gì khác nhau.” Hạ Mạn Đình hờn giận mở miệng nói.

Từ nhỏ nàng đã không thích tỷ tỷ không cùng huyết thống này, tuy rằng hai người cùng nhau lớn lên, không hay giúp đỡ lẫn nhau, cảm tình mưòi phần mỏng.

“Mạn Đình, ngươi tại sao lại nói như thế?” Hạ Đông Bình không cho là đúng lúc đâu. “Hôm nay nếu là gia tụ, đương nhiên cả nhà đồng thời xuất môn, làm sao có thể lưu một mình Mộ Nghiên ở nhà ?”

Đối với đứa nhỏ của Hồng Ngọc San cùng chồng trước, hấn cũng không có nhiều tình cảm lắm. Nhưng mà hấn không có hà khắc ngặt nghèo gì với nàng, tuy nhiên cũng không có đối đãi đặc biệt tốt, chính là cứ như vậy mà nuôi lớn nàng, hấn còn phải bận rộn đối phó với những mối quan hệ bên ngoài, làm gì còn thời gian quan tâm tới việc vất vả của mấy đứa nhỏ.

Chuyện tình to nhỏ trong nhà hấn hoàn toàn giao cho Hồng Ngọc San phụ trách, thấy con gái của mình cùng Hồng Ngọc San chung sống hoà bình cũng an tâm, nữ nhân này nếu ngay cả nữ nhi của hấn cũng có thể thu phục, đương nhiên lại càng không cần nói cô ta đối với đứa con thân sinh của mình như thế nào.

“Nàng ta thật sự không muốn đi đâu, tại sao phải miễn cưỡng nàng ?” Hạ Mạn Đình không phục bắt đầu kêu rên.

“Mộ Nghiên không phải không muốn đi, nàng chính là có nguyên do, từ trước đến nay nàng không có thói quen tới các buổi gặp mặt nhiều người, người liên thông cảm cho nàng một chút thôi !” Hồng Ngọc San đành phải trang ra cái khuôn mặt tươi cười hoà giải , thay con gái mình nói tốt vài câu.

“Muốn đi tại làm sao lẽ nề như vậy? Đến bây giờ còn không ra?” Hạ Mạn Đình cái miệng càng nói càng to.

Nàng ta chỉ là con chồng trước, nàng ta nghĩ mình là ai ? Cự nhiên để một Đại tiểu thư như nàng phải đứng đây đợi nàng ta.

“Thật xin lỗi, đã để các người đợi lâu.”

Lúc Hạ Mạn Đình chuẩn bị phát tác thêm lần nữa, một bóng người mảnh khảnh rớt cuộc xuất hiện trước mặt mọi người.

Trang điểm nhẹ nhàng, quần áo đơn giản, mái tóc dài buông xoã, nhìn đi nhìn lại cũng vẫn như Hạ Mộ Nghiên mọi khi trước sau một mực, không thấy gì đặc biệt.

“Tiểu Nghiên a, không phải mẹ đã sớm nói với ngươi” Hồng Ngọc San vừa thấy con gái nhin không được thì thầm: “Biết rõ phải xuất môn nên chuẩn bị sớm một chút, đừng kéo tất cả mọi người cùng phải chờ ngươi như vậy.....”

Lần này nói nàng không chỉ là nói cho nữ nhi của mình nghe, đồng thời cũng là nói cho chính mình trượng phu cùng kể nữ nghe.

Nàng không hy vọng người ta hiểu lầm nàng thiên vị, chỉ thương chính mình nữ nhi.

“Ta đã biết” Mặt không chút thay đổi, Hạ Mộ Nghiên thân nhiên nhận lời oán trách của mẫu thân.

Trách cứ nàng để lấy lòng kẻ phụ cùng kẻ muội, cảnh tượng như vậy Hạ Mộ Nghiên sớm nhìn đã thành quen, vừa mới bắt đầu nàng còn có thể vì nó mà cảm thấy đau lòng, nàng bây giờ đã là chết lặng đã không còn cảm giác.

Mẫu thân vì lấy lòng kẻ phụ, từ trước đến nay luôn cung chiều cùng dung túng muội muội phi thân sinh (con chồng), vô hình trung đối với nàng thân là con chồng trước trở thành bất hoà lạnh nhạt, từ nhỏ tuổi nếu cùng muội muội tranh đoạt đồ vật này nọ, mẫu thân luôn quở trách nàng không hiểu chuyện, quở trách nàng để cho trượng phu của mình xem, có thứ gì tốt cũng giữ cho muội muội trước tiên. Khi nàng dần lớn lên, nàng cũng dần hiểu được tình cảnh của chính mình, địa vị của chính mình, tính tình cũng trở nên trầm tĩnh mà lạnh lùng.

Trầm tĩnh để không vướng phải thương tổn vô ích, lạnh lùng để đối diện với nhân tình lạnh lùng.

“Tốt lắm...tốt lắm, hiện tại có thể đi rồi chứ ?” Hạ Mạn Đình ác thanh ác khí thúc giục “Không có việc gì thì đừng dài dòng nữa, như thế này mà đến

muộn thì thật thất lễ ? Chẳng lẽ để nhà người ta chờ chúng ta sao ?”

Từ trước đến nay nàng không ngại cho nam nhân đợi mình mấy tiếng đồng hồ, lúc này lại cực kì lo lắng muộn giờ với đối phương, bởi vì nàng thực sự rất thường thức, rất thích người nam nhân tên La Kế Đường này.

Không, phải nói là vị trí La thiếu phu nhân này mới đúng.

Thân là hòn ngọc quý trên tay đầu não chính đảng, lại là phu nhân của trùm hắc đạo, có quang hoàn đẹp mắt như thế, nàng sinh ra là để hưởng loại ánh sáng rực rỡ xinh đẹp này.

Nghĩ đến đây, nàng hận không thể lập tức chấp cánh bay đến phòng ăn đã ước hẹn, sử dụng tất cả kĩ xảo làm cho nam nhân này quỳ gối dưới váy của nàng.

Không khí lúc ăn cơm mười phần thân thiện.

Hạ Đông Bình cùng Hồng Ngọc San từ trước đến nay hay nói, hơn nữa giọng nói cười của Hạ Mạn Đình như châu (giống như ngọc trai rơi, chịu chg biết đc/ thể mà ta tưởng trong như tiếng ngọc. Góm một câu mà hàm ý quá K), cho dù La Kế Đường không nói nhiều, trong căn phòng nhỏ có năm người nhưng lại náo nhiệt cuộn cuộn.

Chỗ ngồi đặc biệt được an bài cho Hạ Mạn Đình đó là ngồi đối diện La Kế Đường, nàng ta đang nhíu mày cười yếu ớt, ánh mắt lưu chuyển, dáng người khoan bãi(bày mờ ư !?/ Chắc là quyến rũ =]]), bàn tay mềm nhẹ lay động, vừa nhìn hẳn lại tự bày ra bộ dáng quyến rũ không ngừng ý đồ mê hoặc nam nhân hiếm có trước mặt này.

Nam nhân này được xưng “Mặt Quý” lại là một nhân tài thật hiếm có.

Lúc trước nghe qua hẳn thân gia cùng bối cảnh đã làm nàng vô hạn chờ mong, hôm nay gặp mặt La Kế Đường người thật, Hạ Mạn Đình nhất thời rơi vào vực sâu tình yêu.

Trong thiên hạ như thế nào lại có một nam nhân hoàn mỹ như vậy ?

La Kế Đường chẳng những có thể kiếm nhiều tiền, hơn nữa dáng vẻ đường đường. Quần áo âu phục cắt vừa người tôn lên khí chất anh tuấn tiêu sái cùng thân hình cao ráo kiêu ngạo của hắn, còn có ngũ quan như điêu khắc đặc biệt có nam tính dương khí, trên má trái có một vết sẹo nằm ngang, nó hoàn toàn không tổn hại gì đến mỹ lực của hắn, ngược lại tăng thêm vài phần nguy hiểm.

Mà phần sẹo này cảnh cáo nguy hiểm với các nam nhân khác, ở trong mắt nữ nhân lại thành lực hấp dẫn trí mạng

Cho dù từ nhỏ Hạ Mạn Đình đã bị phần lớn nam nhân vây quanh cũng không tránh nổi hấp dẫn này.

Mà thấy cô gái khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng vụng vụng đờ đờ (nửa tỉnh nửa mê), La Kế Đường tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, lấy điều kiện của hắn mà nói, cho tới bây giờ chưa có mỹ nhân nào thoát khỏi mỹ lực của hắn.

Phản ứng của Hạ Mạn Đình hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

Sở dĩ hôm nay chính hắn tham sự bữa tiệc thân mật này, chủ yếu là nhằm trúng vào Hạ Đông Bình thân là người đứng đầu chính đảng, trong tay khổng chế kinh tế xã hội, có hẳn La Kế Đường đứng sau nữa, đảm bảo Hạ Đông Bình càng tiến xa hơn, song phương cùng kết hợp lợi dụng lẫn nhau càng tạo ra nhiều ích lợi hơn, đối mỗi người mà nói đều là cục diện toàn thắng.

Hắn hoàn toàn hiểu được dụng tâm của Hạ Đông Bình, lại càng không bài xích việc cùng hắn kết làm thông gia.

Chẳng qua.....

Bỏ qua đoá hoa hồng kiều diễm ngồi trước mặt này, ánh mắt sắc bén lạc hướng sang một nữ nhân vẫn thùy chung cúi đầu, yên lặng không nói.

Trừ bỏ lúc gặp mặt lên tiếng chào hỏi, nữ nhân này cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái

Chẳng lẽ nàng chỉ có hứng thú với thức ăn trên bàn thôi sao ?

Xem nàng thân hình tinh tế gầy teo (đã tinh tế lại còn gầy teo, đúng là vừa đấm vừa xoa mà :]]), từ từ từng miếng một ăn chứ không một hơi ăn sạch, tựa hồ không giống người đối với đồ ăn vạn phần hứng thú.

Chẳng lẽ thân hắn là một người vạn người nhìn đều yêu, lại đối với nữ nhân này một chút lực hấp dẫn cũng không có?

Nữ nhân này gây cho hắn cảm giác lạnh lùng, để lại trong hắn một ấn tượng rất tốt.

“Hạ lão gia thật đúng là hảo mệnh, có hai nữ nhi như hoa như ngọc bồi bên người...” Đem ánh mắt trở lại trên mặt Hạ Mạn Đình, La Kế Đường hỏi: “Hai vị thoát nhìn tuổi không sai biệt lắm, rốt cuộc ai là tỷ tỷ, ai là muội muội.”

Hắn từng bước một đem đề tài dẫn hướng nữ nhân mà hắn cảm rất hứng thú.

Nghe câu hỏi của hắn, Hạ Mạn Đình không nghĩ ngợi nhiều lập tức trả lời: “Ta nhỏ hơn nàng ba tháng, cho nên ta là muội muội, còn nàng là tỷ tỷ”

Từ trước đến nay Hạ Mạn Đình luôn là trung tâm, nên vĩnh viễn lấy “Ta” làm điểm xuất phát.

“Như vậy a ~!” Đối với tình trạng hôn nhân của Hạ Đông Bình, La Kế Đường ít nhiều có chút hiểu biết, cho nên đối với chuyện tình hai tỷ muội chỉ kém nhau có ba tháng hắn cũng không cảm thấy kì lạ. “Ta biết người kêu Mạn Đình, vậy người tỷ tỷ kêu Mạn... Mạn... Thật xin lỗi, vừa rồi giới thiệu có điểm vội vàng cho nên không nghe rõ, người không ngại nói lại một lần nữa chứ?”

Hắn đương nhiên là nghe rất rõ ràng, chính là đem đề tài xoay xung quanh nữ nhân lạnh như băng này, làm cho nàng không thể không chú ý đến tồn tại của hắn.

“Nàng kêu Mộ Nghiên”. Hạ Mạn Đình làm sao hiểu được La Kế Đường tâm tư, trong đầu lại còn âm thầm vì thế mà cao hứng.

Người nam nhân này trong mắt quả nhiên chỉ có nàng, thậm chí ngay cả tên của tỷ tỷ cũng nhớ không được.

“A, là Mộ Nghiên chứ không phải Mạn Nghiên...” La Kế Đường vẻ mặt xin lỗi. “Mộ Nghiên tiểu thư, thật là có lỗi, vừa nãy không cẩn thận nhớ sai tên người, người đừng để ý”.

A!!!

Hắn...hắn là đang nói chuyện cùng nàng sao?

Ngừng đôi dao đĩa đang mài cắt thịt gà đến nhàm chán, nàng vịn bát đắc dĩ ngẩng đầu lên đối diện với khách nhân trọng yếu ngày hôm nay.

“Không sao đâu, ta không ngại.” Miệng cường bày ra vẻ mỉm cười, nàng lạ cúi đầu.

Nàng thấy chẳng có gì phải quan tâm lắm

Hạ Mộ Nghiên từ đáy lòng hiểu được Hạ Mạn Đình mới là diễn viên chính ngày hôm nay, mà nàng chẳng qua là một người phối hợp diễn, thậm chí chỉ là người làm nền.

Gia không thể tề, lấy cái gì trị quốc? Gia đình hoà thuận vui vẻ là biểu tượng mà nhân vật chính trị nào cũng cần, trên danh nghĩa nàng là một phần tử của Hạ gia, đương nhiên nàng phải sắm vai nữ nhi ngoan ngoan của Hạ Đông Bình. Cho dù không quan trọng gì, nàng cũng phải ngoan ngoãn ngồi ở một bên vì mặt mũi của kẻ phụ (cha dượng).

Thôi, nữ nhân này cư nhiên lại cúi đầu, hoàn toàn không đem hắn để vào mắt.

La Kế Đường hiểu thẳng đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy.

“Có phải người cũng ở bên cạnh phụ thân hỗ trợ giống Mạn Đình hay không?” Hắn giống như chỉ là lơ đãng hỏi, nhưng lại làm nàng muốn tránh mà không thể tránh.

“Ta.....” Bất đắc dĩ Hạ Mộ Nghiên lại phải ngẩng đầu, “Không có, ta làm công việc khác bên ngoài.”

Nàng biết mình không phải là trọng điểm mà người nam nhân này quan tâm, nên trả lời thật ngắn gọn.

“Thật sao?” La Kế Đường lại hỏi: “Xin hỏi người là làm việc tại nơi nào?”

“Ở một công ty mậu dịch làm kế toán” Nàng thân nhiên đáp.

“Kế toán?” La Kế Đường cười cười. “Vi cái gì không hỗ trợ bên cạnh phụ thân người? Theo ta thấy, ở lại bên người Hạ lão gia tiền đồ càng rộng mở hơn đi.”

“Nguyên nhân, bởi vì.....” Nàng cứ quanh co nói.

Hạ Mạn Đình mặc dù mang danh là Hạ Đông Bình trợ lý, kỳ thật là ở trong nhà chờ chuẩn bị đi làm lão bà của người ta, mà nàng cũng là nghĩ muốn một ngày thoát ly khỏi Hạ gia, cho nên sau khi tốt nghiệp đại học liền đi kiếm việc bên ngoài, sau này một mình tự thân vận động mà sống.

Này chỉ là trong lòng nàng nói mà thôi, nàng cũng không muốn nói ra, lại càng ngại nói cho người ngoài.

Vốn tưởng rằng nàng cũng là nữ nhi của Hạ Đông Bình, cho nên người nam nhân này ngại ngừng nàng ngồi một chỗ vắng vẻ nên mới thuận miệng hỏi nàng một hai câu, không thể tưởng được rằng hắn lại hỏi vấn đề này, trong lúc nhất thời nàng không biết đáp lại thế nào.

“Bởi vì làm sao?” La Kế Đường tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) chăm chú nhìn khuôn mặt không tự nhiên của nàng, cho tới giờ khắc này hắn mới thấy rõ ràng diện mạo của Hạ Mộ Nghiên.

Mày mi hẹp dài, mắt phượng trong trẻo, thanh lệ nhã nhặn, ở bên cạnh muội muội xinh đẹp, nàng xem ra cũng chẳng có gì thu hút.

Nhưng mà khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn dấu một loại ý nhị thoát tục, một vài sợi tóc phiêu dật phụ trợ càng tăng thêm vẻ nhẹ nhàng độc đáo, tựa như tiên nữ rơi vào thế gian này, làm người ta càng nhìn càng cuốn hút.

Trong lòng bỗng rung động, La Kế Đường đối với nàng bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Mà ở trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Hạ Mộ Nghiên cũng tìm được lí do trả lời lầy lẹ “Bởi vì nhân các hữu chí” (mỗi người một chí hướng)

Trả lời ngắn gọn như trước, nàng thâm nghĩ mau đem cục diện trước mắt ứng phó cho xong.

“Nhân các hữu chí ?” Không ngờ La Kế Đường giống thợ săn truy đuổi con mồi như trước đuổi sát không tha. “Ta muốn hỏi Mộ Nghiên tiểu thư, chí hướng của ngươi là cái gì vậy ?”

Tình huống không ngừng truy vấn này làm Mộ Nghiên sinh lòng cảnh giác.

“La tiên sinh, vấn đề này hình như không phải trọng điểm ngươi cần chú ý hôm nay đi !” Nàng lạnh lùng nhắc nhở “Ta chỉ là một tiểu nữ nhân, nên chỉ có cái tiểu chí hướng, không đáng để cho vị đại nhân như ngươi phải lo lắng.”

Nữ nhân này..... Cự nhiên dám chống đối hần !

Hắc hắc, thật thú vị.

Cho tới bây giờ hần chưa từng gặp qua nữ nhân nào không đầu hàng dưới La Kế Đường, lúc này ấn tượng đối với nàng càng thêm khắc sâu.

“Tiểu Nghiên, nói chuyện không thể thiếu lễ phép như vậy !” Hồng Ngọc San thấy nữ nhi ả nói lỗ mãng, nhịn không được ngay tại chỗ giáo huấn nàng. “La tiên sinh chính là quan tâm suy nghĩ của ngươi, ngươi tại sao lại ả nói như vậy ? Nhanh lên nói lời xin lỗi với người ta.”

“Ta.....” Cấn cấn môi, Hạ Mộ Nghiên cảm thấy buồn bực trừng mắt nhìn nam nhân lờm một cái, tâm không cam lòng nhưng miệng vẫn thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Mẫu thân cũng đã mở miệng khuyên răn, nàng không thể không cúi đầu, nàng cũng không có quên mình chỉ là một nhân vật làm nền, cho dù chỉ là nhân vật làm nền, cũng là một người làm nên nhu thuận a ~

Bởi vậy hơn nữa, nàng cũng có thể thoát khỏi sự truy vấn của nam nhân này đi, một lần nữa tìm lại không gian riêng yên tĩnh như vừa rồi.

“Hạ phu nhân đừng quở trách nàng.” La Kế Đường cười trừ tìm cho nàng một lối thoát. “Mỗi người khó tránh khỏi đều có một tâm sự khó nói, ta chính là đã đường đột hỏi quá nhiều, nên xin lỗi phải là ta mới đúng.”

Hần nâng chén hướng về phía Hạ Mộ Nghiên cười “Mộ Nghiên tiểu thư, xin tha thứ sự mạo phạm vừa rồi của ta.”

“Không làm sao, là ta không đúng” Thái độ mềm mỏng của đối phương làm nàng sống khá giả chút (tâm trạng thoải mái hơn), nàng lễ phép nâng chén đáp lễ nói.

Đem hành động của hai người kia thu hết vào tầm mắt, Hạ Mạn Đình có chút tư vị không vui.

Có làm hay không ?

Nàng – Hạ Mạn Đình mới là diễn viên chính ngày hôm nay, như thế nào càng về sau lại thành La Kế Đường cùng Hạ Mộ Nghiên uống rượu thế này ?

“Đúng rồi, La đại ca !” Lúm đồng tiền tươi như hoa, trên mặt tràn ra một cái tươi cười vạn phần ngọt ngào “Ngươi có biết một vở kịch Pháp quốc nổi tiếng tên là ‘gác chuông quái nhân’ sắp tới Đài Loan trình diễn không ?” (chính là Thăng gù ở nhà thờ Đức Bà ý ạ !!!!!)

Nhanh chóng, nàng đem lực chú ý của La Kế Đường trở lại bên người mình.

“Hình như là có nghe qua” La Kế Đường gật gật đầu.

“Mấy hôm trước ta có mua mấy tấm vé đi xem, nếu có hứng thú ngươi có thể cùng cả nhà chúng ta đi xem” Nàng không giấu diếm đưa ra lời mời.

“Cái đó còn phải xem thời điểm có hợp hay không” Hần không có quả quyết cự tuyệt, cũng không có lập tức đáp ứng “Nếu có thể sắp xếp được thời gian, ta sẽ cân nhắc”

Chỉ là cân nhắc?

Nghe vậy, Hạ Mạn Đình có chút thất vọng.

Nếu như người nam nhân này đối với nàng hứng trí bùng bùng, thì xác định trăm phần trăm sẽ không trả lời như vậy, căn bản là chỉ nói cân nhắc, mà cũng đâu nhất thiết phải đi xem kịch đâu, nói không chừng hần còn có thể mời nàng đi ra ngoài ăn cơm xem điện ảnh và vân vân.

Tuy rằng nàng cũng không chờ mong người nam nhân này vừa nhìn thấy nàng liền lập tức hướng nàng quỳ xuống cầu hôn, chính là ít nhất cũng nên đối với nàng biểu hiện một chút hứng thú mới đúng, nhưng mà nàng thật sự không cảm nhận được một chút nhiệt tình nam nhân này giành cho mình.

Chẳng lẽ nói sức quyến rũ của nàng mất đi hiệu lực ?

Hoặc là bởi vì hấn gặp nhiều mỹ nữ quá, cho nên đã muốn tê liệt.

Hay là bởi ngại có mặt cha mẹ ở đây, cho nên hấn biểu đạt tương đối thờ ơ.

Mới có thể....

Loại người giống La Kế Đường là người lẩn lộn trên thương trường lâu năm, từ trước đến nay sẽ không để cho người khác nhìn thấy trước ý đồ chân chính của mình, đây là phương thức bảo hộ chính mình của bọn hấn, cũng là thủ pháp mà bọn hấn sử dụng để công kích địch nhân.

Như vật xem ra, nàng hấn là còn có hy vọng đi!

Hạ Mạn Đình âm thầm phỏng đoán.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Bước những bước dài mỗi mét, Hạ Mộ Nghiên xách túi đi ra khỏi công ty, chuẩn bị lên tàu tốc hành về nhà.

Tuy rằng cha dư dụng không ngại để cô sử dụng xe trong nhà, nhưng mà cô luôn tự mình đi chờ tàu điện ngầm, tận dụng hết khả năng để không phải sử dụng tài sản trong Hạ gia.

Mặc dù trên danh nghĩa là con gái của Hạ Đông Bình, bất quá cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ là như vậy.

Đối với cô mà nói, cha dư dụng, mẹ cùng em gái mới là một nhà ba người, còn mình chỉ là người ngoài cuộc, hoặc đúng hơn là một kẻ dư thừa.

Thiếu cô, một nhà ba người của cha dư dụng sẽ càng thoải mái, viên mãn hơn; có thêm cô cũng chỉ làm cho em gái thấy chán ghét, làm cho mẹ thấy phiền toái.

Tuy rằng chưa có người nào mở miệng nói rằng ghét bỏ cô, bất quá cô hoàn toàn hiểu được mình là người thừa, bởi vậy cô tính toán cố gắng kiếm tiền, dựa vào năng lực của mình để nuôi sống bản thân, đợi khi có đủ tiền gửi ngân hàng, cô có thể chính thức thoát ly Hạ gia, thoát ly cảnh ăn nhờ ở đậu. Chẳng qua là đợi đến ngày đó có chút xa xôi.

Ở công ty mậu dịch làm chức kế toán nhỏ, mỗi tháng chỉ có thể lĩnh 2 vạn rưỡi tiền lương (20500 hay 25000 nhĩ), trừ đi tiền cơm và tiền xe cộ mỗi ngày, số tiền cũng chẳng còn là bao, đối với năng lực kinh tế đó ngay cả thuê cái phòng trọ cũng không đủ.

Haizz, xem ra muốn thoát khỏi bóng ma của Hạ gia, ít nhất cũng phải tiêu tốn thêm ba bốn năm nữa.

Có lẽ buổi tối cô nên đi kiếm công việc làm thêm, tích góp thêm chút khoản thu nhập, có lẽ cô nên kiếm bạn bè cùng thuê phòng ở chung, có lẽ .....

Trong lúc Hạ Mộ Nghiên đang đặt ra hàng loạt phương án có thể để thoát khỏi Hạ gia, một bó hoa Bách Hợp rất lớn đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Giật mình kinh ngạc, cô nhìn không được ngẩng đầu.

“Hi (hai đây ko phải hihi đâu), là tôi” Cẩm bó hoa, La Kế Đường theo sát cô chào hỏi.

Như thế nào lại là anh ta?

“Anh, Anh.....” Trùng mắt nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta, Hạ Mộ Nghiên khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn muốn nói mà nói không nên lời.

Người đàn ông này tại sao lại xuất hiện ở đây ?

Ngày đó sau khi kết thúc bữa tiệc, cô nghĩ là cả đời này sẽ không bao giờ...nhìn thấy anh ta lần nữa; nếu như có thể thấy anh ta, đại khái cũng phải ở tiệc mừng kết hôn của anh ta và Hạ Mạn Đình, hôm nay đột nhiên gặp được anh ta, thật sự ngoài dự kiến của cô.

“Tại sao? Nhanh như vậy đã không nhớ rõ tôi?” Khoé miệng La Kế Đường gọn lên nụ cười trêu chọc nói “Có cần tôi tự mình giới thiệu một lần nữa

không? Mộ Nghiên tiểu thư”

“Không, không, không cần. ....” Ngây ngốc một hồi thật lâu, Hạ Mộ Nghiên rốt cục tìm lại được năng lực nói chuyện “Tôi chỉ là không nghĩ ở chỗ này lại đụng phải anh.”

“Vì sao?” La Kế Đường cười hỏi

Vì sao ? Nào có vì cái gì ?

Cô rất rõ ràng, Hạ Mạn Đình mới là người anh ta phải quan tâm đúng không, mình chẳng qua chỉ là người làm nền.

“Cô vẫn chưa trả lời tôi ” Thấy cô trầm mặc không nói anh lại tiếp tục hỏi.

Câu trả lời này sẽ làm thương tổn lòng tự tôn của cô, nên tốt nhất là không nói gì cả.

“La tiên sinh, ngài thật thích tìm hiểu căn nguyên cội rễ” Cô lựa chọn lạnh lùng bảo vệ mình. “Bất quá hy vọng ngài hiểu được một việc, tôi không phải là cấp dưới của ngài, cũng không phải tay sai của ngài, cho nên không có nghĩa vụ trả lời các thắc mắc của ngài.”

Hôm nay cha mẹ cũng không có ở đây, cô không cần giả bộ hình tượng cô gái ngoan ngoãn nữa.

“Xem ra là tôi đã đường đột mạo phạm cô, Mộ Nghiên tiểu thư.” La Kế Đường vẫn cười tủm tỉm như trước, hoàn toàn không có bộ dáng tức giận. “Thực xin lỗi. ....”

Anh cầm bó hoa Bách hợp trong tay đưa tới trước mặt cô: “Cái này tặng cho cô, hy vọng cô chấp nhận lời xin lỗi của tôi”

Người đàn ông này có phải làm đối tượng hay không ? Anh ta tự nhiên lại tặng hoa cho cô ?

“Sao vậy? Không vui à ?” La Kế Đường thấy cô đứng không nhúc nhích, vì thế liếc mắt nhìn bó hoa lại liếc mắt nhìn cô một cái.

“Anh có phải tìm nhầm người không vậy?” Hai mắt mở to nhìn bó hoa, cô vẫn chưa đưa tay tiếp nhận “Tôi là Hạ Mộ Nghiên, không phải Hạ Mạn Đình, xin anh nhìn cho rõ một chút.”

Hạ Mộ Nghiên thầm nghĩ người đàn ông này nhất định là nhầm đối tượng mới đem hoa tặng cho cô.

“Tôi nhìn thật sự rất rõ ràng!” La Kế Đường mỉm cười. “Chẳng lẽ tôi không phải vừa mới gọi cô Mộ Nghiên tiểu thư sao ?”

Biết còn tặng hoa? Hay là ....

“Tôi chỉ nhắc lại cho anh nhớ”. Cô bình tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của anh “Hạ Mạn Đình mới là con gái thân sinh của cha tôi, nói vậy anh nghe có hiểu không?”

Người đàn ông này tất nhiên là nhầm ai mới là Hạ gia công chúa chân chính, nghĩ lầm cô Hạ Mộ Nghiên mới là con gái thân sinh của Hạ Đồng Bình, cho nên mới đi tặng hoa theo đuổi cô.

Cô bình tĩnh chờ đợi nụ cười trên mặt La Kế Đường biến mất, sau đó cùng cô nói thật xin lỗi.

“Tôi đương nhiên nghe hiểu được, hơn nữa đã sớm biết rồi !” La Kế Đường vẻ mặt như trước, ý cười không giảm, hoàn toàn đập đổ chờ mong của cô. “Bữa cơm ngày đó, tôi cũng đã rất rõ ràng, cô không cần nhắc nhở tôi.”

Hạ Mộ Nghiên ngạc nhiên khó hiểu “Vậy thì anh còn tặng hoa cho tôi để làm gì?”

“Kỳ quái, tôi vì cái gì không thể tặng hoa cho cô?” La Kế Đường khơi mào cuộc chiến “Cái gọi là ‘yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’ cô chưa nghe nói qua sao?” Thân hình cao lớn nghiêng về phía trước “Chúng ta ‘nam dựng vợ gái gả chồng’, tôi thích cô, cho nên mua hoa tặng cô, làm như vậy có cái gì không đúng sao? Hay là. ....”

“Cô là người đồng tính luyến ái, cho nên cự tuyệt đàn ông theo đuổi?” Mang theo một chút ý tứ khiêu khích hàm xúc, anh vô cùng thân thiết thổi một luồng khí bên tai cô.

“A!!!” Hạ Mộ Nghiên chưa bao giờ cùng đàn ông tiếp cận thân mật như thế, hoảng sợ lùi lại hai bước, hơi thở mãnh liệt của đàn ông khiến khuôn mặt thanh lệ cùng đôi tai nấn cảm của cô đỏ ửng.

Oh, cô gái này tựa hồ thật thanh khiết. ....

La Kế Đường cười cười nhìn phản ứng của cô.

Anh ta muốn theo đuổi cô ?

Người đàn ông này tại sao lại muốn theo đuổi cô?

Đầu tiên cô không phải con gái thân sinh của Hạ Đông Bình, thứ hai về ngoài của cô lại không xuất chúng bằng Hạ Mạn Đình, người đàn ông này tại sao tránh gánh nặng không tránh còn muốn theo đuổi cô?

Hạ Mộ Nghiên trăm mối tâm tư không được giải đáp.

Hay sẽ không.....

Cô lập tức nhớ đến tại bữa tiệc ngày đó cô nói chuyện chống đối anh ta, không phải là lúc đó anh ta tỏ ra không có việc gì, nhưng kì thật vẫn ghi hận trong lòng, cho nên muốn dùng phương thức này trên cột cô ?

“La tiên sinh, nói giỡn cũng phải có mức độ của nó” Nhận định theo đuổi của anh ta là ác ý, Hạ Mộ Nghiên lạnh lùng kéo một đường phòng tuyến . “Tôi chỉ là một cô gái nhỏ bé, không đáng để đại nhân vật như ngài hao tâm tổn sức đến chinh tôi”

“Hay nói giỡn? Chinh cô?” La Kế Đường liếc hoa tươi trong tay lại liếc mắt nhìn cô một cái, bất giác cảm thấy buồn cười “Nhìn tôi thiếu thành ý như vậy sao?”

Anh đột nhiên tươi cười trở lại.

“Như vậy tôi nói rõ ràng một lần cho cô biết” Anh rành mạch gần từng tiếng nói “Tôi thật sự phi thường quan tâm đến chuyện này, giống như lời nói vừa rồi của cô, tôi là một người cực kỳ bận rộn, càng không có thời gian trên đùa cô, hay nói giỡn với cô.”

Anh lại đem bó hoa đưa tới trước mặt cô. “Nếu nghe hiểu rồi thì nhận lấy bó hoa này, sau đó lên xe cùng tôi đi ăn cơm”

“Có làm hay không, mời người ta đi ăn cơm mà còn ngang ngược như vậy?”

Cho dù anh ta thật sự muốn theo đuổi cô, cô liền nhận lời cho anh ta theo đuổi sao ?

“Có theo đuổi hay không là chuyện của anh, còn tiếp nhận hay không là chuyện của tôi” Câu nói ở thể mệnh lệnh làm cô cực phản cảm “Đã khuya, tôi phải đi nhanh về nhà ăn cơm, xin anh tránh ra khỏi đường của tôi.”

Trùng mắt nhìn anh ta, Hạ Mộ Nghiên cự tuyệt rõ ràng.

Hắc hắc, cô ta..... Thế nhưng cự tuyệt mình? Cô gái này quả thật là ưa nặng nề.

Lần đầu trong tình trường vấp phải trở ngại, La Kế Đường càng thêm hứng thú chinh phục cô.

Người đàn ông này.....

Hạ Mộ Nghiên không tự chủ toàn thân một trận run rẩy.

Sau khi hứng phải lệnh trực khách của Hạ Mộ Nghiên, anh đứng trước mặt cô như cũ không di động một bước, nhưng lại bày ra bộ dạng không từ tế, giống như muốn đem cô nuốt vào trong bụng.

Cô bị nhìn đến cả người tràn đầy sợ hãi, hiện tại toàn đầu óc cũng chỉ có một ý nghĩ, đó là mau chóng rời khỏi hiện trường, nhanh chóng rời xa xa tên đàn ông khủng bố này một chút.

“Thực xin lỗi, tôi đi trước một bước” Nghiêng đầu tránh sang chỗ khác, Hạ Mộ Nghiên cất bước xoay người.

Nếu anh ta không chịu nhường đường, cô đây liền tìm đường khác đi thôi.

Một tiếng rên nho nhỏ, mới bước đi được một bước cô đột nhiên bay lên trời (!!!), khi đã hiểu được chuyện gì xảy ra, thân thể mảnh khảnh đã rơi vào trong lòng ngực rộng lớn của La Kế Đường.

Tại sao lại xảy ra loại việc này?

Người đàn ông này cư nhiên dám ở trước mặt bao nhiêu người bắt cô đi, hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác.

“Cô đã không muốn tự mình đi, tôi cũng không ngại ôm cô cùng ăn.” Trên mặt anh ta mang theo một vẻ đầy tà khí, làm người khác chỉ muốn đem móng tay cào xuống.

“Sao anh dám.....” Mấy giây sau, Hạ Mộ Nghiên rốt cục khôi phục phản ứng nên có. “Thả tôi xuống dưới..... Anh mau buông ra.....”

Cô tức giận giãy dụa thét chói tai: “Anh sao dám dùng loại thủ đoạn hèn hạ cường bạo bức bách một cô gái nhận lời mời của anh chứ? Anh rốt cuộc có hiểu cái gì là sự tôn trọng hay không?”

“Tôn trọng?” La Kế Đường dễ dàng chế phục cô giãy giụa, cười cười nhìn cô bất lực. “Tôi thành tâm thành ý tặng hoa, còn mời cô đi ăn chẳng lẽ còn chưa đủ tôn trọng?”

“Quan trọng là tôi không muốn nhận, anh dựa vào cái gì bắt buộc tôi?” Cô nghiêm chỉnh kháng nghị. “Hiện tại để tôi đi, nhanh lên buông tôi ra. ....”

Biết rõ vô dụng, cô vẫn dùng nốt một chút sức lực cuối cùng đánh vào người anh ta, mặc dù đã mệt đến thở hồng hộc, cả người vô lực.

“Có tiếp nhận hay không là việc của cô, có thả người hay không là việc của tôi” Anh ôm cô cất bước đi về hướng chiếc xe hơi màu đen đỗ ven đường.

“Còn một việc nữa tôi muốn nói cho cô rõ.”

Sau khi cả người Hạ Mộ Nghiên bị nhét vào chỗ ngồi phía sau của chiếc xe hơi, La Kế Đường nheo mắt lại, thanh âm lạnh lùng mà trầm thấp. “Chuyện tôi muốn làm từ trước tới nay không ai có thể ngăn cản, càng không ai dám cự tuyệt, hiểu chưa?”

Toàn thân anh ta tỏa ra một luồng khí lạnh, La Kế Đường tản mát ra một loại nguy hiểm chưa từng có.

Anh ta. .... Anh ta. .... Anh ta thoát nhìn. .... rất tốt nhưng .... Thật đáng sợ. ....

Lần đầu tiên ý thức được một mặt khác của La Kế Đường, còn có bối cảnh xuất thân hắc đạo của anh ta, cô cuối cùng bắt đầu sợ.

Kính sợ khí thế bức người của anh ta, Hạ Mộ Nghiên sợ hãi đến mức lui về một góc, thân hình vô lực tuyệt không dám động đậy một lần.

*** độc nhất vô nhị chế tác *****

“Muốn ăn cái gì đây?”

Đến khi hai người ngồi đối mặt nhau trong một khu phòng khách cao cấp của một nhà hàng Pháp, La Kế Đường một lần nữa đem về mặt tươi cười treo lên, khách khí mà lễ phép hỏi cô gái trước mặt.

“Tùy anh” Sợ hãi cùng phần nộ tích tụ chung một chỗ, Hạ Mộ Nghiên làm gì có tâm hồn ăn uống? Anh ta cố tình dọa cô làm cô không có dũng khí quay đầu rời đi, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý La Kế Đường xếp đặt.

“Vậy cứ ăn giống của tôi là được rồi”. La Kế Đường không nhiều lời, trực tiếp thay cô quyết định bữa tối ăn cái gì. “Như vậy có thể chứ?” Anh ta không quên quay đầu hỏi lại ý tứ của Hạ Mộ Nghiên, thoát nhìn bộ dáng mười phần tôn trọng.

“Tôi có thể nói không sao?” Cô cắn chặt răng, oán hận lườm một cái. ...

Đàn ông này còn giả mù sa mưa !!!

Không để ý ý kiến của cô, đem cô bắt tới nhà ăn, chỉ là ở một căn phòng nhỏ trong góc này còn cho cô một chút không gian riêng, giống như anh ta nói là tôn trọng ý kiến của cô. ....

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Sau khi phục vụ viên đem thực đơn rời đi, Hạ Mộ Nghiên cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi.

“Nào có muốn thế nào?” Cười hi hi nhìn vẻ mặt tức giận cùng bất đắc dĩ không che dấu của cô, La Kế Đường lại xuống nước.

“Chỉ là muốn mời cô ăn bữa cơm để theo đuổi cô thôi.”

“Theo đuổi tôi?” Hạ Mộ Nghiên cười lạnh. “Có mục đích gì thì nói thẳng ra đi, không cần dùng hai chữ theo đuổi để bao biện, tôi đảm đương không nổi.”

Cô căn bản là không thể tin được người đàn ông này thật tình muốn theo đuổi cô, thử hỏi có người đàn ông nào lại buông tay với những người con gái xinh đẹp như Hạ Mạn Đình, còn chưa nói cô ta là nữ nhi của Hạ Đông Bình, để đến theo đuổi một cô gái khác dung mạo bình thường lại là con của chồng trước như cô? Trừ phi đầu của người đàn ông này bị đánh hỏng rồi đi, bằng không chỉ có thể là có mưu kế bên trong.

Mà La Kế Đường khôn khéo hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, đầu óc tuyệt đối không thể có vấn đề được, anh ta buông tha Hạ Mạn Đình ngược lại theo đuổi cô chỉ có mưu đồ khác mà thôi.

“Sao cô lại không tự tin vào bản thân mình như vậy?” Mười đầu ngón tay thon dài đan vào nhau, trên môi nụ cười càng đậm, đôi mắt thâm sâu ẩn chứa ý cười.

Cô hậm hực nói: “Tôi chỉ là biết tự lượng sức mình.”

“Tự lượng sức mình?” Anh đứng hình, “Cô tại sao lại nhận mình kém cỏi hơn Hạ Mạn Đình?”

“Xin hỏi tôi có điểm nào hơn cô ta?” Cô sắc sảo hỏi lại.

“Điểm nào hơn?” La Kế Đường không cần (phải) nghĩ ngợi trả lời “Ở trong mắt tôi, mọi thứ của cô đều tốt hơn cô ta.”

“Anh. ....” Người đàn ông này cho rằng cô ngu ngốc sao? Dùng loại lời tán tỉnh nhạt nhẽo này mà muốn lừa cô?

“La tiên sinh, phiền anh lần sau nói dối trước hết đánh động một lần.” Hạ Mộ Nghiên giận dữ nói. “Người bình thường nhìn vào đều có thể nhận thấy hai chị em chúng tôi đều khác biệt nhau rõ ràng, cô ấy là một đoá hoa, còn tôi chỉ là một ngọn cỏ dưới gốc cây, lời nói dối của anh chỉ dùng lừa trẻ con lên ba được thôi.”

“Không phải hoa nào cũng đẹp, cũng chẳng phải cỏ nào cũng xấu.” Anh vẫn một mình tự quyết như cũ.

“Cho dù có như thế thật thì ....” Cô lạnh lùng nhắc nhở “Tâm ảnh hưởng của mỗi người là khác nhau, Hạ Mạn Đình mới là hòn ngọc quý trên tay của cha mẹ tôi, cùng cô ấy ở một chỗ, ích lợi của anh sẽ càng được bảo đảm.”

Cô nghiêng người liếc anh “Đừng nói với tôi là anh chưa bao giờ nghĩ tới ích lợi của mối quan hệ ấy, chỉ riêng điểm này tôi so ra đã kém cô ấy, cho nên phiền anh đem lời nói dối vừa rồi thu lại, lần tới phải xem xem người nào đầu óc ngu ngốc, thì hãy lấy ra sử dụng tiếp.”

“Ooh, phân tích rất sắc bén” Vô tay hoan nghênh mấy tiếng, La Kế Đường ca ngợi không hề khoa trương “Xem ra cô làm kế toán ở công ty mạo dịch quả nhiên là kiếm hăm sự phát triển của cô rồi, thực sự nên mời cô đến công ty của tôi làm cố vấn chủ tịch mới đúng.”

Nghe anh ta châm chọc, Hạ Mộ Nghiên quay mặt qua chỗ khác không thèm để ý tới anh ta nữa.

“Một khi đã như vậy, thì cô nói thử xem ....” Ánh mắt anh tràn ngập ý tứ khiêu khích “Tôi vì sao chọn cô mà không phải Hạ Mạn Đình?”

“Vậy tôi mới muốn hỏi anh” Đó cũng là nghi vấn của cô.

“Hỏi tôi?” Anh cười âm thầm “Vừa rồi tôi đã nói qua đáp án, chẳng qua là cô không tin thôi. ”

“Anh nói lúc nào ?” Nhấn mi lại, cô cố gắng hồi tưởng những gì La Kế Đường từng nói qua, nhưng mà đối với đáp án anh ta nói lại chẳng có lấy một chút ấn tượng.

“Tôi không phải đã nói ....” Anh trừng mắt nhìn, vẻ mặt nghiêm túc “Ở trong mắt tôi, mọi thứ của cô đều tốt hơn cô ta, cho nên tôi lựa chọn cô, mà không phải cô ta.”

Cái gì vậy ? Người đàn ông này nghe không hiểu lời cô nói sao?

Lời nói gian ngoan mập mờ của anh ta làm Hạ Mộ Nghiên tức giận, chuẩn bị mở miệng phản bác lại.

Nhưng không đợi cô kịp phản ứng, La Kế Đường tiếp lời ngay lập tức “Tôi không cần một người vợ quá mức xinh đẹp lại có tính huyền ảo lắm lời, cô so với cô ta thật giản dị, lại trầm tĩnh hơn cô ta, rất phù hợp với những gì tôi cần.”

Đáp án bất ngờ này ngăn chặn lời chuẩn bị nói ra của Hạ Mộ Nghiên, cũng làm nắm tay đang nắm chặt của cô buông ra.

Tim cô loạn nhịp đập mạnh, mắt nhìn La Kế Đường không rời.

Thái độ nghiêm túc, sắc mặt bình tĩnh, người đàn ông này dường như không giống đang nói dối.

Chính xác, La Kế Đường không hề nói dối.

Lí do của anh lần này tất cả đều là lời nói thật, cũng là suy tính từ trong đáy lòng của anh.

Năm đó người mẹ xinh đẹp của anh cùng gã đàn ông khác rời nhà bỏ trốn, ở trong lòng một đứa trẻ nhỏ như anh ta đã lưu lại một dấu vết không bao giờ có thể phai mờ. Đối với anh mà nói, cô gái xinh đẹp vui đùa một chút còn có thể, nhưng không phải là đối tượng cần thiết phải kết hôn.

Cho nên anh liếc mắt một cái liền nhìn trúng Hạ Mộ Nghiên, cô giản dị tự nhiên, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chỉ có cô gái như vậy mới tránh khỏi đàn ông khác trên hoa ghẹo nguyệt, ngoan ngoãn ở nhà làm người vợ chung thủy.

“Về phần cô không phải là con gái thân sinh của Hạ Đông Bình, không phải là vấn đề quan trọng” La Kế Đường dứt khoát đem lời nói giải bày “Điều tôi muốn chính là gắn bó thêm quan hệ giữa hai gia đình, chỉ cần cô họ Hạ, là con gái trên danh nghĩa của ông ta, cái này cũng đủ rồi, còn các loại tiểu tiết khác tôi không để ý.”

Anh chăm chú nhìn Hạ Mộ Nghiên đang lâm vào trầm tư. “Nói như vậy cô hiểu chưa ?”

Hạ Mộ Nghiên đương nhiên hiểu được, chỉ là cô chưa bao giờ dự đoán được lại có người lựa chọn kì quái như vậy.

Vậy đại khái khác gì rau xanh cải củ muốn làm người (ước muốn kì quái), chẳng qua. ....

“La tiên sinh, tôi rất cảm kích lòng yêu mến của anh” Có lẽ bị bóng ma của em gái ép xuống quá lâu, trong lòng cô có vài phần nhìn người đàn ông này với ánh mắt “độc đáo”. “Chẳng qua những điều này là ý nghĩa phiên diện của anh, lựa chọn của anh, tôi không có quyền can thiệp, nhưng có tiếp nhận hay không là quyền lựa chọn của tôi.”

“Cô nói vậy tức là cự tuyệt ?” Không có kinh ngạc nhiều lắm, La Kế Đường nhếch miệng nở nụ cười.

Anh đã sớm biết cô gái này không dễ dàng thu phục như vậy, chẳng qua vì thế anh càng cảm thấy hứng thú.

Sự kháng cự của cô đã thực sự khơi mào ý trí chinh phục của anh.

Cho dù Hạ gia không phải là đám hỏi duy nhất mà anh có thể lựa chọn, nhưng lạc thú được theo đuổi cô gái này lại thập phần hấp dẫn anh.

Dù sao một việc khó khăn có thể đổi lấy một cuộc hôn nhân thú vị cũng là cái ích lợi.

“Thật xin lỗi” Cô gật gật đầu.

Hạ Mộ Nghiên đương nhiên sẽ cự tuyệt sự theo đuổi của anh ta.

La Kế Đường chọn trúng cô chẳng qua là do điều kiện của cô phù hợp với những điều anh ta cần, đều không phải căn cứ vào cảm tình chân thành mà chọn, cô có nguyện vọng của cô, có lí tưởng của cô, trong lòng cô chờ mong một người bạn đời thật lòng yêu mình, cô càng không cần một cuộc hôn nhân lạnh như băng hoàn toàn lấy lợi ích ra làm trọng.

Huống hồ anh ta rất anh tuấn cũng quá nguy hiểm, cô sẽ không bao giờ nắm bắt không được hoàn toàn trái tim anh ta, càng không biết ở chung với anh ta như thế nào, nói thật ra một câu, cô thực sự có chút sợ hãi đối với anh ta.

“Thật không?” La Kế Đường khoanh tay trước ngực, trong con ngươi loé về đùa giỡn “Chỉ sợ cô không còn con đường nào khác để lựa chọn”

“Tôi không thích anh, đương nhiên có thể cự tuyệt anh.” Hạ Mộ Nghiên lạnh lùng trả lời chắc như đinh đóng cột.

Cô thật sự căm ghét cái vẻ tự tin rằng cái gì cũng làm được của La Kế Đường, giống như cô là con mồi trong tay anh ta, không bao giờ có thể thoát ra được nữa.

“Cô cho là cô có thể cự tuyệt ?” La Kế Đường thần nhiên, tự đắc “Chuyện hai nhà La – Hạ kết thân là chuyện phải làm, tôi tin chắc đây không phải là ý nghĩ của riêng tôi, mà cũng là nguyện vọng thầm thiết mà Hạ Đông Bình kì vọng, chỉ sợ so với tôi còn nóng lòng hơn, nếu không sẽ không an bài bữa cơm thân mật kia làm gì.”

Anh lạnh lùng tàn nhẫn làm cô tỉnh ngộ. “Chỉ cần tôi hướng Hạ Đông Bình mở miệng nói muốn lấy cô, chỉ sợ ông ta cao hứng còn không kịp, làm sao có thể đem chuyện tốt như vậy đẩy ra ngoài cửa? Nói tóm lại là tôi sẽ dùng mọi phương pháp đem cô đi theo tôi, cần bản không có chỗ cho cô cự tuyệt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khi nghe người đàn ông này nói ra sự thật vô tình, Hạ Mộ Nghiên hoàn toàn không thể phản bác.

Biết rõ sự quan trọng của mối quan hệ này, cô làm sao lại không biết những lời La Kế Đường nói hoàn toàn là sự thật, anh ta chính là người mà vợ chồng Hạ Đông Bình đem hết khả năng ra nịnh bợ, chỉ cần anh ta mở miệng nói một câu, cha dượng và mẹ tuyệt đối sẽ bức cô bước lên thảm đỏ (như kiểu lễ đường) bằng được, bọn họ từ trước đến nay chưa từng bản khoăn đến cảm giác của cô, trong vấn đề mang lại nhiều ích lợi thế này, cảm giác của cô càng là cái nhỏ bé không đáng kể.

“Có lẽ tôi không thể cự tuyệt” Cô cắn răng, “Nhưng tôi có chân, chẳng lẽ tôi không biết đường tự rời đi?”

“Cô nhìn lại thử xem, xem có khả năng thoát khỏi tôi sao.” La Kế Đường không cần tự mình ra tay bắt cô lại. “Nhưng ngàn vạn lần đừng quên những lời tôi nói, cho đến bây giờ không có ai dám ngăn cản hay cự tuyệt ý muốn của tôi.”

Nhưồn nhưồn mảy, anh ta mang về khiêu khích mỉm cười. “Hoặc là cô muốn xem thử năng lực của mình, hay khiêu chiến với tôi có kết cục gì?”

Anh ta mỉm cười nhưng trong lời nói giấu không được hàm ý uy hiếp, Hạ Mộ Nghiên cũng nhìn thấy một tia nguy hiểm trên mặt anh ta chột loé, loại nguy hiểm này làm cô cảm thấy sợ hãi, cô không thể không tưởng tượng cảnh mình bị người ta chặt ra làm tám khúc hoặc bị người ta chôn sống ngay tại chỗ.

“Đúng vậy, anh rất giỏi. ....” Hết sức áp chế sợ hãi cùng tiếng nói run rẩy, cô không chịu yếu thế hướng anh ta nói. “Thì ra “Mặt quỷ” đại nhân đại danh đình đình, uy trấn tứ phương cũng chỉ có thể đi đe dọa một cô gái nhỏ bé trời gà không chặt, quả nhiên thật há hê, thật uy phong. ....” Hạ Mộ Nghiên cố gắng giả bộ khinh thường.

“Đe dọa?” La Kế Đường mờ to mắt “Cô vì cái gì rượu mời không uống?”

Anh triển khai kĩ xảo vừa đâm vừa xoa. “Làm vợ của tôi không những tiền tiêu không hết, hơn nữa lại nở mày nở mặt, đây chính là cơ hội nhiều người cầu còn không được.”

Hạ Mộ Nghiên không có gì đáp lại.

“Chẳng lẽ cô không nghĩ đến những người ở nhà đối xử với cô thế nào à ???” Bắt lấy nhược điểm trong nội tâm Hạ Mộ Nghiên, anh tiến thêm một bước dụ dỗ cô. “Khi mà cô trở thành La thiếu phu nhân, người nhà của cô sẽ không dám xem nhẹ cô, từ nay về sau chỉ biết nịnh bợ cô, hướng về cô, địa vị của cô chắc chắn sẽ áp đảo Hạ Mạn Đình. ....”

Được cha mẹ quan tâm? Lại còn đem dáng vẻ bệ vệ của em gái đặt dưới chân ?

Đúng vậy, chỉ cần cô gả cho La Kế Đường, tuyệt đối có thể dạy cho cha mẹ biết kính trọng cô, dạy cho em gái biết thế nào là ghen tị đồ con mắt.

Chẳng qua là vì mấy cái này, đem hạnh phúc cả đời đổi lấy, hy sinh nhiều như vậy có đáng không ?

“Huống hồ.....” La Kế Đường đem một nụ cười mê hoặc mọi người đến chết mắt xả ra. “Tôi còn lại một người đàn ông rất có sức hấp dẫn, tôi không cho rằng cô đối với tôi hoàn toàn không có cảm giác.”

Anh ta ngoắc ngoắc nhìn Hạ Mộ Nghiên, giống như muốn xem thấu tâm tư của cô.

Giống như bị người khác lột trần tâm tư, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Mộ Nghiên tự nhiên đỏ lựng, tim không tự chủ đập càng nhanh.

Cô quả thật không thể phủ nhận sức hấp dẫn của La Kế Đường, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta, cô đã bị bề ngoài xuất chúng cùng cách nói năng bình tĩnh của anh ta hấp dẫn, chẳng qua cô cảm thấy một đàn ông sáng giá như vậy, kiệt xuất như vậy cần bản không thể cùng cô này sinh bất cứ mối quan hệ nào, càng không có khả năng thuộc về cô, bởi vậy cô không suy tính gì nhiều, chỉ là đứng ở xa xa nhìn anh ta, xem anh ta là một người xa lạ không thể ở chung.

“Có lẽ có rất nhiều cô gái sẽ bị anh hấp dẫn, nhưng mà cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy”. Vì duy trì tự tôn của bản thân, cô đương nhiên sẽ không thừa nhận bất cứ điều gì với người đàn ông không phải của cô. “Nếu anh không hy vọng người vợ trong tương lai của mình là một cô gái duy nhất trên đời này không yêu mình, tôi khuyên anh là bỏ ý nghĩ này, đi tìm một mối nhân duyên khác! Tôi tin tưởng trừ Hạ gia, anh nhất định còn có những lựa chọn khác tốt hơn.”

Cô nói những lời này làm chú ý của anh bị xoá bỏ hết.

“Không thể tin được, cô gái tôi nhìn trúng thế nhưng lại không có cảm giác với tôi” La Kế Đường thờ dãi. “Haizz, nghĩ lại thật đúng bị thương nha ~!”

Trên mặt anh ta tuyệt không có chút vẻ mặt bị thương nào, ngược lại lộ vẻ tươi cười như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Thành thật nói cho cô biết tôi cũng không còn cách nào khác.” Ở trước mặt một cô gái thông minh, anh không ngại ngừng xé bỏ mặt nạ hư tình giả ý. “Với tôi mà nói, hôn nhân chỉ là thủ đoạn trao đổi lợi ích, về phần vợ yêu hay không yêu tôi cũng không phải quan trọng.”

Tình cảm kiểu gì kì vậy? Lợi ích nắm giữ trong tay mới là quan trọng nhất.

Mất thấy mẹ bỏ rơi mình đang trong lúc bị thương để đuổi theo đàn ông khác, cha đối đãi anh lại nghiêm khắc, lạnh lùng, hơn nữa từ nhỏ đã sống trong cảnh đấu tranh gay gắt, anh chưa bao giờ biết ôn nhu là cái gì, tình cảm lại càng thêm nguội lạnh.

Cho dù sớm hiểu được tâm tư cùng tính toán của La Kế Đường, nhưng nghe anh ta nói thẳng tính toán của mình không kiêng kị như thế, Hạ Mộ Nghiên cảm thấy một trận đau lòng không biết từ đâu ra.

“Anh phân tích thật sự rất đúng, trở thành La thiếu phu nhân quả là một lựa chọn không tồi, chẳng qua.....” Cô dừng một chút. “Tôi không muốn chấp nhận nó.”

Tuy rằng cô quả thật vì hoàn cảnh (nhiều tiền) của anh ta mà cảm thấy động tâm, nhưng mà vẫn như cũ không thể nhận lấy một cuộc hôn nhân không tình yêu, lại càng không mong muốn trở thành quân cờ trao đổi cho lợi ích.

“Không sao cả.” La Kế Đường cũng không chờ mong hôm nay lấy được sự đồng ý. “Tối nay mời cô đi ăn mục đích chính là thông báo trước một tiếng cho cô biết, tôi cho rằng cô có quyền biết trước tương lai của mình.” Anh nhếch miệng cười. “Đừng nói tôi không tôn trọng cô, ít nhất tôi cũng hoàn thành xuất sắc nghĩa vụ báo cho cô biết trước, có phải hay không?”

“Tôn trọng?” Lòng Hạ Mộ Nghiên bất giác tràn đầy chua xót. “Nếu anh thật sự hiểu được cái gì là tôn trọng, xin mời anh gạt bỏ ý niệm lấy tôi ở trong đầu của anh đi, đừng ép tôi gả cho anh nữa.”

“Như vậy tôi chỉ có thể hướng cô thành thật xin lỗi” Việc anh đã quyết định mặc kệ ai cũng không thể thay đổi. “Tất cả mọi việc diễn ra sẽ theo đúng những gì tôi nói, việc cuối cùng cô phải làm chính là ngoan ngoãn gả cho tôi.”

Anh đột nhiên hạ kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

a Kế Đường – Người đàn ông này quả nhiên nói được thì làm được.

Sau khi ép hôn Hạ Mộ Nghiên ở bữa cơm hôm trước, ngày hôm sau liền tới gặp vợ chồng Hạ Đông Bình bày tỏ ý nguyện muốn theo đuổi cô, liên tục ba tháng tiếp đó không ngừng đem hoa tươi và các lễ vật quý giá khác đưa tới Hạ gia, trừ việc bày tỏ đầy đủ thành ý cùng quyết tâm theo đuổi, cũng đã làm cho Hạ Đông Bình nở mày nở mặt, đầu tháng thứ tư liền chủ động tới Hạ gia cầu hôn.

Ngay từ đầu, vợ chồng Hạ Đông Bình sau khi nghe quyết định của La Kế Đường đều cảm thấy ngạc nhiên, vốn tưởng rằng hắn sẽ nhìn trúng đứa con gái nhỏ xinh đẹp hoạt bát, không thể tưởng được hắn ngược lại lại chọn đứa con gái lớn điều kiện tương đối bình thường.

Nhưng mà hai vợ chồng cũng không ngại, dù sao chỉ cần tiến thêm một bước bồi đắp mối quan hệ với La Kế Đường, đứa con nào gả cho hắn mà chẳng giống nhau; Hồng Ngọc San thậm chí lên mừng thầm, những năm gần đây vì duy trì sự hoà hảo trong gia đình, bản thân ít nhiều thiếu quan tâm đứa con gái ruột, giờ phút này chứng kiến cô có phúc phận như vậy, thân là mẹ ruột của cô sao lại không cảm thấy vui vẻ?

Tuy rằng Hạ Mộ Nghiên tỏ vẻ phản đối mãnh liệt, nhưng Hạ Đông Bình và Hồng Ngọc San căn bản không thèm nghe cô nói.

Người ta trước tiên sẽ vì lợi ích suy tính, nói gì thì nói cũng không sẽ từ bỏ cơ hội thắt chặt quan hệ với La Kế Đường, mọi người đều cho rằng, đứa con rể như La Kế Đường cho dù có treo đèn lồng tìm cũng không thấy (chắc là mờ hội kén rể cũng ko thấy, ko hiểu lắm), một người như thế còn không muốn lấy làm chồng thì lấy ai ?

Cũng chính vì vậy, cho nên không ai để ý tới ý nguyện của Hạ Mộ Nghiên, hai vợ chồng họ mỗi ngày ở bên cạnh cô thay phiên nhau oanh tạc, vừa đâm vừa xoa bức bách cô đáp ứng.

Càng đáng sợ hơn chính là, bắt đầu từ ngày La Kế Đường tuyên bố theo đuổi cô, đột nhiên xuất hiện hai ba người mang kính râm luôn đứng sát bên cạnh cô, thoát nhìn trông rất giống hung thần ác sát, hoá ra là do tên đó thuê vệ sĩ với lí do bảo hộ cô, nhưng cô thừa biết những người đó do La Kế Đường phái tới giám thị các hoạt động, phòng ngừa triệt để ý đồ bỏ trốn của cô. (làm gì nghĩ xấu về anh quá vạ) Tuy rằng cô có đưa ra kháng nghị, nhưng mà kháng nghị đó chưa bao giờ được tiếp thu, La Kế Đường luôn lấy cố bảo vệ cô, ngay cả Hạ Đông Bình nói cũng không lay chuyển gì, về phần Hồng Ngọc San thậm chí còn cảm động vạn phần vì anh ta quan tâm con gái mình.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra đúng y như những gì La Kế Đường nói, cô không thể kháng cự nổi, cũng không thể chạy trốn, chỉ có thể thuận theo mọi an bài của anh ta, chờ đến thời gian ngoan ngoãn làm cô dâu của anh ta mà thôi.

Mà ngày mai, chính là ngày cô trở thành cô dâu.

Đêm mai cô sẽ không còn trở về căn phòng mà cô đã ở suốt mười năm này nữa, khi cô chính thức trở thành La thiếu phu nhân tự nhiên sẽ phải dọn về ở cùng La Kế Đường, ở trong tân phòng của hai người.

Đột nhiên nhìn bộ lễ phục váy cưới mà anh ta quang minh chính đại mang đến cho cô, Hạ Mộ Nghiên bất giác hoảng hốt.

Cô sẽ kết hôn.

Gả cho La Kế Đường, một người đàn ông không yêu cô.

Đây có phải là sự thật chẳng? Mọi việc trước mắt đều trở nên khẩn trương, nhanh như vậy, đột nhiên như vậy, mọi thứ diễn ra quá nhanh chẳng để lại chút ấn tượng nào cả, giống như chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng không thể tỉnh dậy.

Hạ Mộ Nghiên cũng hiểu được đây không phải là mộng, mà là sự thật không thể thật hơn được nữa, một sự thật mà cô không có khả năng kháng cự.

Áp lực của cha mẹ, tính cách cố chấp của người đàn ông ấy, đã nói cho cô biết tránh cũng không thể tránh chỉ có thể bước đi trên con đường này.

Chết, là phương pháp duy nhất có thể tránh đi hết thảy mọi việc.

Nhưng cô vẫn chưa chọn lựa một cách ngu xuẩn như thế, hoàn toàn chưa tính toán gì đã chết đi như vậy, cô phải mở to mắt nhìn xem, nhìn xem đến cuối cùng ông trời an bài dạng vận mệnh gì cho cô, cô là người tốt, chắc chắn cuộc đời sẽ không phải là cái kết cục bi thảm.

Huống hồ, gả cho La Kế Đường cũng không phải hoàn toàn không có ưu đãi, nếu đúng như lời hắn nói, cô chẳng những có thể hãnh diện với những người trong nhà, còn có danh hiệu La thiếu phu nhân đầy thể diện, cùng với tiền tài tiêu cả đời không hết.

Ngẫm lại, ưu đãi cũng thật là không ít, duy nhất chỉ có khuyết điểm là thiếu chân tình với nhau.

La Kế Đường đã tỏ lộ rất rõ ràng, hôn nhân chỉ là thủ đoạn để trao đổi lợi ích, hiện tại xếp đặt một cuộc hôn nhân không có tình yêu cho cô, kế tiếp.....Lại còn muốn trêu chọc cô thế nào đây?

Hạ Mộ Nghiên thật đúng là luyện tiếu muốn chết, đáy lòng lạnh lùng chờ mong.

Đồng, đồng, đồng .....

Cửa truyền đến vài tiếng đập mãnh liệt.

“Hạ Mộ Nghiên, mở cửa ra cho tao..... Ngay lập tức mở cửa ra cho tao.....”

Nghe vậy, cô nhện không được nhủi mày.

Cho dù mơ hồ không rõ, cô vẫn nhận ra đây là tiếng nói của cô em gái Hạ Mạn Đình.

Giờ này cô ta còn tới làm gì?

Mang theo vài phần nghi hoặc, Hạ Mộ Nghiên vẫn mở cánh cửa ra, ngay lập tức nhìn thấy thân hình say khướt của cô em gái dựa vào khung cửa, ánh mắt hung tợn trừng trừng nhìn mình.

Cả người cô ta toàn mùi rượu, trong tay còn mang theo một bình rượu thủy tinh.

“Cô....có chuyện gì không?” Hạ Mộ Nghiên lạnh nhạt hỏi.

Từ khi La Kế Đường cho thấy ý tứ theo đuổi cô, Hạ Mạn Đình tuyệt nhiên không có xuất hiện trước mặt cô, thường xuyên ở bên ngoài đến tận nửa đêm mới về nhà, cho dù không cần thận chạm mặt nhau, Hạ Mạn Đình cũng chỉ “Hừ” một tiếng rồi xoay người bước đi, ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói.

Hạ Mộ Nghiên đương nhiên hiểu được bởi vì sao, lựa chọn gây ngạc nhiên của La Kế Đường, làm cho cô em gái này từ trước đến nay luôn xem thường cô lại bị mất mặt, vì trong trò chơi hai chọn một cô đã chiến thắng, điều này làm cho sự kiêu kì tự mãn của Hạ Mạn Đình từ trước đến nay bị tổn thương sâu sắc, cho nên mới tức giận với cô.

Nhưng rõ ràng mọi chuyện đã qua từ lâu lắm rồi, nó còn chạy đến đây làm gì?

Chẳng lẽ là nghĩ thông suốt, cho nên tính nói vài câu chúc phúc?

Thấy ánh mắt phẫn nộ của cô, Hạ Mộ Nghiên nghĩ trường hợp đây cũng không cao, thoát nhìn cô em gái này có tâm sự, xem ra giống tìm mình cãi nhau thì đúng hơn.

“HẠ MỘ NGHIÊN..... Con đàn bà chết tiệt này.....” Quả nhiên, Hạ Mạn Đình vọt vào trong phòng liền há mồm hướng phía cô rít gào.

“Cô rốt cuộc có chuyện gì?” Ngầm thờ dài, Hạ Mộ Nghiên không thể không đối diện với nộ khí đằng đằng của em gái.

“Chuyện gì?” Hạ Mạn Đình cười lạnh. “Không có chuyện gì thì không thể đến tìm mày sao? Làm sao hả? Chím sẽ biến thành phượng hoàng, thành La thiếu phu nhân thì tốt lắm sao? Ngay cả tao mày cũng không thêm đề trong mắt?”

Đúng vậy, cô không cam lòng, vì sao một người cái gì cũng kém hơn mình như Hạ Mộ Nghiên lại có thể lấy được ưu ái của La Kế Đường, trở thành La thiếu phu nhân mà ai cũng phải hâm mộ ?

Cô cực kì bất bình, quyền lựa chọn cũng là do La Kế Đường, cô không có biện pháp nào thay đổi. Đêm nay cây có hơi men, cô nhện không được đem một bụng bất bình phát tiết ra ngoài.

“Tôi có sao?” Hạ Mộ Nghiên bất đắc dĩ nói: “Cho đến bây giờ tôi cũng không muốn gả cho La Kế Đường, nhưng mà hán nhất định sắp xếp như vậy, tôi cũng không có biện pháp.”

“Mày không muốn gả cho hán?” Hạ Mạn Đình cười khẩy “Vậy cô muốn nói tất cả đều do La Kế Đường bức cô?”

Lần này giải thích càng khơi mào thêm sự tức giận của cô.

“Đúng rồi, bởi vì uy thế của mày vô cùng, xinh đẹp hơn người, cho nên đàn ông nhìn thấy đều cốt tởm chân nhuyển (xương yếu chân mềm ư? haha), nghĩ phải làm mọi biện pháp để có được mày, cho dù mày tìm mọi cách thoái thác, La Kế Đường vẫn dùng hết phương pháp bức mày gả cho hán ..... Mày cũng không tự mình soi gương xem, nhìn xem mình là cái loại đức hạnh gì”. (đức hạnh ở đây mang nghĩa xấu, ko phải đức hạnh giống phụ nữ thời xưa đâu).

Cô thét chói tai nổi giận mắng: “Mày cho là mày có giá trị như vậy chắc? Trông trên mặt mình có gắn vàng sao, mày chẳng qua chỉ là một con đàn bà bình thường không còn gì bình thường hơn, mày muốn nhìn ai cũng chỉ có thể vụng trộm, còn vọng tưởng dùng những lời như thế để nâng giá trị của mình chắc.”

Cô chỉ thẳng vào mặt Hạ Mộ Nghiên, ngón trỏ cơ hồ chạm vào chóp mũi.

“Đừng nói với tao mày không muốn gả cho La Kế Đường, loại lời nói dối buồn cười này không ai tin được đâu.” Cô oán hận nói. “Loại đàn bà giống như mày, gặp được La Kế Đường liền y như ruồi bọ gặp thức ăn liền bu lấy, lại còn ra vẻ nói đạo lý này nọ sao? Nhìn người thân thể gầy yếu vô lực, thấy đàn ông liền tỏ vẻ ta đây yếu đuối, không thể tưởng được trong tâm thì yếu ngoan xảo trá, đúng là cái hồ ly tinh am hiểu quyền rũ đàn ông. Nói cho tao biết, loại dung loại mị thuật gì mê hoặc La Kế Đường? Hay là dùng bí thuật gì thỏa mãn hán trên giường? Đến đây đến đây, truyền thụ cho đứa em gái của mày mấy chiêu, ít nhiều cho tao học một chút.....” (càng nói nghe càng tức, chỉ muốn nhảy vào tát cho mấy cái *hừ*)

Thấy cô ta càng nói càng kỳ cục, bản thân Hạ Mộ Nghiên từ trước đến nay chưa bao giờ so đo cũng nhện không được mở miệng phản kích: “Tôi không bao giờ kiêu ngạo, lại càng không lo lắng có quyền rũ được hay không, La Kế Đường chính là coi trọng tôi, không giống cô cố tình ăn mặc hoa hoa

bướm bướm, mà người ta cũng không thèm để vào mắt.”

Những lời này hiển nhiên đánh trúng nỗi đau của Hạ Mạn Đình.

“Mày.....” Diên cuồng hét lên một tiếng, phần nộ mãnh liệt làm cô trở nên liều lĩnh cầm bình rượu đánh qua chỗ Hạ Mộ Nghiên.

Phanh !

Hạ Mộ Nghiên né tránh không kịp, lập tức bị bình rượu đánh trúng đầu.

“A!” Cô đau, kinh sợ hô lên một tiếng, theo bản năng lấy tay ôm đầu.

May mà bình rượu không bị vỡ nên không tạo thành thương tích chảy máu, nhưng bị vật nặng đánh trúng, thái dương lập sưng đỏ thành một khối.

“Chuyện gì xảy ra thế này?”

“Đều đã trở thế này, hai đứa còn làm loạn cái gì hả ?”

Trong lúc hai người kịch liệt xung đột, rốt cuộc cũng gây sự chú ý của vợ chồng Hạ Đông Bình.

“A, Tiểu Nghiên, trán của con sao lại như thế này.....” Hồng Ngọc San vừa vào cửa liền nhìn thấy con gái bị thương, nhin không được kinh ngạc hỏi han.

“Con.....”

Không đợi Hạ Mộ Nghiên giải thích, Hạ Mạn Đình lập tức kêu gào nói: “Là do tôi đánh đó, các người muốn thế nào ?”

Tức giận biểu lộ rõ trên mặt, lời nói tràn ngập ý tứ khiêu khích.

“Ngươi tại sao đánh chị mình?” Hạ Đông Bình nhíu mày. “Nhanh lên nói xin lỗi chị đi.”

Cho dù thế nào, cũng là vô duyên vô cớ ra tay đánh người.

“Con vì sao phải nói xin lỗi?” Từ trước đến nay cô luôn được ở trung tâm, đương nhiên không biết mình có gì sai.

“Ai nha, cái trán sưng như thế này, hôn lễ ngày mai làm sao tiếp khách được?” Hồng Ngọc San lao tâm tổn trí trên mặt mi nhăn lại. “Các con rốt cục làm sao vậy ? Từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ đánh nhau, tại sao bây giờ lại đánh nhau hả ?”

Không đợi hai người trả lời, bà chạy ngay ra khỏi phòng để chuẩn bị đá lạnh cùng một số vật dụng khác làm tiêu sưng.

“Con biết rõ mai chị mình kết hôn, vì sao không biết quý trọng thời khắc của nó? Cưng nhiên còn tự tay đánh nó bị thương, thật không hiểu con đang nghĩ cái gì nữa.” Hạ Đông Bình dùng giọng điệu nghiêm khắc chưa từng có từ trước tới nay chỉ trích con gái mình. “Nói xin lỗi với chị nhanh lên, ngay lập tức”

Thứ nhất là do Hạ Mạn Đình thật sự quá phận, thứ hai hẳn ít nhiều cũng là mắng cho con gái lớn xem, dù sao về sau cô cũng là La thiếu phu nhân, bản thân có khi còn phải dựa vào sự hỗ trợ của cô.

“Con không muốn !” Mất đã đồ ngầu, Hạ Mạn Đình liều chết không nghe.

Cha từ trước tới nay chưa bao giờ to tiếng với cô, lại càng chưa bao giờ dùng giọng điệu tức giận như vậy quát cô phải nghe lời.

“Được được.....các người được lắm.....” Cô buồn bực dậm chân mấy cái. “Dù sao hiện tại cô ta là La thiếu phu nhân, có giá trị lợi dụng, các người đều hướng về cô, không bao giờ...để ý tới sống chết của tôi nữa, có đúng hay không?”

“Đứa nhỏ này con xem con đang nói những cái gì ? Con đánh chị mình thành cái dạng này còn không nhận sai?” Bị nói trúng tim đen Hạ Đông Bình then quá hoá giận, sau đó chỉ thẳng vào cửa. “Mau cút ngay về phòng mình, suy nghĩ xem con đã làm sai cái gì, không nghĩ rõ ràng thì đừng hòng ra ngoài !”

“Ồ.....” Hạ Mạn Đình bị phần khóc lóc chạy vào phòng, vừa lúc Hồng Ngọc San lấy túi chườm đá chạy vào tiến sát bên người Hạ Mộ Nghiên chăm sóc.

“Tốt lắm, tốt lắm, Mạn Đình có thể do uống quá nhiều, cảm xúc lẫn lộn, mình cũng đừng trách nó nữa.” Hồng Ngọc San là một người khéo đưa đẩy, một mặt quay ra hoà giải, một mặt đem túi đá chườm lên trán Hạ Mộ Nghiên.

Nhìn mẹ vì mình vội vã chạy quanh, cha vì mình quở trách em gái, lần đầu tiên Hạ Mộ Nghiên cảm thấy thế giới xoay quanh mình.

Nhưng mà thấy bóng dáng phần uất của mẹ rồi đi, cô lại hoàn toàn không có một chút khoái cảm.

Không hiểu sao, chỉ cảm thấy sự thật quá bi thương.

*****Độc nhất vô nhị chế tác*****

Tuy rằng thái dương của cô dâu bám tím thành một khối, nhưng mà cũng không ảnh hưởng tới việc tiến hành hôn lễ.

Không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, mọi chuyện đều êm xuôi như nước chảy, tất cả đều y hệt những gì kế hoạch đã vạch sẵn từng bước hoàn thành, sau khi hôn lễ long trọng náo nhiệt kết thúc, Hạ Mộ Nghiên liền theo La Kế Đường ngồi lên xe về nhà.

Quay về nhà của La Kế Đường.

Hạ Mộ Nghiên không thể không nghĩ vậy.

Đối với một nơi xa lạ, cô không có chút nhận thức hay đồng cảm nào, cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng nó là nhà của mình được.

Cố gắng nghĩ lắm cũng chỉ nghĩ ra được là chỗ mình che nắng trú mưa những ngày sau này.

Nhưng mà cô cũng không rảnh nghĩ về cuộc sống sau này, chỉ là đêm nay là đêm động phòng hoa chúc đã làm cô không biết phải làm sao, thật là đau đầu vạn phần.

Mặc dù mấy tháng nay, cô cùng La Kế Đường lục tục chuẩn bị cũng gặp nhau vài lần, nhưng mà không trao đổi nói chuyện nhiều lắm, cả hai đều mới lạ về đối phương như ban đầu mới gặp mặt.

Nhưng mà buổi tối hôm nay hai người ở trong tân phòng sẽ trở thành vợ chồng chân chính.

Cô nên làm gì bây giờ ?

Cô nên dùng thái độ gì để đối diện với anh ta đây ?

Tình huống của cô so ra chẳng khác hơn cô dâu cổ đại tí nào, cho dù đã gặp mặt qua vài lần, nhưng mà không phải xây dựng trên trụ cột tình cảm thì chuyện vợ chồng thân mật làm như thế nào, cô hoàn toàn không rõ ràng.

Có lẽ loại chuyện này đối với đàn ông dễ dàng hơn đi, mọi người không phải đều nói vì thoả mãn sinh lí không cần biết trên giường là ai sao, đa số đàn ông đều có thể cùng đàn bà mình không yêu ở trên giường đó thôi.

La Kế Đường chắc cũng là người đàn ông như vậy đi !

Lấy thân phận điều kiện của anh ta, đàn bà bên người hẳn là nhiều như cá chép ngoài sông, chắc hẳn anh ta cũng là một tay lão luyện tình trường đi, đại khái cũng biết làm thế nào mang đàn bà lên giường.

Nếu nói như vậy, cô tựa hồ không cần quá hao tổn tâm trí, chỉ cần chủ động phối hợp với những yêu cầu của anh ta là được rồi.

Hạ Mộ Nghiên tự kiểm chế hình ảnh La Kế Đường chủ động cởi bỏ quần áo của cô hiện lên trong đầu.

A ! Cô đang nghĩ cái gì vậy ?

Đò bưng mặt, cô nhin không được liếc mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh.

Vô tình, người chồng này của cô cũng nghiêng đầu ngo cô đắm đắm.

Hai tầm mắt giao nhau một lúc, cô kích động cúi đầu, không dám liếc hẳn thêm lần nữa, chỉ sợ đối phương sẽ nhìn thấu tâm sự của mình.

La Kế Đường không hoảng không vội nâng cằm của cô lên, ngoắc ngoắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Trán của em bị làm sao vậy ?” Hắn nhú nhú mày. “Bị thương khi nào ?”

Tuy rằng hắn sớm lưu ý đến vết thương của cô, nhưng bởi vì hôn lễ quá bận rộn, cho tới lúc này mới có thời gian hỏi.

“Không có gì.” Hạ Mộ Nghiên nói dối: “Ngày hôm qua không cẩn thận đụng đầu vào tủ.”

Cô không muốn nói ra sự thật, nếu để người đàn ông này biết chị em hai người vì anh ta mà nổi lên xung đột, tất nhiên sẽ dáo dạt đắc ý, cô nửa điểm cũng không muốn cho anh ta có cơ hội khoe khoang đắc chí.

“Phải không?” Ngữ khí bình thản làm cho người ta nghe không ra tâm tình, cũng nghe không ra ý nghĩ của anh ta.

“Em lạnh không ?” La Kế Đường đột nhiên hỏi sang chuyện khác.

“À.....Có...có một chút.....” Lễ phục bên ngoài rất mỏng, chỉ có một cái áo khoác mỏng như cánh ve khoác bên ngoài, ở bên trong xe điều hoà hiu hiu thổi, cô quả thật đã lạnh run cầm cập, đành phải ôm chặt hai tay mình để sưởi ấm.

“Lạnh sao không nói ?” Anh cởi áo vest trên người, đem khoác bao trùm toàn bộ người cô. “Như vậy có đỡ chút nào không ?”

Đối với sự cẩn thận của anh, Hạ Mộ Nghiên có chút kinh ngạc.

Không thể tưởng tượng được người đàn ông này cũng có bộ mặt chăm sóc người khác.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn anh.” Áo khoác rộng thùng thình còn lưu lại hơi thở nam tính ôn hoà, ấm áp loại trừ cái lạnh lẽo của cô, đem lòng cô lâng lâng say.

“Tôi là chồng của em, lần sau không cần khách khí như vậy.” Anh rướn người về phía trước, tới gần khuôn mặt cô đã đỏ dần giấu trong áo vest.

“Được mà, anh nên....” Nhìn khuôn mặt tuấn tú của hân cách mình không đến năm centimet (cm), cô không tự chủ nắm chặt áo khoác co rúm lùi về phía sau, đối với việc hân tiến tới sát gần cô mà cảm thấy bối rối.

“Tôi nên làm gì ?” Cười cười nhìn cô trúc trắc luống cuống, hân lại lấy tay nâng cằm cô lên “Xem ra tôi phải dạy em, tôi nên làm gì ....”

Vừa nói dứt lời, đôi môi nồng nhiệt đã để lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“A.....” Thành linh xảy ra hôn mê kịch liệt, cô không có kinh nghiệm nên không khỏi khẩn trương, cả người cứng ngắc, cơ hồ hít thở không thông!

Làm sao bây giờ ?

Cô nên đẩy anh ta ra sao ?

Nụ hôn này nếu phát sinh mấy ngày trước, cô sẽ không chút nào do dự đẩy anh ta ra.

Nhưng mà hiện tại anh ta là chồng của cô, chồng hôn mê vợ mình chẳng phải chuyện kinh thiên động địa gì, cô tựa hồ không có lí do để cự tuyệt, mặc kệ anh ta ngang ngược như thế nào, mặc kệ cô có muốn hay không, hai người kết hôn đã không còn gì để nói.

Nghĩ trước nghĩ sau một lúc (suy nghĩ miên man), cái lưỡi tham lam của La Kế Đường đã ở trong miệng cô điên cuồng thăm dò dây dưa, từng bước từng bước một đem cô dẫn vào hoang hốt cùng mê say.

Thân mình cứng ngắc dần thả lỏng, cô theo bản năng bắt đầu đáp lại anh, qua một lúc rất lâu sau, La Kế Đường không cam tâm buông cô ra.

“Hiểu chưa? Lúc này mới là những gì tôi nên làm...” Bàn tay thô ráp đưa lên vuốt ve kiều nhan vì động tình mà đỏ bừng của cô. “Bất quá cái kia mới là tiền diễn mà thôi.....” (còn hậu diễn nữa cơ. Hahaha *cười gian xảo* nóng bỏng lóm)

Anh liếm qua vành tai của cô, làm toàn thân cô một trận run rẩy. “Còn kích thích hơn cả như thế này nữa.....” (*đỏ mặt* nóng quá nhỉ, mùa hè đến sớm hay sao ấy/ sớm gì, cũng sắp rồi)

Không biết vì lời nói khiêu khích của anh ta, hay là vì vừa rồi mình nhiệt tình, Hạ Mộ Nghiên xấu hổ không dám nhìn ai, đành phải gục đầu tránh ánh mắt rực nóng của người đàn ông trước mặt, túm áo khoác bao quanh mình chặt hơn.

La Kế Đường thấy thế thừa thắng xông lên, chính là nghiêng nghiêng liếc cô đang ngượng ngùng, ần ần trong lòng cảm thấy có chút đắc ý.

Hân chuẩn bị đem cô gái nhỏ bé này về nhà đưa cô lên giường thật tốt nhắm nháp vị ngọt của cô, đồng thời làm cho cô ở dưới thân mình một lần lại thêm một lần run rẩy rên rĩ, đến lúc đó xem cô có thể sống thế chết không muốn gả cho anh nữa hay không. (Ồi! Suy nghĩ BT :-ss)

Không có bất cứ điều gì anh muốn mà thoát khỏi tay anh, cô gái này cũng vậy, anh sẽ thật tốt hưởng thụ lạc thú sự phục tùng của cô, sau đó làm cho cô khẳng khái một mực chỉ biết có anh mà thôi.

Trên đời này đàn bà nào anh muốn mà không thể có, huống chi cô là vợ của anh.

Leng keng đình đương.....

Đang lúc đó đột nhiên, di động của La Kế Đường vang lên bản hoà âm “Định mệnh” của Beethoven.

Nghe tiếng, anh lập tức thu hồi tươi cười trở lại gương mặt nghiêm túc.

Cơ hồ tất cả mọi người đều biết đêm nay là đêm tân hôn của anh, nếu không có sự tình quan trọng sẽ không gọi điện quấy nhiễu, trừ phi người nào mất ngủ gọi nhầm điện thoại.

Anh rút điện thoại ra ấn nút Trả lời.

Hạ Mộ Nghiên tò mò ngược nhìn, thấy sắc mặt anh ta càng ngày càng ngưng trọng, không còn cái vẻ thoải mái sáng khoái như vừa nãy.

Phát sinh chuyện gì vậy ? Dựa vào mấy câu đáp trả ngắn gọn, cô không đoán ra được nội dung câu chuyện, mà sau khi La Kế Đường cúp điện thoại thì không nói một câu, chỉ nhắm mắt trầm tư.

Cứ như vậy, hai người im lặng cho đến khi đến trước cửa nhà.

“Em về trước nghỉ ngơi, tôi còn có công chuyện phải xử lý.” Chỉ đơn giản nhấn lại một câu, La Kế Đường đem cô xuống trước cửa nhà, lập tức lại lên xe rời đi.

Anh ta làm cái gì cũng không nhiều lời, ngay có đi nơi nào cũng không bao giờ nói qua, càng không đề cập tới khi nào trở về, thậm chí không liếc mắt nhìn cô nhiều hơn một cái liền lập tức rời đi.

Anh ta cứ như vậy mà đi rồi.

Anh ta cứ như thể bỏ cô xuống đây, đem cô là tân vợ mới cưới để qua cửa.

Nhìn chiếc xe hơi sang trọng rời đi, Hạ Mộ Nghiên không khỏi có chút sầu não

Người đàn ông này quả nhiên đem hôn nhân trở thành công cụ giao dịch, tuyệt không để ý đến cảm thụ của cô.

Cô cần gì phải khổ sở chứ ?

Bản chất của kiểu hôn nhân như thế này cô đã sớm hiểu, không phải sao ?

Âm thầm thờ dài một hơn, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, chính là dờ dẫm theo đuôi quán gia nghênh đón tiến vào La gia đại trạch.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Riêng biệt thự rộng hơn 200 đvdt (đơn vị diện tích), cộng thêm hơn 100 đvdt đất đai xung quanh và sân vườn, nhà lớn của La gia quả nhiên xa hoa.

Đối với nhà mới, Hạ Mộ Nghiên vẫn chưa cảm thấy vui sướng, cảm giác không hợp nhau cùng xa cách xáo trộn, cho dù ở Hạ gia hay La gia, thuy chung cô vẫn cảm thấy mình như người ngoài cuộc, không có cảm giác thân thiết.

Nhưng cô chỉ có thể chấp nhận số phận an bài như thế, không cách nào thay đổi vận mệnh của mình.

Ngồi bên thành bể bơi ở vườn sau, cô đem đôi chân trần trắng nõn ngâm xuống nước, thỉnh thoảng Hạ Mộ Nghiên lại khua khua đôi chân tạo thành những gợn sóng lăn tăn bé tí, những gợn sóng nhộn nhạo giống như tâm tình phập phồng không yên của cô.

Haizz, năm ngày.....

Từ sau đêm tân hôn bỏ rơi cô ở cửa, chồng của cô đã năm ngày trời chưa thấy xuất hiện.

Trong khoảng thời gian này cũng không gọi điện thoại, không có một câu hỏi thăm, cứ như vậy bỏ mặc cô như trẻ mồ côi tại nơi nhà cao cửa rộng xa lạ này.

Tuy rằng Lưu quản gia và những người hầu khác trong La gia đều tận tâm phục vụ cô, nhưng dù sao cũng không thể nào bù lại mùi vị chua xót trong lòng khi bị chồng vắng vẻ.

Biết rõ toan tính của người người đàn ông này, biết rõ bản chất của kiểu hôn nhân này, biết rõ bản thân không nên để ý, nhưng cô cũng không tránh khỏi cảm giác bị tổn thương trong lòng.

Haizz, đủ rồi!

Cô phải tính toán thật tốt để đối phó thế nào với những ngày dài vô tận còn ở phía sau, phải tập chấp nhận với những chuyện không thể thay đổi, phải biết tự kềm chế, đau khổ nhiều cần bản không làm nên chuyện gì, chỉ tỏ lẳng phí thời gian.

Cô lác lác đầu cố gắng chuyển rời suy nghĩ sang cái khác, đồng thời cũng nghe được tiếng bước chân từ đằng sau truyền tới.

“Đến giờ ăn cơm rồi à ?” Trời chạng vạng tối, Lưu quản gia sẽ tự động tìm cô mời cô đi dùng cơm, mấy ngày liền đều là như thế, cho nên cô cũng không quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Cảm ơn ông, chút nữa tôi sẽ qua ngay lập tức.”

“Hiện tại mới có năm giờ chiều, mới sớm như vậy mà em đã đói bụng?” Tiếng nói của một chàng trai trẻ tuổi vang lên kèm theo vài tiếng cười ngả ngón.

A!

Một giọng nói ôn tồn vang lên, làm cho Hạ Mộ Nghiên kinh ngạc quay phắt đầu lại.

“Anh.....” Nhiều ngày không thấy chồng làm trong đầu cô như một cuộn phim tua lại, tim cô đập mạnh và loạn nhịp không nói nên lời.

“Làm sao vậy? Đầu lưỡi bị mèo tha đi đâu mất rồi?” La Kế Đường cười giễu cợt, tầm mắt cũng không tự chủ bị cô gái trước mặt hấp dẫn.

Dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt cô thanh lệ nhỏ nhắn, mái tóc đen mượt, những đường cong mảnh khảnh tán mát ra một loại khí chất lạnh nhạt nhu hoà, dưới ánh chiều tà cô trông không giống phàm vật nhân gian, dường như giống tiên nữ giáng hạ trần gian.....

Trong lòng bỗng dưng.....động, La Kế Đường chậm rãi đi đến bên thành bể bơi, tỉ mỉ quan sát cô.

Lui lui ra....., Hạ Mộ Nghiên trầm mặc nhìn mặt nước không nói một câu.

“Vì sao lại không nói gì cả?” Bàn tay to lớn yêu thương lướt qua mái tóc dài mềm như tơ của cô “Em giận tôi sao?”

“Tôi..... Không dám” Cô lạnh lùng trả lời.

Không dám?

Nghe vậy, La Kế Đường không khỏi cứng cả họng.

Anh biết Hạ Mộ Nghiên thật sự tức giận, Anh đương nhiên cũng hiểu được cô vì sao sinh khí.

Đại khái là không có cô gái nào sau đêm tân hôn bị chồng bỏ rơi, còn có thể tâm bình khí hoà, bình chân như vại.

Một khi đã như vậy.....

Anh lập tức duỗi đôi tay ôm ngang lấy thân cô.

“Anh làm cái gì vậy?” Đột nhiên bị La Kế Đường ôm vào trong lòng ngực, Hạ Mộ Nghiên kinh ngạc mở to mắt.

“Đương nhiên là bồi thường em rồi!” Anh thoải mái ôm cô cười nói: “Em đã vất vả như vậy, tôi làm sao có thể cho em thất vọng.”

Trời à, chẳng lẽ anh ta, anh ta hiện tại nghĩ muốn..... (yep!/ Ta thấy sao có người chỉ mong tới cảnh này thôi nhì ;)]/ ta nghĩ đó là người)

Nghe thanh âm anh tràn ngập ám dụ cùng treu đùa, hai gò má của Hạ Mộ Nghiên nhất thời đỏ bừng.

“Không, không được.....Anh thả tôi xuống mau.....” Cô quấy đạp không muốn anh ta cứ như vậy ôm cô trở về phòng, làm thế mọi người trên dưới trong La gia đều sẽ biết chuyện gì xảy ra, làm thế về sau cô còn đâu mặt mũi gặp người.

“Đừng nói em đang tính cự tuyệt tôi.....” Phản ứng của cô làm La Kế Đường tâm sinh đề phòng, trong óc lập tức hiện lên một trăm lẻ tám cách thuận hoá con ngựa hoang này. (Ủi, 108 cơ á :-ss. Xem chừng Đường ca rất có kinh nghiệm đây :-”)

“Tôi.....” Biết mình không có quyền cự tuyệt, Hạ Mộ Nghiên cắn môi thấp giọng nói: “Tôi không muốn để cho người khác thấy.....”

La Kế Đường chợt ngộ ra cười sáng láng.

“Yên tâm” Anh khẽ cười một tiếng “Sẽ không có người nào thấy được, đây là nơi ở bí mật của tôi, chỉ khi tôi dắt ai theo người đó mới biết được.....”

Anh không đi về phía nhà chính, mà ôm cô đi vào một nhà ươm thủy tinh trồng đủ các loại hoa cỏ cách bể bơi không xa.

Trừ những đoá hoa kiêu diễm nở rộ, bên trong phòng ươm còn có một chiếc bàn lớn, còn có cả một chiếc ghế nằm, đôi khi La Kế Đường xử lý công việc tại nhà thì luôn vào đây.

Anh nhẹ nhàng đem cô đặt lên ghế nằm, Hạ Mộ Nghiên bất an nhìn bốn phía.

Tuy rằng hoa lá và cây cảnh sum suê che đi phần lớn cửa thủy tinh, nhưng căn bản nó vẫn trong suốt, vạn nhất thật sự có người đi qua, thì.....

Không đợi cô đồng ý, nụ hôn của anh đã lướt qua cái trán của cô, đôi má của cô, chóp mũi của cô, từng lúc một tiến sát cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Chờ, chờ một chút.....” Cô tránh né nụ hôn của anh, muốn nói cho anh nghỉ ngơi của mình. (đang cao trào mà...!)

“Tôi chờ không được.....” Thanh âm khàn khàn gấp gáp, La Kế Đường hôn thẳng lên đôi môi của cô, nuốt trọn thanh âm cùng kháng nghị của cô. (ta rất thắc mắc là tại sao những cái lúc như thế này thì mấy anh nam chính đều bị khàn giọng/ lớn lên sẽ biết “:])

Một giây anh cũng không muốn chờ, nhìn thấy bộ dáng của cô bên thành bể bơi, đã hoàn toàn gọi lên dục vọng của anh. (thế khác nào Nghiên tỷ quyền

rũ Đường ca cơ chứ)

Anh hưng hăng đoạt lấy ngọt ngào trong miệng cô, bàn tay to hoàn toàn không khách khí luồn vào trong áo cô, vuốt về bộ ngực đầy đà của cô, hai đầu gối thuần thục tách hai chân cô ra đùa nghịch nơi nữ tính mềm mại của cô. (Nữ tính mềm mại??? ... Không!!! Ta không đọc nữa đâu ...!!! * quay đầu... nhìn lên*)

“A.....” Những nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể nữ nhân đều bị công kích nhiệt tình, Hạ Mộ Nghiên sớm thẹn đến muốn chui xuống đất, làm sao còn nhớ rõ khả năng kháng nghị. Chỉ đành nhắm mắt lại, yên lặng thừa nhận sự công kích của anh.

Khiêu khích mãnh liệt rất nhanh dẫn phát ngọn lửa trong cơ thể cô, hơi thở gấp gấp, cô cắn chặt môi dưới, cổ gấn ỨC chế tiếng kêu kiều diễm thoát ra ngoài.

“Muốn kêu thì kêu ra đi, tôi sẽ không cười em đâu.....” Phản ứng của Hạ Mộ Nghiên tất cả đều bị thu vào đáy mắt của La Kế Đường, anh cúi người bên tai cô thì thầm khuyến dụ.

Anh, anh cứ nhiên biết..... (đương nhiên biết, tay lão luyện mà *hắc hắc*)

Xấu hổ quần bách khi bị người khác đoán trúng tim đen, cô càng không tự nhiên.

“Không dám à?” Anh cười xấu xa “Vậy để tôi giúp em. ....”

Anh động tay cởi bỏ hết quần áo trên người cô, nhẹ nhàng nâng bộ ngực tuyết trắng đầy đặn lên liếm qua liếm lại trên ngọn hồng mai mê người, làm cho chúng nó nở rộ đứng thẳng trong không khí trong lành.

Lần “trợ giúp” này, Hạ Mộ Nghiên quả nhiên càng thờ dốt hơn, buông tha cho môi dưới bị cắn đau cô chuyển sang cắn đốt ngón tay trở, cô kiên trì giữ lấy tia lí trí cuối cùng, làm bất cứ điều gì để mình không kêu lên thanh âm dọa người như vậy.

Ha ha, La Kế Đường cười càng ngày càng xấu xa, sau khi đùa chán nụ hoa trước ngực cô, một bàn tay lớn không hề báo trước tiến vào hạ thể mềm mại của cô, chuẩn xác đi đúng nơi nữ nhân mẫn cảm nhất.

Một trận run rẩy không hiểu kéo đến, cô hoảng sợ thể nghiệm cảm giác kích thích chưa từng có từ trước đến nay.

Lúc nhẹ lúc nặng, lúc nhanh lúc chậm, anh hoàn toàn nắm các cảm quan tri giác của cô trong lòng bàn tay, bức bách cô ở trước mặt anh giải phóng bản thân.

“A.....A a.....” Thanh âm yêu kiều của cô nhanh chóng tràn đầy căn phòng uôm.

Đây là thanh âm của cô sao?

Đánh mất tia lí trí cuối cùng, cô rốt cục cũng phải vô lực chấp nhận, thân thể theo bản năng tiến tới gần sát vòng tay của La Kế Đường, tìm kiếm thỏa mãn cùng an ủi.

Anh vẫn chưa ngừng làm cô hụt hẫng, ôn nhu trêu chọc vuốt từng bước làm cô càng ngày càng ẩm ướt, càng ngày càng lên đến đỉnh, ngay trước lúc cô sắp lên đến đỉnh một giây, anh đột nhiên ngừng tay, đem vật nóng đang chờ phát động chen vào nơi nhỏ xinh của cô.

“A.....” Tuy rằng đây là lần đầu tiên của cô, nhưng thân thể đầy đủ ướt át nên cũng không cảm thấy đau đớn nhiều lắm, cô thờ dốt hưởng thụ cảm giác mà vật nóng thật lớn đồ nhét đầy thỏa mãn cảm giác của cô.

“Đau không?” La Kế Đường tự chủ ngừng động tác, yêu thương hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của cô.

Hơi hơi lắc đầu, hai mắt cô mờ mịt nhìn anh, thân thể chưa thỏa mãn mong chờ anh cho cô.

Cảm nhận được sự rung động trong cơ thể cô, La Kế Đường khẽ mỉm cười.

Anh bắt đầu co rúm thân hình của mình, chuẩn bị thỏa mãn dục vọng của mình và Hạ Mộ Nghiên.

Ha ha, tiểu xử nữ này thật ngọt ngào....

Thấy cô động tình đáp lại anh, anh biết cô đã chìm sâu vào lưới tình dục vọng mà anh tạo ra không thể tự kiềm chế, từ nay về sau cô sẽ không thể cự tuyệt anh, chỉ có thể nghĩ muốn anh, nhớ nhưng anh, chờ đợi anh.

Hơn nữa anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cô sẽ không bao giờ huỷ bỏ được dấu vết mà anh đã lưu lại trên người cô.

Càng nghĩ càng đắc ý, anh bắt giác vội vàng giữ chặt cô gái dưới thân thể.

***** độc nhất vô nhị chế tác*****

Phi cơ êm đềm bay hướng đến Ấn Độ Dương.

Ngồi ở vị trí rộng thênh thang trong khoang hạng nhất, Hạ Mộ Nghiên thả giờ cuốn tạp chí, tuy rằng còn phải bay một quãng đường rất xa nữa, nhưng cô một chút ừ rừ cũng không có.

Nghĩ đến mình cũng có thể đi hưởng tuần trăng mật, cô cực kì hưng phấn.

Bởi vì trước khi kết hôn hai người chưa từng nói qua chuyện này, hơn nữa sau khi kết hôn chồng cô mất tích nhiều ngày, cô chưa từng nghĩ hay chờ đợi sẽ có cái gọi là hưởng tuần trăng mật, hôm qua La Kế Đường thỉnh linh quyết định, đối với cô như món quà từ trên trời rơi xuống, làm cô kinh ngạc cùng mừng thầm.

Kinh hỷ đan xen nhau, cô càng thêm tò mò.

Người người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Vì sao sau khi kết hôn một tháng rồi mới quyết định đưa cô đi hưởng tuần trăng mật? Là bởi vì liên quan đến chuyện công tác? Hay là có nguyên nhân khác?

Tự vạch ra đủ kiểu lí do, cô nhìn không được liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh một cái.

“Nhìn cái gì?” La Kế Đường đang cúi đầu trầm tư, cảm giác được ánh mắt khác thường của cô

“Không có gì.” Cô chột dạ cúi đầu, hoàn toàn không hy vọng anh ta biết mình chú ý anh ta.

“Không có gì thật sao?” La Kế Đường đưa tay nâng cằm cô lên.

Vừa chạm vào cặp mắt của anh, mặt Hạ Mộ Nghiên tự nhiên đỏ ửng.

Cô gái này.....

La Kế Đường nhìn không được cảm thấy buồn cười.

Kết hôn tới nay, số lần hai người thân thiết với nhau không dưới hai mươi lần (kinh ! một tháng 30 ngày trừ 10 ngày đèn đỏ còn 20 ngày anh không tha cho chị ngày nào sao ?=./ Ấc ặc, dư thừa tình lực), cô vẫn cứ thẹn thùng như trước, vừa nhìn thấy anh không phải cúi đầu thì mặt cũng đỏ.

Nhưng đáy lòng anh vẫn là hưởng thụ vẻ thẹn thùng này của cô.

“Tôi chỉ tò mò.....” Cô quay đầu đi, cẩn thận tránh khỏi tầm mắt của anh. “Anh tại sao lại đột nhiên quyết định đi hưởng tuần trăng mật ?”

“Cái này thì có gì lạ?” Anh nhún nhún vai, bộ dáng tỏ vẻ đương nhiên, “Vợ chồng tân hôn chẳng phải đều đi hưởng tuần trăng mật sao?”

“Thật không?” Cô nhẹ giọng hỏi “Tôi còn tưởng rằng chúng ta không cần.....”

“Vì sao lại không cần?” Anh hỏi ngược lại.

“Chúng ta không phải hai người yêu nhau, kiểu hôn nhân này chỉ chú trọng kết quả trao đổi.” Cô gục đầu xuống. “Anh không thấy đi hưởng tuần trăng mật có chút dư thừa.....”

Dư thừa?

Chính xác, đó cũng là ý nghĩ của anh trước đây.

Sau khi kết hôn, La Kế Đường cũng không tính đi hưởng cái gì tuần trăng mật, nhưng mà sau khi ở chung nhiều ngày với cô gái này, anh đột nhiên thay đổi chủ ý. Không hiểu sao, anh muốn lấy lòng cô, muốn nắm chặt lấy cô một chút.

“Tôi không cho là như vậy. Mặc kệ trước đây vì điều kiện gì mà kết hôn, em đã gả cho tôi thì là vợ của tôi, người khác đã có tôi tuyệt không để em thiếu, tôi cũng không hy vọng em nói La Kế Đường tôi keo kiệt, khắt khe với chính vợ của mình.”

Anh đương nhiên sẽ không đường hoàng nói ra ý nghĩ chân chính của mình, cho nên tìm một cái lí do bằng quơ ba phải nói qua loa cho xong việc.

“Như vậy.....” Cô nhìn hai bàn tay đang đan chặt với nhau trên đùi. “Hình như tôi nên nói một tiếng cảm ơn với anh mới phải.”

Cô thật là thành tâm thành ý muốn nói với anh ta lời cảm ơn.

Tuy rằng hai người không có tình cảm làm trụ cột, nhưng mà chồng của cô quả thật đối với cô không tồi, không chỉ đời sống vật chất thoải mái, giường chiếu cũng hết sức ôn nhu (Ặc, đã bị mê hoặc), thậm chí ngay cả việc đi nghỉ tuần trăng mật cũng thay cô nghĩ tới.

Ít nhất anh cũng không bạc đãi, lạnh nhạt cô như cô tưởng tượng, vì thế cô thật sự nên cảm tạ trời đất, cũng cảm tạ anh.

“Vậy em hy vọng câu trả lời của tôi như thế nào?” La Kế Đường giả vờ mở to đôi mắt lên nhìn cô mặt như kịch. “Không cần khách khí sao?”

“Tôi đang rất chân thành.” Thái độ hi hi ha ha của anh làm cô có chút bực mình.

Cô là thật lòng nói lời cảm tạ với anh, rất nghiêm túc không đùa cợt.

“Tôi cũng đang rất chân thành.” Anh là nhấc khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Mộ Nghiên lên.” Nếu chúng ta đã là vợ chồng, em không cần động chút là khách khí với tôi, hiểu chưa?”

Anh thật sự không thích bộ dáng tỏ vẻ xa lạ của cô, anh hy vọng cô có thể dựa vào anh gần hơn một chút.

“Còn có....” Anh ngược mắt lên nhìn. “Ồ trước mặt tôi không cần tùy tiện mặt đỏ cúi đầu, hiểu chưa ?”

Cái gì?

Nghe vậy, khuôn mặt vừa khôi phục lại màu sắc trắng nõn ngay lập tức lại đỏ lên.

“Em....” Anh không biết nên tức hay nên cười, dục vọng quen thuộc lại tràn ngập thân thể anh.

Sự thẹn thùng của cô luôn dễ dàng dẫn dụ các xúc cảm của anh.

Cúi người xuống gần cô, anh thăm thĩ bên tai: “Hiện tại ....tôi đột nhiên rất muốn em.” (đã nổi máu sắc lang, đề nghị mọi người tránh xa)

Trời ạ, người này khác gì “vạn năm động dục thú”.....

“Anh, anh không thể nào.....” giấy người khỏi bàn tay đang bị anh kiểm chế, theo bản năng cô ngồi lui về một góc.

Người người đàn ông này từ trước đến nay có gì không dám, nếu anh thật sự kiên trì, thì cô..... Cô nên làm cái gì bây giờ ?

“Tôi sẽ không làm sao?” La Kế Đường cười tà mị.

“Làm ơn đi, buổi sáng hôm nay không phải anh mới. ....mới. ....” Nghĩ tới tình cảm kích động mãnh liệt ban sáng, Hạ Mộ Nghiên thẹn không nói nên lời.

“Đấy đã là chuyện từ rất lâu về trước rồi.” Anh cố ý nhìn nhìn biểu cảm của cô. “Cũng cách đây hơn mười tiếng đồng hồ rồi.”

“Nhưng mà...” Tuy rằng khoang hạng nhất không nhiều hành khách lắm, nhưng mà dù sao cũng là có người, chưa kể đến đội ngũ tiếp viên đột nhiên có thể xuất hiện.

Nghĩ đến điều này, Hạ Mộ Nghiên kiên định lắc đầu. “Không được.”

“Em cho là em có thể cự tuyệt?” Đẩy tay vịn ghế ngồi cạnh ngang giữa hai người lên, anh nghiêng người dựa về phía cô.

“Xin anh đừng như vậy được không ?” Cảm giác áp bách mãnh liệt làm cô như dính vào cửa sổ máy bay, nhưng vẫn duy trì đáng ngồi tôn nghiêm, không thể yếu thế. “Tôi, tôi muốn đi toilet, anh làm ơn nhường đường một chút...”

Cô lấy cớ thật nhanh chạy đi, miễn cho người người đàn ông này áp bức cô trước mặt mọi người biểu diễn Đông Cung, nếu không cô chỉ còn nước đâm đầu vào tường mà chết.

“Xin cứ tự nhiên.” Cười hi hi, La Kế Đường đưa tay làm bộ dáng mời đi.

Anh cứ như vậy buông tha cô, không có làm động tác gây khó dễ nào.

Nhẹ nhàng thở ra, Hạ Mộ Nghiên vội vàng đi thẳng vào WC, thái độ vô cùng tập trung.

Cô cũng không phải cần “đi”, cũng không phải động tác quá chậm, mà là đang chờ đợi

Chờ đợi “vạn năm động dục thú” hết cảm xúc, cô mới tính toán quay lại chỗ ngồi của mình.

Nhìn đồng hồ, nhắm tính thời gian, lúc cô cho rằng bây giờ có thể mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Còn chưa bước ra khỏi WC, cô liền nhìn thấy La Kế Đường đang đứng ngoài cửa cười như không cười nhìn cô.

“Anh...” Chột dạ, cô đành miễn cưỡng cười. “Cũng muốn đi vệ sinh sao ?”

“Đừng vậy!” Ánh mắt anh hàm chứa vài tia cổ quái.

“Vậy, tôi đây về chỗ ngồi trước.....” Một cảm giác nguy hiểm không hiểu làm Hạ Mộ Nghiên thầm nghĩ mau chóng chạy khỏi đây.

Nghiêng thân đi qua, khi đang muốn lẩn tránh thân hình cao lớn của La Kế Đường, anh lại một phen cầm tay cô, đem cô một lần nữa đẩy ngược trở lại WC.

“Á, anh làm cái gì vậy?” Cô cả kinh kêu lên.

“Em nói thử xem?” Đưa tay ra đằng sau khoá cửa, anh cười một nụ cười xấu xa, ý đồ lại càng thêm rõ ràng.

Không gian nhỏ hẹp làm cô muốn tránh cũng không thể tránh, anh thậm chí không cần làm gì cô cũng đã tự nhiên tựa vào lồng ngực anh.

“Tôi không muốn.” Cô xấu hổ cùng giận dữ cự tuyệt,

“Chỉ sợ em không có quyền quyết định,” Anh bắt đầu giở trò với cô “Chuyện tôi muốn làm không ai có thể ngăn cản, cũng không ai có thể cự tuyệt, chẳng lẽ nhanh như vậy mà em đã quên?”

“Tôi thật sự không muốn, anh không được ép buộc tôi” Biết rõ chẳng có ích lợi gì, cô cố gắng giằng dụa lần cuối cùng.

“Ép buộc?” Anh vừa cười vừa âu yếm qua những chỗ mẫn cảm của cô “Tôi đã từng ép buộc em sao ? Em nói như vậy không chừng tôi còn muốn. ....”

Cách qua lớp quần áo, một vật cương cứng thật lớn cố ý cọ xát vào cái bụng bằng phẳng của cô.

“Anh làm ơn đừng nói như thế ....” Cô vừa tức vừa thẹn hoàn toàn không thể kháng cự được anh, chỉ dám giấu mặt trong ngực anh không dám ngẩng lên.

“Hiện tại tôi cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn với em. ....”

Cánh tay thêm xiết chặt, anh mạnh mẽ triển khai công kích.

Tình cảm mãnh liệt nhanh chóng được châm lên, lập tức trong không gian nhỏ nhoi tràn ngập cảnh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phản Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nửa đêm canh ba, trăng sao thừa thớt, trời quang mây tạnh một mảnh trong sáng, mặt biển ôn hoà, xa xa truyền đến tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ.

Nằm ở trên giường, Hạ Mộ Nghiên lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, hưởng thụ phong cảnh đẹp đẽ của thiên nhiên.

Có lẽ do thay đổi múi giờ lại lạ giường, cô tự nhiên rạng sáng tỉnh lại, mặc dù cố gắng ngủ lại, nhưng mắt không chịu nhắm đầu óc lại tỉnh táo quá mức.

Đáng lẽ cô phải mệt chết đi mới đúng, trừ việc ngồi rất lâu trên phi cơ, lại còn phải đáp ứng nhu cầu của chồng, chính là tên “vạn năm động dục thú” kia. ....

Nghĩ đến anh đây đưa, cô lại không khỏi đỏ mặt, chịu không nổi quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh.

La Kế Đường đang ngủ, có vẻ thanh thản an tâm, bên mặt phải không bị thương, nhìn đúng là nhả nhận tuần mỹ, còn bên má trái có vết sẹo làm nền, lại làm cho anh có khí phách cùng đáng vẻ cứng rắn.

Đây là chồng của cô sao?

Phát hiện gương mặt lúc ngủ của anh thật bình thản, trong lòng Hạ Mộ Nghiên xẹt qua một trận rung động.

Nếu như bộ mặt anh luôn luôn như vậy, có thể sẽ đối xử với cô càng thêm dịu dàng không? Hay có thể thông cảm với cô hơn chẳng? Có thể tôn trọng cô nhiều hơn nữa?

Nếu đây mới là bộ mặt chân chính của anh. ....

Là La Kế Đường chân chính ....

Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé kim lòng không được đưa lên sờ vào má trái của anh, nhẹ nhàng vuốt theo đường cong hoàn mỹ của anh.

Cảm nhận được có vật tới gần, người đàn ông đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh như báo săn mồi.

“Ài?” Rồi đột nhiên đưa tay trái bắt lấy cổ tay đang chạm tới, tiếp theo đem cánh tay của cô đè mạnh xuống giường, bàn tay phải trắng kiện đã để trên cổ cô từ lúc nào.

Động tác đó nhanh nhẹn gọn gàng, chỉ trong ngắn ngủn mấy giây rất thành thực lưu loát.

Đột nhiên bị áp chế thô bạo, Hạ Mộ Nghiên bị dọa trắng cả mặt, ngay cả thét chói tai cũng không thốt ra được khỏi cổ.

“Là em?” Phát hiện ra tình huống không đúng, La Kế Đường lập tức buông cô ra lùi về phía sau.

“Bằng không anh cho là ai?” Chưa hết kinh hồn, Hạ Mộ Nghiên giãy khỏi chỗ đứng dậy cùng anh bảo trì khoảng cách nhất định.

Anh thật sự quá ác độc, thiếu chút nữa đem tay cô bẻ gãy.

Nhấn chặt hàng mi, cô xoa xoa cổ tay bị đau.

“Em không ngủ được đêm hôm làm cái gì?” La Kế Đường ảo não trừng mắt nhìn cô.

Ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, bản năng tự vệ trong cơ thể anh hoạt động cực kì mãnh liệt, nếu vừa rồi động tác của anh mạnh hơn chút nữa, cô không chết cũng trọng thương.

“Tôi ngủ không được.” Ai oán nhìn nhìn anh.

“Ngủ không được vậy tại sao còn kéo thêm cả tôi vào nữa?”

“Tôi nào có ? Tôi chỉ là, chỉ là.....”

Nghĩ đến việc mình không có việc gì làm đi sờ soạng người ta, cô làm sao còn mặt mũi nói tiếp ?

“Chỉ là cái gì?” La Kế Đường tức giận truy vấn.

“Tôi nhìn thấy trên mặt anh hình như dính cái gì, cho nên muốn giúp anh lấy nó xuống.....” Ngập ngừng một chút, Hạ Mộ Nghiên thuận miệng nói dối.

“Dính cái gì?” Anh sờ sờ mặt mình.

“Chắc tôi hoa mắt nhìn nhầm rồi.” Cô cúi đầu, tránh cho lời nói dối của cô bị anh phát hiện.

Nhìn nhầm ?

Xem vẻ mặt chột dạ của cô, hình như là không nói thật với anh.

Bắt quá nửa đêm nửa hôm, anh cũng lười truy vấn, hướng hồ cô còn bị thương.

“Lại đây để tôi xem xem.....” Anh vươn người tới kéo tay cô

Cổ tay mảnh khảnh bị sưng thành một vòng đỏ, có nhiều chỗ bắt đầu biến thành xanh tím.

Chết tiệt !

Ngực căng thẳng, La Kế Đường nghiêm túc đi về phía hành lí lấy ra thuốc tuý thân của mình, sau đó trở lại bên giường cẩn thận cảm tay cô thoa một lớp thuốc mỡ mỏng manh lên.

Một cảm giác mát lạnh trên da thịt truyền đến, cổ tay của cô quả nhiên thoải mái không ít.

“Có tốt hơn không?” Anh nhíu mày hỏi.

“Ừm, tốt hơn nhiều.” Hạ Mộ Nghiên cảm kích gật đầu.

“Đây chính là thuốc trị vết thương bầm tím thượng đẳng, tôi đặc biệt sai người từ bên Thụy Sĩ mang về.” Đuôi mày anh như dãn ra nhiều. “Thế nào? Hiệu quả cũng không tệ đúng không?”

“Quả thật không tồi.” Cô tò mò hỏi. “Anh mua loại thuốc này làm gì? Để khi nào đánh nhau bị thương thì lôi ra dùng sao ?”

“Đoán đúng rồi.” Anh không phủ nhận.

“Anh.....có thể đừng nói chuyện này không?” Đối với tin sét đánh vừa rồi anh nói, cô không kịp bật tai, tim đập nhanh hơn một nhịp, cô thật sự không thể chấp nhận nổi loại chuyện dã man như thế, càng không hi vọng có một ngày thấy chồng của mình cả người be bét máu được nâng về nhà.

“Em sợ à ?” Anh cười khẩy nói.

“Đánh nhau có cái gì tốt?” Coi thường sự châm chọc của anh, bàn tay mềm mại của cô lại mon trón vết sẹo trên má trái của anh. “Vết thương này cũng

là do anh đánh nhau với người ta mà thành đúng không ? Bị thương sâu như vậy, thậm chí còn thành sẹo thế này.....”

Vết sẹo này vừa sâu vừa dài, chỉ cần dài thêm chút nữa sẽ đụng phải con mắt trái của anh, cho thấy tình huống lúc đó nguy hiểm cỡ nào.

Nghe nhắc tới vết sẹo này, trí nhớ hồi bé không khỏi hiện lên trong đầu anh, La Kế Đường trầm mặc không trả lời.

Đó là nỗi đau trong lòng anh, là vết thương đến bây giờ vẫn chưa thể khép lại.

“Còn đau không ?” Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng lúc đấy bị thương sẽ đau cỡ nào.

La Kế Đường nắm lấy bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt.

“Đó đã là chuyện từ rất lâu rồi, hiện tại đương nhiên là không còn đau” Anh nhếch khoé miệng. “Sao tự nhiên quan tâm tôi như vậy? Chẳng lẽ em yêu tôi rồi sao?”

Miêng anh cười mỉa, câu hỏi thì chẳng chút thành ý.

Cô thật sự yêu anh rồi sao ?

Bị câu hỏi của anh làm lơ đảng, Hạ Mộ Nghiên hận không thể phủ nhận ngay lập tức.

Cô quả thật bị người người đàn ông này hấp dẫn đến mê mụ cả đầu, thường xuyên không tự chủ được để ý nhất cử nhất động của anh, ánh mắt luôn dính ở trên thân thể anh (sắc nữ =.=) , mỗi khi đối mặt với anh lại tự nhiên đỏ mặt tím đập.

Đây là yêu sao?

Nếu đây là yêu, thì cô thật sự yêu anh thật rồi!

Tiếc rằng tình yêu này chỉ là đơn phương của một mình cô thôi, nhưng vì tự tôn cô đương nhiên sẽ không thừa nhận, nếu để cho người người đàn ông này biết được tâm sự của cô, khẳng định anh sẽ giễu cợt cô chết mất thôi.

Chỉ là lúc trước cô không thể tưởng tượng được sẽ gả cho anh, việc không thể thay đổi được sẽ bị anh lấy ra làm chuyện kể muôn thuở mất.

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng rút tay mình về.

“Anh là chồng của tôi, quan tâm anh một chút cũng chẳng có vấn đề gì.” Cô nói rất từ từ. “Mặc kệ điều kiện tiền quyết để kết hôn là gì, anh cưới tôi chính là chồng của tôi, người khác có tôi tuyệt không để anh thiếu, tôi cũng không hy vọng anh nói Hạ Mộ Nghiên tôi không hiểu chuyện, vắng vẻ chồng của mình.”

Những lời nói trên phi cơ cô vẫn còn nhớ rất rõ, hiện tại lấy nguyên tất cả trả lại cho anh.

Cô gái này thật nha mỗ nhọn lợi .....

“Em.....”

“Làm sao hả ?” Cô khiêu khích nhìn anh.

“Nếu em đã nói như vậy.....” Anh đột nhiên xoay người đè lên cô. “thì hiện tại nên cho tôi....”

Cô sùng sốt. “Hiện tại ?”

“Đúng, hiện tại.” Anh gật gật đầu.

“ Anh điên rồi à?” Hai tay cô canh giữa ngực anh ý đồ đẩy anh ra “Hiện tại là nửa đêm, là thời gian đi ngủ, làm gì có ai.....”

“Buồn cười thật,” Anh dễ dàng bắt lấy hai tay cô để sang hai bên. “Em có thể nửa đêm không ngủ được, tôi vì sao không thể nửa đêm ân ái?”

“Tôi cự tuyệt” Biết rõ cự tuyệt không có hiệu quả, Hạ Mộ Nghiên vẫn muốn biểu đạt ý kiến phản đối của mình.

“Em dựa vào cái gì để cự tuyệt ?” Anh hắc hắc cười nói. “Mới vừa rồi ai nói tuyệt không để ta thiếu? Lời em vừa nói liền lập tức quên sao ?”

“Anh căn bản là nguy hiểm !” Cô khó thở nói “Tôi nói là nói trong những tình huống bình thường, ai đáp ứng anh vào loại thời điểm như thế này ?”

“Không thể tin được em cũng có lúc chủ động ân ái với tôi.” La Kế Đường cười đến khoái trá. “Thật sự không may, vừa vặn tôi cũng muốn thử như vậy.....”

Hôn cái miệng nhỏ nhắn còn đang mãi kháng nghị của cô “Thời giờ mà tôi nói chính là hiện tại, bà xã thân mến.....”

Cô tức giận đến không còn gì để nói... “Buông ra, hiện tại tôi không muốn.”

“Nhưng mà tôi muốn nha!” Vừa nói, anh vừa tháo hai sợi dây áo ngủ hai bên vai xuống, “Tôi cũng từng nói qua những thứ người khác có tôi tuyệt không thiếu cho em sao?”

Anh cười liếc cô một cái.

“Hiện tại chính là lúc mà tôi nên cho em....” Tiếng vừa dứt, anh đã cúi đầu hôn lên bả vai mềm mại của cô.

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, La Kế Đường duỗi thẳng thân hình cường tráng đầy kiêu hãnh của anh, nằm sấp trên bờ cát trắng tắm nắng.

Bình thường anh rất bận rộn, khó lắm mới tìm được một ngày rảnh rỗi, cho nên làm hết khả năng thả lỏng mình.

Về phần Hạ Mộ Nghiên thích bơi lội đã sớm mặc áo phao đủ loại công cụ tự mình xuống biển chơi đùa.

La Kế Đường đương nhiên có vài phần hiểu được, do nữ nhân này không dám ở bên cạnh anh, đại khái là sợ hãi lại bị anh công kích, nên mới nghĩ tất cả mọi biện pháp tránh xa anh.

Ha ha, tiểu hồ ly này.....

Nghĩ đến cô, thân thể anh lập tức có phản ứng.

Ghét thật, quả nhiên là quái lạ! Anh cũng không phải là trạch nam (nam còn “Zin” ấy), lại càng không phải chưa bao giờ thấy qua thân thể nữ nhân, thế mà tại sao “cậu nhỏ” của anh kể từ khi thể nghiệm qua đêm tân hôn, tự động luôn hướng về phía trước “ngăng đầu”?

La Kế Đường cảm thấy thật khó hiểu.

hAizz, chắc là vì nữ nhân này hợp với tính khí của anh!

Cô luôn muốn cự tuyệt lại không thể cự tuyệt, bộ dáng vừa nũng nịu nhát gan lại vừa thẹn thùng của cô thật sự hấp dẫn anh, mỗi lần cô như vậy lòng anh dường như khó nhịn, thậm chí muốn một lần lại một lần giữ lấy cô.

Haizz! Cô gái này.....

Anh đột nhiên từ trên bờ cát nhảy dựng lên

Trong óc lại hiện lên thân hình mê người của cô, làm cho anh rối cuộc không nhận được, chuẩn bị tự mình xuống biển kéo cô lên thỏa mãn phát tiết một phen.

Anh đảo mắt nhìn quanh, nhìn đủ bốn phương tám hướng.

A, bà xã của anh ở đâu nhỉ?

Chỉ thấy một màu nước biển trong suốt nhìn thấy đáy, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng Hạ Mộ Nghiên.

Kì quái, cô gái này đang bơi lại chạy đi đâu rồi?

Nhìn xa xa, anh dường như thấy được một vật màu vàng nổi phập phênh.

Cái kia hình như là.....

Định hình lại thứ vừa thấy, sắc mặt anh đột nhiên khấn trương.

La Kế Đường ngay lập tức nhận ra, đó là áo phao Hạ Mộ Nghiên mặc trên người.

Áo phao nổi phập phênh trên mặt nước, vậy Hạ Mộ Nghiên đi đâu?

Chẳng lẽ là.....

Dự cảm điềm xấu hiện lên trong đầu anh, bằng tốc độ cực nhanh anh nhảy xuống nước, liều mạng bơi đến hướng cái áo phao đang nổi.

Chết tiết! Chết tiết! Chết tiết!

Anh tại sao lại khinh thường như vậy, tự nhiên để cho cô một mình xuống nước, nước biển sâu như vậy, chuyện gì cũng có thể phát sinh, anh rối cuộc đang làm cái gì thế này?

Một phần hối hận, một phần liều mạng bơi như lướt sóng, anh dùng tốc độ nhanh nhất trong thời gian ngắn nhất để bơi đến hiện trường.

Đứng ở bên cạnh phao cứu sinh, anh mở lớn hai mắt tuần tra mọi nơi, may mắn mực nước vùng này cũng không quá sâu, hơn nữa nước biển rất trong, có người chìm dưới nước đại khái có thể nhìn được.

Đi quan sát xung quanh không lâu lắm, anh rất nhanh phát hiện ra hành tung của vợ mình.

Người cô chìm tại một chỗ cách đáy biển không sâu.

Lúc nhìn thấy bóng dáng của Hạ Mộ Nghiên, La Kế Đường làm sao còn dám chần chờ, dùng sức hít một hơi, anh lập tức lặn xuống nước tiến hành công tác cứu vớt.

Hiện tại anh chỉ mong cô còn có thể cứu, nếu không.....

Không rảnh nghĩ nhiều, anh vươn tay kéo lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, thật nhanh đem cô nổi lên mặt nước, đang chuẩn bị đem cô mang về bờ biển tiến hành hô hấp nhân tạo, cô đột nhiên vươn tay đẩy anh ra.

“Ah, anh làm cái gì vậy?” Hạ Mộ Nghiên tháo kính bơi xuống tức giận kháng nghị “Không có việc gì đem tôi kéo lên đây làm chi? Người ta đang xem phong cảnh dưới biển nha!”

“Em không có việc gì chứ?” Tăng đá sợ hãi bên trong anh nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng mà....

Nghĩ đến vừa nãy anh vì cô khẩn trương chết khiếp là vô ích, La Kế Đường không ngăn được cơn thịnh nộ trong lòng, khoản nợ này anh nhất định tính toán sạch với cô, không thể bỏ qua.

“Tôi đương nhiên không có việc gì” Cô khó hiểu hỏi “Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi bị chết đuối?”

“Nhìn thấy áo phao của em nổi trên mặt nước, em hy vọng tôi nghĩ thế nào?” Anh nhìn không được gằm nhẹ.

“Đừng nha, thật xin lỗi...” Hạ Mộ Nghiên trăm ngàn không dự đoán được chỉ vì một phút hứng trí của mình mà làm La Kế Đường hiểu lầm, vội vàng mở miệng tạ lỗi với anh.

“Mặc áo phao của em vào, hiện tại theo tôi trở về ngay lập tức.” Anh cấm giận ra mệnh lệnh.

“Nhưng mà, tôi còn muốn.....”

“Câm miệng!” Một quyền nặng nề đánh vào mặt nước tạo nên những gợn sóng nước lớn, thanh âm anh kinh người “Hiện tại trở về ngay lập tức cho tôi, có nghe thấy không?”

Bị thanh âm của anh dọa tới mức ngẩn ra, Hạ Mộ Nghiên làm sao còn dám lẩm miệng, lập tức mặc áo phao cứu sinh vào theo đuôi anh bơi vào bờ.

Lúc Hạ Mộ Nghiên vừa bước lên bờ cát.....

“Ai cho phép em cởi áo phao ra hả?” La Kế Đường lập tức nổi bão.

“Nếu mặc áo phao đương nhiên là không thể lặn xuống, cho nên tôi mới phải cởi ra” Cô nhỏ giọng giải thích.

“Em có biết làm như vậy rất nguy hiểm hay không? Nếu như bị nước cuốn ra xa thì làm sao bây giờ?”

“Thực xin lỗi, tôi không kịp nghĩ tới những chuyện đó” Cô thân tình xin lỗi “Tôi chỉ là thấy một con cá rất đẹp, cho nên mới lặn xuống nhìn xem.....”

“Ngu ngốc! Chẳng lẽ vì một con cá mà mạng sống cũng mặc kệ sao?” Cơn tức của anh chưa tiêu.

“Anh, anh tại sao lại cứ tức giận như vậy?” Cô cũng đã tạ lỗi với anh rất nhiều rồi, anh còn mắng cô làm chi? “Nếu có chuyện gì xảy ra với tôi hay không, cùng lắm là anh tái hôn lấy một cô vợ khác là được, dù sao, dù sao..... Đối với anh mà nói lấy ai thì có gì khác biệt.”

Dù sao đối với anh ích lợi cũng là trên hết, chỉ cần có thể sinh ưu đãi, cưới ai thì có gì khác lạ đâu?

Hạ Mộ Nghiên bị mắng có chút tức giận mạnh mẽ kháng nghị.

“Em.....” Lời của cô giống như tiếng sấm vang lên cuối chân trời, thức tỉnh lý trí bị tức giận bao trùm của La Kế Đường.

Đúng vậy, anh tại sao lại tức giận như vậy?

Thiếu cô gái này anh cũng không mất đi khối thịt nào, hưởng hồ trư bỏ Hạ gia ra, đúng là anh còn rất nhiều đối tượng có thể lựa chọn.

Anh cảnh giác từng mắt nhìn nữ nhân trước mặt xem ra anh đã quá mức để ý cô rồi.

“Em có biết kết hôn là chuyện rất phiền phức hay không?” Anh lạnh nhạt nói “Không cần thiết tôi cũng không muốn lại về vùi hoa lá mấy cái chuyện nhảm chán, với lại.....” Anh nhắm thẳng vào chóp mũi của cô “Nếu em chết không rõ ràng, nói không chừng còn có người hoài nghi tôi đối với em bất

mãn, cho nên mưu sát chính bà xã của mình, đến lúc đó bảo tôi làm sao nói chuyện với Hạ Đông Bình hả?”

Giống như là sủng liên thanh, anh “bằng bằng” bắn ra một đồng lí do làm cho anh tức giận, cũng không biết là vì nói cho cô nghe, hay là vì thuyết phục chính bản thân mình.

“Nói như vậy em hiểu chưa ?” Cuối cùng anh còn muốn nghe cô tán thành.

Cô gật gật đầu. “Ừm ....Đã hiểu”

Cô hoàn toàn không hiểu hết ý tứ của anh, đơn giản mà nói chính là muốn cô đừng gây bất cứ phiền toái gì cho anh.

Haizz, nếu anh tức giận bởi vì có chút để ý đến cô thì thật tốt biết bao !

Chi tiếc.....

Nghĩ một lúc, trong lòng chợt dâng lên cảm giác đau đớn.

“Đi thôi !” La Kế Đường kéo tay cô.

Cô sững sốt, “Đi đâu vậy ?”

“Chơi lâu như vậy em không đói bụng sao ? Đương nhiên là đi ăn cơm” Tuy rằng chỉ là chợt loé rồi biến mất, nhưng mà anh nhìn rất rõ vẻ mặt bi thương của cô, không hiểu sao làm lòng anh đột nhiên mềm nhũn.

Haizz, không sao cả rồi ....

Hạ Mộ Nghiên yên lặng không nói.

Tuy rằng anh không thêm để ý đến cô, nhưng anh vẫn đối với cô không tồi đúng không ?

Gặp cuộc hôn nhân thế này xét về mặt nào đó cô có thể mừng thầm, xem ra không nên so đo nhiều làm gì.

Huống hồ anh cũng không chán ghét cô, hai người ở chung lâu ít nhiều cũng sẽ sinh ra cảm tình, ít nhất lúc này trong lòng anh cũng có bóng dáng của cô đi !

Nghĩ đến đây Hạ Mộ Nghiên cảm thấy trấn an ít nhiều.

Chỉ cần anh còn quan tâm cô, để ý cô, cô đã không còn cầu mong gì nữa.

“Ừm, vậy đi thôi !” Anh vói tay nắm chặt tay cô, cô hoàn toàn không cự tuyệt, nhu thuận tùy ý anh kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tiết trời đã vào mùa thu, nhưng không khí lại như giữa mùa hè, nóng bức vô cùng.

La Kế Đường phân phó người đưa cô đi lại bằng một chiếc xe ô tô con màu đen sang trọng, Hạ Mộ Nghiên ngồi trong chiếc xe dần dần tiến vào nội thành náo nhiệt, cô chuẩn bị đến gặp mặt em gái Hạ Mạn Đình.

Bởi vì cô cùng em gái từ nhỏ đã không hợp, hơn nữa trước đêm kết hôn hai người lại có xung đột nghiêm trọng với nhau, vốn theo trực giác cô không muốn đến buổi gặp mặt này, bất quá mẹ lại gọi điện thoại tới nói em gái thật sự rất muốn gặp mặt cô để giảng hoà, hy vọng hai chị em có thể bắt tay thân thiện như xưa (đã bh thân thiện đâu =.=”), tuy rằng mẹ cũng không ép buộc cô, nhưng lời nói lại lộ ra hy vọng mãnh liệt là cô sẽ đáp ứng.

Bởi vì không muốn làm cho mẹ thất vọng, đồng thời cũng không muốn để người khác hiểu lầm cô bởi vì trở thành La thiếu phu nhân liền cao cao tại thượng không ai bì nổi, cho dù rất không tình nguyện, cô vẫn miễn cưỡng đáp ứng lời mời của Hạ Mạn Đình.

Quyết định đỗ xe tại một chỗ xa quán cà phê, Hạ Mộ Nghiên lập tức xuống xe, cô không muốn lái xe chạy tới cửa quán cà phê. Cô lựa chọn đi bộ một đoạn đến đó, bởi vì cô không muốn làm cho người ta để ý, càng không hy vọng Hạ Mạn Đình thấy rồi nghĩ cô khoe khoang.

Bước vào quán cà phê, cô cũng không tốn nhiều công sức liền phát hiện chỗ Hạ Mạn Đình đang ngồi, cô ta luôn phát ra ánh sáng chói lóa. Cô chậm rãi bước tới, hướng tới người đang ngồi dựa vào cửa sổ vẫy tay với cô.

“Chị đã lâu không gặp”. Sự nhiệt tình chưa từng có từ trước tới nay, Hạ Mạn Đình chủ động chào hỏi cô, còn vẫy gọi cô ngồi vào chỗ đối diện.

“Ừ, đã lâu không gặp”. Cô có chút không tự nhiên gật đầu, Hạ Mộ Nghiên đối với sự thân thiện đột ngột của cô em gái có chút kinh ngạc, thậm chí còn nghi ngờ có phải nó không khoẻ hay không.

Từ khi cô kết hôn tới bây giờ đã hơn ba tháng, trong thời gian đó cô có mấy lần trở về nhà mẹ đẻ, nhưng Hạ Mạn Đình luôn tránh không gặp mặt, cho thấy việc đối địch trong lòng cô ta chưa bao giờ chấm dứt. Không ngờ hiện tại đây, ba tháng sau, cô ta có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy, trở nên hiền lành và nhiệt tình. < hiền lành hay không thì không biết nhưng nhiệt tình thì có chút chút ;]] >

Trước sau khác biệt quá lớn, một cô gái đơn thuần như Hạ Mộ Nghiên không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi với cô mới tốt.

“Em trước giới thiệu với chị một chút”. Hạ Mạn Đình tỏ vẻ không chú ý tới sự lúng túng của cô, rất vui vẻ nghiêng người về phía người đàn ông ngồi cạnh “Đây là bạn trai của tôi, Trác Ứng Kỳ” < ồ! chị – em (puke!), đáng ra ta định để ta-người n* trên kia đã gọi là “tỷ tỷ” rồi...>

Bạn trai?

Hạ Mạn Đình quen qua vô số bạn trai, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ giới thiệu qua với cô bất kì ai, từ trước đến nay đều không thấy, tại sao hôm nay lại dắt bạn trai đến đây giới thiệu (ta nghĩ thấy mùi âm mưu đâu đây ..khịt khịt)

“Hi, Nhĩ hảo”. Mặc dù cảm thấy kì quái, dù vậy cô vẫn lễ phép chào hỏi.

“Hi, Nhĩ hảo”. Trác Ứng Kỳ hào phóng gật đầu chào hỏi cô.

(Nhĩ hảo: kiểu chào của người TQ, ta để nguyên)

Càng bởi vì tò mò, Hạ Mộ Nghiên nhiều lần đưa mắt đánh giá anh.

Ừm... Người đàn ông này bộ dáng cũng khá đẹp trai, tóc ngắn vuốt thẳng lên cao toàn bộ đều nhuộm thành màu vàng kim, bên lỗ tai bên phải còn đeo một vòng khuyên bằng bạc, đẹp trai nhưng có vài phần hương vị xấu xa(bad boy), xem ra rất phù hợp với khẩu vị của Hạ Mạn Đình. (nghe tả đã thấy chẳng ra gì)

“Chị, em muốn nói với chị chuyện này.”. Giống như nhìn được sự nghi hoặc trong lòng cô, Hạ Mạn Đình ghé vào tai cô thì thầm nói.

“Lần này là em thật sự muốn nghiêm túc với anh ấy, cho nên hi vọng chị có thể nhận thức anh ấy, có cảm tình tốt với nhau, nói không chừng chúng em rất nhanh sẽ.....”

Khuôn mặt bỗng dưng đỏ lựng, cô ta che miệng cười, mặc dù lời nói không ra hết nhưng cũng đủ để người nghe hiểu được ẩn ý bên trong.

“Thật sao?” Hạ Mộ Nghiên mỉm cười nói: “Vây chúc mừng em.”

Tuy rằng đối với lời nói của Hạ Mạn Đình cô không thực sự hoàn toàn tin tưởng, nhưng mà người ta đã nói như vậy, cô đương nhiên không muốn tạt một gáo nước lạnh vào mặt người ta. (để em làm giùm cho >.<”)

“Đúng rồi, sau khi chị kết hôn cuộc sống có tốt không ?” Hạ Mạn Đình ngồi về bên cạnh bạn trai, tự nhiên để Hạ Mộ Nghiên ngồi đối diện bọn họ.

“Cũng khá tốt”. Cô khinh miêu đạm tả (miêu tả sơ sài) – nhẹ nhàng băng quơ, không muốn bàn nhiều về nó.

“Thật sự cũng khá tốt sao?” Hạ Mạn Đình hi hi cười. “Em nghe ba mẹ nói anh rể đối với chị tốt lắm, chỉ cần chị muốn việc gì cũng đáp ứng, hơn nữa lại cực kì dịu dàng săn sóc, như vậy mà còn kêu chị khá tốt thôi sao?”

“A, nào có?” Nghe em gái nhắc tới chồng của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Mộ Nghiên nhất thời đỏ lên “Ba mẹ nói chuyện luôn quá lên, so sánh có hơi khoa trương chút, em cũng không phải không biết tính họ mà”

La Kế Đường thật sự đối với cô khá tốt, mặc dù vậy cũng chưa tới mức muốn gì được nấy đâu! < muốn cự tuyệt cái chuyện ‘đó’ đương nhiên k được rồi ;]] >

Aizz, cha mẹ là nhân vật chính trị luôn tùy vào từng trường hợp để nói chuyện, mục đích là muốn người khác biết được con gái của mình sống rất tốt, từ đó khiến người ta hiểu được quan hệ với La gia hiển nhiên cũng cực kì tốt đẹp thôi.

“Không có thật sao?” Hạ Mạn Đình cười trên nói “Không đúng sự thật sao mặt chị lại hồng như vậy?”

Cô xoay người khoác lấy cánh tay của bạn trai. “Em hỏi anh, về sau anh có thể giống anh rể đối xử với em tốt như vậy không ?”

“Điều đó là đương nhiên rồi!” Trác Ứng Kỳ vỗ vỗ đầu cô cười nói :”Em là tiểu công chúa của anh, anh làm sao có thể không đối tốt với em ? Ít nhất cũng phải giống phong cách của anh rể a!”

Vừa nói xong, không quên đặt lên môi bạn gái một nụ hôn thật sâu, hoàn toàn bỏ qua việc trước mặt bọn họ vẫn còn một người khác.

Mà Hạ Mạn Đình hoàn toàn tự nhiên cười cười hôn bạn trai của mình, tự nhiên đến mức độ không có một chút xấu hổ, không có một phần rụt rè, điều này làm cho Hạ Mộ Nghiên có chút không quen, cảm thấy xấu hổ, đành phải cúi đầu uống nước, làm bộ không nhìn thấy một màn thân thiết của hai người.

“Thật ra.....” Hạ Mạn Đình buông cánh tay của bạn trai ra, vẻ mặt ngọt ngào nhìn chị gái “Sau một thời gian em cùng anh ấy qua lại, bây giờ mới mới thực sự hiểu được tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, nghĩ thông suốt rồi liền cảm thấy thật là có lỗi, cho nên mới nhờ mẹ gọi điện cho chị, hẹn chị đến gặp mặt”

Cô cầm chặt tay của chị gái “Bởi vì em sợ em lỡ tay đánh chị, sẽ làm chị tức giận mà không để ý tới em nữa, lúc đó em thật sự quá đáng, nói những lời xúc phạm chị, lại còn lấy cái chai đánh chị, chị không để ý tới em nữa cũng là đúng thôi”.

“Kỳ thật chị cũng có lỗi” Hạ Mộ Nghiên thẳng thắn thành khẩn nói “Khi đó chị không nên nói em như vậy, nói xong những lời đó, chị cũng thật sự rất hối hận, sau này còn luôn trách mình đã quá mức xúc động”.

“Nói như vậy, trong lòng chị không hề trách em sao ?” Hạ Mạn Đình vui vẻ hỏi.

“Đương nhiên, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa.” Hạ Mộ Nghiên gật đầu mỉm cười nói.

“Thật tốt quá, thật sự là tốt quá rồi !” Hạ Mạn Đình vui vẻ cầm tay cô lắc lắc. “Như vậy từ giờ trở đi, chúng ta sẽ là chị em tốt của nhau có được hay không?”.

“Chị cần em thích là được rồi” Hạ Mộ Nghiên thản nhiên nói.

Từ trước tới giờ đều là Hạ Mạn Đình khinh thường cô, làm cô thật sự chịu không nổi cô em gái này.

“Chị cần chị không giận em, em vui mừng còn chẳng kịp nữa là, làm sao có thể ghét bỏ được chứ !” Hạ Mạn Đình cười nói: “Mẹ biết chuyện này nhất định rất cao hứng, như vậy chút nữa trước khi về nhà em nhất định sẽ gọi điện thoại về báo cho mẹ biết tin, làm mẹ vui vẻ một chút.

Vẫn ngồi đó mỉm cười, Hạ Mộ Nghiên không nói gì thêm.

Cô không biết nguyên nhân tại sao thái độ của Hạ Mạn Đình lại thay đổi khác biệt như vậy, chắc chỉ có thể bởi vì bây giờ cô đã là La thiếu phu nhân, giá trị con người cũng khác xa trước, cho nên Hạ Đông Bình mới bắt ép con gái yêu của ông ta đến nói lại tình xưa với cô, có lẽ chỉ có khả năng này mặc dù là cực kì bé nhỏ.

“Em đi nhà vệ sinh rửa mặt một chút” Hạ Mạn Đình vỗ vỗ bả vai của bạn trai “Anh cùng chị ấy nói mấy câu, chờ em một chút sẽ trở lại ngay”

Cô hướng chị gái nháy mắt mấy cái, sau đó liền rời chỗ ngồi đi về hướng toilet. < Âm mưu, âm mưu rõ ràng thế này ... >

Giờ phút này chỗ này chỉ còn lại hai người là Hạ Mộ Nghiên và bạn trai em gái Trác Ứng Kỳ, từ trước đến nay cô không có thói quen ngồi chung một chỗ với đàn ông xa lạ nên có chút thẹn thùng.

Nên nói cái gì mới tốt đây.

“Cô/Anh.....”

Cô đang định mở miệng hỏi thăm về gia đình đối phương, đối phương cũng đồng thời mở miệng.

“Mời nói.” Cô ngượng ngùng trả lời.

“Tôi.....” Trác Ứng Kỳ cũng có chút xấu hổ “Tôi không nghĩ bộ dáng của cô cùng Hạ Mạn Đình lại khác xa nhau như vậy, hoàn toàn là hai hình mẫu bất đồng”

“Đúng vậy !” Sự chênh lệch giữa hai chị em từ nhỏ luôn được người ta mang ra bàn tán, cô cũng không ngại “Từ nhỏ ta đã làm nền cho đoá hoa tươi này trở lá”.

“Ngàn vạn lần đừng nói như vậy” Anh kịch liệt lắc đầu. “Kì thật mỗi người có hương vị riêng của mình, nói thực ra.....” Anh dừng lại một chút “Tôi thăm nghĩ cô so với Hạ Mạn Đình càng cuốn hút hơn”

Người đàn ông này có biết mình đang nói cái gì hay không vậy ? Anh ta là bạn trai của Hạ Mạn Đình đó nha !

Đối với lời khen ngợi của anh, Hạ Mộ Nghiên không hề cảm thấy cao hứng chút nào, trong kinh ngạc còn kèm theo một chút tức giận

“Làm sao vậy ? Cô không tin hả ?” Anh ta chăm chú nhìn cô.

“Tôi.....” Đột nhiên cô rất hy vọng Hạ Mạn Đình đi vệ sinh nhanh nhanh lên rồi ra ngoài này, miễn cho cô phải ngồi đối diện với tên đàn ông chuyên nói chuyện làm nhảm nhảm chán này.

Bỗng dưng, Trác Ứng Kỳ đột nhiên đứng thẳng dậy ngang cái bàn, cúi người xuống hôn môi cô không báo trước.

Chạm phải một đôi môi lạnh lẽo, Hạ Mộ Nghiên không khỏi sợ ngây người, giật mình phục hồi lại tinh thần hưng hăng đẩy anh ra.

“Trác tiên sinh, làm ơn hãy tự trọng” Cô phẫn nộ nói “Cái hôn vừa rồi chỉ là tôi muốn chứng minh cho cô thấy sức hấp dẫn của cô mà thôi, cũng không có ý tứ gì khác cả” Anh giải thích ý nghĩ của mình “Mặc dù tôi yêu Mạn Đình, nhưng đồng thời có thể thưởng thức những cô gái khác có phải hay không ? Tôi chỉ đối với cô chỉ là thưởng thức mà thôi”

Trời ạ ! Đây là cái lí do gì vậy ?

Quả nhiên, loại đàn ông lưu manh này cô không thể hiểu được nổi.

Hạ Mộ Nghiên buồn bực vạn phần, người này nếu không phải bạn trai của Hạ Mạn Đình, cô tuyệt đối sẽ không chần chừ thưởng cho anh ta một cái tát.

“Thật xin lỗi, tôi không thể chấp nhận được suy nghĩ của anh” Cô lạnh lùng nói “Xin anh về sau đừng làm những chuyện như thế này nữa, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khứa”

“Như vậy.....” Anh cũng không chút phật lòng cười trừ “Vậy mong cô nhận lời xin lỗi của tôi được không ?”

Nhấn lại hàng mi, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không thêm đề ý tới người đàn ông ngồi trước mặt nữa

Đợi hồi lâu, Hạ Mạn Đình vừa khoan thai ra khỏi phòng vệ sinh cô liền nói lời cáo từ.

“Chỉ còn có việc đành phải đi trước” Mắt thấy em gái trở về, Hạ Mộ Nghiên khẩn cấp cầm lấy túi xách chuẩn bị rời đi, cô không thể chịu đựng thêm một phút giây nào ngồi cạnh tên lưu manh này nữa.

“Nhanh như vậy đã phải đi rồi sao ?” Trong mắt Hạ Mạn Đình ánh lên một tia thất vọng “Không thể ngồi thêm một lúc nữa sao ?”

“Ta còn có một cuộc hẹn khác, nếu không đi nhanh sẽ tới muộn” Cô tùy tiện tìm một cái cớ qua loa.

“Vậy cũng được !” Hạ Mạn Đình đành phải gật đầu nói “Lần sau chúng ta hẹn gặp vậy”

“Ừm, lần sau đi!” Thuận miệng đáp ứng một câu, Hạ Mộ Nghiên vội vàng vàng rời đi.

Lần sau ?

Nếu có tên đàn ông lưu manh kia nữa thì tuyệt đối sẽ không có lần sau !

La Kế Đường đang ngồi trong phòng làm việc rộng lớn đầy uy quyền của anh, chuyên tâm nghe thư kí Thiệu Oánh báo cáo về tiến độ công việc.

“Cho nên.....Mọi công ty bên Mỹ đã được dàn xếp ổn thỏa ?”

“Đúng vậy, chỉ cần sau khi luật sư xem xong các thỏa thuận hợp đồng và thông qua, song phương có thể kí kết hợp đồng được rồi !”

“Kêu luật sư làm việc nhanh lên một chút.” La Kế Đường phân phó . “Hợp đồng này càng sớm kí kết càng tốt, miễn sau này đem dài lăm mọng. ” Anh không muốn chỉ vì bản hợp đồng này lại phải bay đến Mỹ thêm một chuyến nữa, lần trước vì dàn xếp chuyện này anh đã bỏ mất đem động phòng hoa chúc quý giá

“Được, đã rõ” Thiệt Oánh gật gật đầu.

“Đúng rồi” Anh nói tiếp “Giúp tôi đặt hai vé máy bay đến Hongkong, đặt thêm một phòng cao nhất ở khách sạn, cuối tuần này tôi phải đi một chuyến.”

A, phòng cao nhất ở khách sạn..... chắc chắn là phòng tổng thống rồi!

Hơn nữa lại còn đặt tận hai vé máy bay.....

“Hai vé máy bay ngài nói là để tên ngài cùng phu nhân phải không ?” Thiệu Oánh đã làm việc cho La Kế Đường từ lâu, đương nhiên hiểu được tâm tư của sếp mình, chẳng qua chỉ muốn chắc chắn qua một lần, chỉ thêm an toàn thôi, cẩn thận luôn là ưu điểm từ trước đến nay của cô.

“Đúng vậy” Anh tính toán mang vợ của mình đi chơi 2 ngày.

“Vậy tôi đi làm ngay bây giờ” Cô cười tủm tỉm đáp ứng

Xem ra sếp cô đối với vợ mới cưới rất là vừa lòng, dăm bữa lại đặt nhà hàng mang cô ấy đi ăn cơm, bây giờ còn đặt riêng phòng tổng thống ở ngoài quần đảo để nghỉ cuối tuần với cô ấy, theo La Kế Đường lâu như vậy, chưa từng thấy anh dụng tâm với cô gái nào như vậy.

“Đúng rồi” Nhắc tới La phu nhân, Thiệu Oánh đột nhiên nhớ tới một sự việc, “Có một tên phóng viên của tuần san “Thú vị” ở bên ngoài nói có việc muốn tìm ngài, tuy là tôi đuổi anh đi, nhưng mà.....”

(cái chỗ “Thú vị” theo bản mình cv nó là KINH nhưng mà sau khi tra từ điển Hán Việt nó ra rất nhiều nghĩa như: khoẻ mạnh, tinh thần, thú vị, cứng... Nhưng mà mình thấy nó chẳng liên quan gì tới sức khoẻ mà cần sức mạnh vs tinh thần nên lấy tên “Thú vị”, và ở đằng sau nó có nói cái báo này luôn soi chuyện của người nổi tiếng nên cái tên này qua hợp rồi)

Từ trong đồng văn kiện tư liệu dày cộp rút ra một tập hồ sơ mỏng đưa cho sếp.

“Anh ta nói, chỉ cần La tổng xem qua thứ bên trong, nhất định sẽ cho gọi anh ta, còn nói tôi tuyệt đối không được xem trước, nếu không La tổng nhất định trách tội tôi”

Thay ông chủ xem xét qua thư tín là một phần công việc của thư kí như cô, nhưng mà đối phương lại đặc biệt cường điệu, cô liền trực tiếp vào xin ý kiến của ông chủ

“Anh ta có nói gì về cái này không?” Tiếp nhận tập hồ sơ, anh lật trước lật sau nhìn nhưng cũng không phát hiện ra là cái gì.

“Anh ta chỉ nói đồ bên trong có liên quan tới phu nhân, ngoài ra không nói thêm gì nữa.”

Có liên quan tới Hạ Mộ Nghiên? Cái gì đây không biết? La Kế Đường nhíu mày.

Tuần san “Thú vị” này nổi tiếng chuyên đi đưa chuyện linh tinh, chuyên săn đón những nhân vật nổi tiếng cùng các diễn viên ngôi sao để gièm pha, hay là.....

Vừa nghĩ đến, anh lập tức sẽ mở tập hồ sơ.

“La tổng, thỉnh cẩn thận.....” Thiệu Oánh nhìn không được nhắc nhở

Đối với thân phận đặc thù của La Kế Đường, không thể dám chắc đối phương sẽ không bỏ thứ gì khác vào gây hại, như thả chút khí độc hay hoá chất độc hại thậm chí là bom linh tinh gì đó để làm hại anh.

“Không có việc gì” Lúc cầm tập hồ sơ anh đã cẩn thận sờ qua, ngoài một túi plastic lót ở trong thì không có chứa bất kì thứ đáng nghi nào khác, chỉ cần rút ra xem nội dung bên trong là biết ngay.

Nhìn vào trong tập hồ sơ đã mở, anh liếc một cái, trong túi quả nhiên chỉ có mấy tấm ảnh chụp.

Anh cẩn thận rút mấy tấm ảnh ra khỏi cái túi, sau khi xác định trong túi không còn dính bất kì dị vật gì mới bắt đầu kiểm tra nội dung của ảnh chụp.

A, đây có phải.....

Thoáng nhìn qua ảnh chụp, người cùng người đàn ông kia uống cà phê là Hạ Mộ Nghiên, sắc mặt anh không khỏi thay đổi.

Trên tay anh có ba tấm ảnh chụp thì hai tấm đã được xem qua rất nhanh.

Nhưng tầm mắt anh dừng lại ở tấm ảnh cuối cùng, tấm ảnh chụp Hạ Mộ Nghiên cùng nam nhân kia đang hôn môi, máu toàn thân La Kế Đường xông lên tới đỉnh đầu, khiếp sợ quá độ làm cho anh không nói nên lời.

Đây mới là .....con người thật của Hạ Mộ Nghiên?

Người vợ bảo thủ thanh thuần của anh?

Không thể tin được, anh cẩn thận nhìn kĩ xác định lại một lần.

Gương mặt quen thuộc, cách ăn mặc quen thuộc, nhìn đi nhìn lại cuối cùng anh cũng không thể phủ nhận thân phận của cô gái trong ảnh.

Vợ của anh cư nhiên lừa gạt anh ngoại tình ở bên ngoài!

Cứ tưởng rằng thanh thuần giản dị như cô sẽ an phận thủ thường chỉ ở bên cạnh anh, không thể tưởng tượng được thiên hạ quạ đen bình thường hắc (giống câu cá mè 1 lừa bên mình), cô ta cũng diễn trò hồng hạnh xuất tường.

Hình người đàn bà trong ảnh cùng người mẹ trước đây như hợp lại làm một trong đầu anh....

“Gọi anh ta vào đây!” Nắm chặt tay, La Kế Đường phẫn nộ gầm nhẹ.

“Tên phóng viên kia sao?” Thấy sắc mặt sếp tự dung thay đổi xấu, Thiệu Oánh không khỏi luống cuống.

“Động tác nhanh lên!” Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên anh to tiếng với thư kí

“Vâng, tôi lập tức đi ngay” TRỜI Ạ ! Trong tập hồ sơ đó rốt cục có cái gì mà làm sếp tức giận đến cái độ này ?

Không kịp suy nghĩ, thư kí lập tức cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi đến nỗi hai chân muốn nhũn ra chạy nhanh ra ngoài gọi người.

Tên phóng viên là một người đàn ông tuổi tương đối trẻ, ngoài việc chân bước thấp bước cao, miệng lại còn nhai nhai kẹo cao su, bộ dáng ghé con mới đẻ nhưng thích làm ra vẻ cộc già, nhìn qua giống như phóng viên mới vào nghề không lâu.

“Ảnh chụp này làm sao cậu có được ?” Trùng mắt nhìn người đàn ông đứng trước bàn làm việc, La Kế Đường lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên là do tôi chụp mới có”. Tên phóng viên bày ra bộ dáng lưu manh, đắc ý dào dạt nói.

“Vậy cậu gửi cho tôi mấy cái ảnh chụp này làm cái gì ?” Anh cười lạnh. “Đầu đề Hot như vậy cậu nên mang về toà soạn báo tranh công mới đúng, như vậy sếp của cậu sẽ ghi công khen ngợi, sau đó tăng lương cho cậu, cậu chắc không gửi nhầm chỗ chứ ?”

“Tôi đương nhiên không gửi nhầm chỗ” Phóng viên cười cười “Đây cũng chẳng phải đề tài thú vị gì, ông chủ nhiều nhất thưởng cho mấy ngàn tiền thưởng mà thôi, nhưng nếu giao cho La tổng, giá trị chắc sẽ hơn hẳn không phải sao ?”

Nghe vậy, La Kế Đường cũng cười, cười đến đáng sợ lại còn quý dị.

“Đừng nói với tôi, cậu tính đòi tiền chuộc từ tôi”

“Đòi tiền chuộc ?” Phóng viên xoa xoa tay. “La tổng làm gì nói khó nghe như vậy ?” Về mặt anh tham lam “Ta chỉ muốn ngài chỉ cho chút phí che giấu mà thôi”

“Phí che giấu ?” La Kế Đường hai tay khoanh trước ngực, đánh giá của anh yếu kém vậy sao ? “Cậu nghĩ rằng tôi sẽ cho cậu ?”

“La tổng đương nhiên cũng có thể không cho !” Anh làm bộ không sao cả “Nếu ngài không sợ chuyện vợ của mình hồng hạnh xuất ra tường thành đề tài bàn tán suốt trà dư tửu hậu, thì cũng được thôi.”

“Cậu thật sự nghĩ.... cậu có thể đem ảnh chụp này đăng lên tạp chí sao ?” Nheo mắt lại, La Kế Đường cười cười nhìn tên thái điều* không biết sống chết này.

*thái điều: Tức「 tân thủ」,「 tân nhân」,「 newbie」nói chung là người không hiểu chuyện, tạm thời đặc chỉ đối tượng khuyết thiếu sở thảo luận lĩnh vực, thậm chí nhất thường sinh hoạt đích cơ bản thường thức. Thường gặp với tự ti hoặc cười nhạo người kia đẳng trường hợp, nhưng có khi tại chính thức thư diện văn chương trung tịnh không hàm biếm nghĩa.(từ Tàng Thư Viện =.)

“Dù ngài có huy đi chứng cớ cũng không có việc gì, ta còn nắm trong tay một bản khác cất trong máy tính” Tên phóng viên không tỏ ra sợ hãi “Chỉ cần ngài lập tức kí cho ta một tấm séc 500 vạn, thực hiện xong tôi lập tức đem giao toàn bộ những thứ còn lại cho ngài” Anh ta ngang nhiên nói luôn điều kiện.

“Năm trăm vạn ?” Bàn tay to của La Kế Đường vung lên “Tôi một hào cũng không cho cậu, hiện tại cậu có thể đi rồi !” (sao nghe xong câu này mình cứ thấy anh ki ki. Haha/ Đường: *lườm*/ Dạ a là ‘hào phóng’ nhất)

“Ngài thật sự không cần ?” Phóng viên hắc hắc cười nói “Đối với ngài năm trăm vạn chỉ là một con số nhỏ, ngài không nên vì tiếc một số tiền còn con mà đánh mất danh dự của mình chứ ? Tôi khuyên ngài nên thành thành thật thật đưa tiền cho tôi thì hơn, miễn cho sau này ai nhìn thấy ngài cũng cười vì ngài bị đội mũ xanh” (i muốn nói bị cấm sừng =))

“Năm trăm vạn đúng là một con số nhỏ” La Kế Đường thản nhiên nói “Tôi không đem nó cho cậu, cũng không thể nói tôi sẽ không đưa nó cho ai khác” Anh cười cười. “Tôi sẽ đem năm trăm vạn này ra làm tiền thưởng”

“Tiền thưởng ?” Tên phóng viên bất giác nuốt nước miếng.

Anh không thể coi thường thanh ân trầm thấp kia, phía sau thanh âm đó còn ẩn chứa một ý nghĩa uy hiếp khủng bố.

“Đúng vậy.” La Kế Đường chăm chú nhìn anh ta “Nếu ảnh chụp này bị truyền thông đăng tải, năm trăm vạn này chính là tiền thưởng cho việc săn đầu người” Anh âm trầm cười. “Đương nhiên, cái đầu cần săn chính là đầu của cậu” (chết mầy chưa, thấy anh tao nguy hiểm chưa con =))/ Đường: tránh ra để người ‘nhón’ nói chuyện/ Dạ dạ)

Nghe vậy, tên phóng viên rốt cuộc ý thức được mình đùa nhầm người rồi, trong lòng bắt đầu hồi hận trước khi tới đây không hỏi thăm thân thể của La Kế Đường.

“Hiện tại kinh tế đình trệ như vậy, trên đường hẳn có rất nhiều anh em đang chờ món tiền thưởng này để sống qua ngày” La Kế Đường cười lạnh “Chỉ cần tin tức này được tung ra, tôi cam đoan sáng ngày hôm sau sẽ có tin tức phát hiện thi thể của cậu tại một nơi xó xỉnh nào đó” Anh tức giận nói “Nếu không tin lời của tôi cậu có thể thử xem, xem lời tôi nói có thành sự thật hay không.”

La Kế Đường cũng không nghĩ động thủ với tên tiểu quỷ không hiểu sự đời này, chỉ lợi dụng thủ đoạn uy hiếp dạy dỗ anh ta đi vào khuôn khổ, nhìn phản ứng răng đập vào nhau da mặt tái nhợt của anh ta, La Kế Đường biết lời dọa nạt của mình thật sự đã đạt hiện quả.

Hiện tại anh chỉ muốn làm cho rõ ràng một chuyện

Ánh mắt đảo qua tấm ảnh chụp bóng dáng cô gái trên bàn, anh bất giác nắm chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phẫn Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Luu tổng quản, xin cầm lấy cái này”

Hạ Mộ Nghiên mới từ bên ngoài trở về, lập tức gấp riêng Luu quản gia, sau đó đưa một bao thuốc Đông Y to loại thượng đẳng giao cho lão.

“Đây là...” Lão tiên sinh nhìn cô.

“Đây là... mẹ của tôi đưa tới một ít thuốc Đông y, nghe nói dùng để bồi dưỡng thân thể rất tốt.” Cô nhẹ giọng: “Phiền tiên sinh nhờ phòng bếp dùng thuốc này nấu chung với canh gà, mỗi lần một gói là được, chờ sau khi thiếu chủ về đưa anh ấy nếm thử xem”

Kỳ thật chỗ được liệu này là cô thấy trên phố, sau đó tự mình đi vào phố chuyên bán thuốc Đông Y mua về, nhưng cô thẹn thùng không dám thừa nhận đây là tâm ý của mình, bởi vậy mới lấy cớ là mẹ đưa cho.

Tuy rằng ra về trấn định, nhưng khuôn mặt thanh lệ lại tự nhiên đỏ hồng.

“Được, tôi biết rồi” Luu quản gia như là hiểu được lòng của cô “Thiếu chủ lúc nào cũng bận bịu công việc, ăn không nhiều lại ít ngủ, có lẽ cũng nên bổ sung một chút” Lão cũng không quên cười tùm tùm nói thêm một câu: “Có người như thiếu phu nhân chăm sóc, thiếu chủ thật có phúc khí.”

“Đâu có, đâu có...” Ánh mắt lão nhìn cô khiến cô không biết làm sao mới tốt “Chỉ là thuận tiện thôi, không có gì cả...”

“Nhưng thật ra thiếu phu nhân cũng nên chú ý tới thân thể của mình” Luu quản gia biết da mặt cô mỏng, không dám trêu chọc tiếp “Gần đây khẩu vị của người có vẻ không tốt lắm, ăn cũng không nhiều, nếu rảnh nên đi xem thầy thuốc, ngàn vạn lần đừng làm bản thân sinh bệnh” Lão tiên sinh cẩn thận dặn dò.

“Ừm, tôi biết rồi”. Nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm hồng.

Không ổn, có phải lão tiên sinh đã phát hiện ra điều gì rồi hay không?

Kỳ thật mấy ngày trước cô đã phát hiện ra cơ thể mình có biểu hiện lạ, cho nên giành riêng buổi sáng hôm nay đi đến bệnh viện kiểm tra, đúng y như cô dự liệu, cô đã mang thai.

Tuy rằng mới được hơn một tháng nên người ngoài nhìn vào không thể phát hiện ra được, nhưng mà lão tiên sinh này là người từng trải, cô thực lo lắng sẽ bị lão phát hiện bí mật.

Mặc dù mang thai không phải là chuyện gì xấu, nhưng mà chuyện gia đình riêng tư này cô chỉ muốn một mình chồng biết, hay ít nhất anh ấy cũng là người đầu tiên biết chuyện, lòng cô không muốn để người khác biết trước.

“Thiếu phu nhân, vậy cô về phòng nghỉ ngơi trước, bữa tối chuẩn bị xong tôi sẽ gọi cô.” May mắn Luu quản gia không hỏi thêm gì nữa, cầm túi thuốc trong tay đi làm việc của lão.

Hạ Mộ Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô nhẹ nhàng đi về phòng của mình, sau khi thay một bộ quần áo thoải mái, liền nằm xuống chiếc ghế dựa bên cạnh cửa sổ suy nghĩ một số chuyện.

A, cô mang thai.

Sờ sờ cái bụng bằng phẳng, cô vẫn chưa thể tin tưởng trong đây đang nuôi dưỡng một sinh mệnh nhỏ bé.

Là sinh mệnh kết tinh giữa cô và La Kế Đường.

Nếu anh biết được sẽ có biểu tình gì nhỉ?

Là kinh ngạc? Là vui vẻ? Hay cả hai?

Tóm lại, anh nhất định sẽ không tức giận.

Anh không thực hiện bất kì phương pháp tránh thai nào, chắc cũng rõ ràng đây là chuyện tình hiển nhiên, nói không chừng đây cũng là kết quả anh chờ mong.

La gia chỉ có nhất mạch đơn truyền (tức là có mỗi Đg' ca là con trai thoai), La Kế Đường không có lí do gì không muốn có con.

Chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, bọn họ hẳn sẽ càng giống một gia đình hơn, mà cô là mẹ của đứa nhỏ, sau này trong cảm nhận của anh sẽ càng thêm quan trọng, anh sẽ từ từ coi trọng cô, cũng sẽ không gạt cô ra khỏi thế giới của anh.

Tương tượng tới cuộc sống hạnh phúc sau này, cô không khỏi âm thầm cao hứng.

Đang nghĩ hết sức chuyên chú, cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, nhưng theo một cách rất “bạo lực”.

Tiếng vang thật lớn làm cô giật mình ngẩng đầu, Hạ Mộ Nghiên lập tức nhìn thấy La Kế Đường đang hùng hùng hổ hổ tiến về phía cô.

Phát, phát sinh chuyện gì?

Trông anh thật tức giận...

Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã vọt tới trước mặt cô, đem theo một tập hồ sơ quăng lên mặt bàn.

“Lấy ra xem xem” La Kế Đường hung ác ra lệnh.

Cô ngơ ngác nhìn tập hồ sơ trước mặt. “Cái này là cái gì?”

“Tôi bảo cô lấy ra xem thử xem.” Anh không còn kiên nhẫn găm nhẹ.

Bị sự tức giận chưa từng có của anh dọa sợ, cô run run làm theo lời anh, rút giấy tờ bên trong tập hồ sơ đó ra.

Là ảnh chụp.

Ba tấm ảnh chụp.

“Thực tuyệt diệu có phải không?” Anh cười lạnh.

Tuyệt, tuyệt diệu?

Bàn tay nhỏ bé phát run cố gắng lật giở ảnh chụp.

Trời ạ!

Đầu cô không khỏi một trận choáng váng, tại sao có thể như vậy?

Tình huống ngẫu nhiên hôm đó sao lại thành ảnh chụp rơi vào tay La Kế Đường thế này?

Hạ Mộ Nghiên hoảng sợ tròn mắt nhìn, trong ảnh là chụp cô, là bộ dáng cô vụng trộm yêu đương bên ngoài.

“Giật mình sao?” Anh châm chọc nói: “Không tưởng tượng được mình đi ăn vụng bên ngoài lại bị bắt được?”

“Em, em không có...” Cô hoảng sợ rất nhiều, chỉ còn bản năng phản ứng.

“Không có?” Anh cười lạnh. “Chẳng lẽ cô muốn nói người trong ảnh chụp không phải là cô sao?”

“Em... Xin anh... Xin anh nghe em giải thích.” Suy một đồng hồ loạn, cô muốn biện minh cho chính mình.

“Cô muốn nói cái gì?” La Kế Đường xiết chặt cằm của cô, nâng khuôn mặt của cô lên. “Nói là cô vô tội? Nói cô chưa từng làm gì cả?”

Ồ... Đau quá...

Lực đạo ở tay anh ngày càng lớn như muốn bóp nát cằm của cô, cô suýt nữa đau ra nước mắt.

“Em thật sự không làm gì cả... Anh nghe em nói trước có được không?” Nhịn đau, cô một lòng chỉ hy vọng chồng cô nghe giải thích.

“Không cần, học sinh tiểu học xem truyện tranh đều có thể hiểu được, để tôi thay cô nói rõ.” Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô. “Vợ của tôi từ khi được tôi cưng chiều ném qua tứ vị tình ái, vì thế hiểu được chuyện nam nữ là cái gì, sau đó liền phát triển “đổi ngoại”, mấy tấm ảnh chụp này mới là giai đoạn mở đầu, rất nhanh sau đó cô ta phát hiện đàn ông bên ngoài thật hấp dẫn, cô ta liền chuẩn bị theo người đàn ông khác chạy...”

Lắc lắc khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của cô, anh càng nói càng tức giận. “Mà tất cả tội lỗi này đều trách một mình tôi mà thôi, là tôi cưng chiều cô đến hỏng rồi, cơ thể cô thiếu thốn đến mức phải ra ngoài tìm đàn ông khác phải không?”

“Đù rồi, đừng nói nữa!” Nghe những lời nhục nhã đáng sợ của anh, cô nhin không được bị phần thét chói tai: “Tôi nói không có chính là không có, nếu anh không tin tôi, tôi cũng không còn cách nào.”

Cô dùng hết khí lực giẫy khỏi sự kiềm chế của anh, sau đó lập tức đem toàn bộ ảnh chụp ném thẳng lên người anh.

“Anh tin tưởng cái gì đáng tin tưởng đi ! Dù sao... Dù sao...” Dù người đàn ông này cũng chưa bao giờ quan tâm tới cô, thậm chí đến cơ hội giải thích cũng không cho cô, cứ tùy tiện định tội danh cho cô như vậy, vậy thì cô cần gì phải để ý anh nghĩ cô là dạng phụ nữ gì, tam trình cửu liệt hay là hạ lưu dâm đẳng có gì khác biệt sao?

Mất ướt đầm lẹ cô bước ra ngoài, thăm nghĩ tránh khỏi người đàn ông làm cô bị tổn thương này.

Nhìn theo bóng dáng của cô, hình ảnh mẹ cũng quay đầu tuyệt tình rời đi như thế lại hiện lên trong đầu anh...

“Cô cho là cô có thể đi đâu?” Anh nhanh chóng kéo giật cánh tay của cô, đem cô ném lên giường.”Từ giờ trở đi cô ngoan ngoãn ngồi tại trong phòng cho tôi, có việc gì cũng không cho phép ra ngoài.”

“Anh...” Sau cơn choáng váng cô cố gắng ngồi dậy.

“Cô nghe rõ ràng cho tôi...” Anh tiến tới giữ chặt cô, hung tợn cảnh cáo.”Cô là người đàn bà của tôi, cả đời này cũng chỉ có tôi được quyền chạm vào cô, nếu cô có cam đảm phản bội lại tôi, tôi tuyệt đối sẽ làm cô sống không bằng chết, hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này.”

Xoát ——

Lời còn chưa dứt, anh đã thô bạo xé rách áo somi của cô, ngay đó lót trên người cũng bị giật ra không thương tiếc.

Người đàn ông này là chồng của cô sao ?

Nhìn gương mặt của anh tức giận nhăn nhó làm vết sẹo trông càng đáng sợ, cô kinh hãi cảm nhận không khí lạnh lạnh xung quanh, nhưng vô lực kháng cự.

“Nhớ kỹ, cô là của tôi.” Bàn tay to dùng sức bóp lấy bầu ngực căng tròn của cô, giống như biểu thị sự sở hữu công khai của anh.”Thân thể này chỉ có thể thuộc về tôi, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi phân mỗi tấc đều là của tôi.”

< Híc, anh bị biến thái rồi... >

“Anh làm tôi đau ... Buông tay...” Bộ ngực bị anh thô bạo “vuốt ve” đến biến hình làm cô đau, cô sợ hãi xoay người muốn chạy trốn.

Anh đương nhiên sẽ không để cô được toại nguyện.

Anh dễ dàng khống chế thân hình gầy yếu của cô, kéo xuống trở ngại cuối cùng trên người cô. (a, chính là cái phía dưới, kéo xuống... thôi tự hiểu đi =.=)

“Anh... anh... Tôi không muốn...” Thấy anh giải phóng “lửa nóng” của mình, cô giãy giụa muốn cự tuyệt sự xâm phạm của anh, cô không muốn anh chiếm đoạt cô dưới loại tình huống nhục nhã này.

“Cô có tư cách gì mà nói không muốn?” Vặn bung hai chân của cô ra, dục vọng thật lớn xâm nhập nơi u kín nhỏ hẹp của cô.”Cô là vợ của tôi, thời điểm nào tôi muốn cô, cô đều phải chấp nhận, đây chính là quyền lợi của tôi.”

Hoàn toàn không để ý cảm thụ của cô, anh bắt đầu chuyển động thân hình.

A!

Thân thể giao hợp như muốn xé nát, cô đau đến nỗi muốn tránh khỏi kiềm chế của anh, nhưng như thế nào cũng không tránh khỏi sự công kích của anh.

Không một chút dịu dàng, không một chút yêu thương, anh chính là cỗ tình chà đạp thân thể của cô, đến giờ phút này cô cũng hiểu được cảm giác bị cường bạo là thế nào.

Vì sao lại như vậy?

Vì sao người làm thương tổn cô lại là chồng của cô, là chính người đàn ông mà cô yêu thương?

Bị ai nhắm mắt lại, cô dờ dẫm chờ đợi thời khắc tra tấn này kết thúc.

Anh lại chưa buông tha cô như vậy.

“Cô mở mắt ra cho tôi.” Vẫn chuyển động mãnh liệt, anh bóp lấy hai gò má của cô, bắt cô nhìn anh.”Nhìn cho rõ hiện tại ai ở trên thân thể của cô, ai mới là người đàn ông chân chính của cô...”

Lòng tự trọng bị thương, dục vọng độc chiếm mãnh liệt cùng cảm giác sợ hãi sẽ mất đi cô đan xen thành một ngọn lửa giận dữ, anh phải làm cho cô hiểu được anh mới là người đàn ông chân chính của cô, chỉ anh mới có được mọi thứ của cô.

Anh tuyệt đối sẽ không để cô giẫm vào vết xe đổ của mẹ anh, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô trở thành một nỗi đau trong gia đình của cô và anh. Tuyệt đối không!

*** độc nhất vô nhị chế tác***

La Kế Đường nói được thì làm được.

Bắt đầu từ ngày đó Hạ Mộ Nghiên bị anh ta cầm chững ở nhà, không có sự cho phép của anh thì không thể đi đâu được, cho dù miễn cưỡng cho cô ra khỏi cửa, lúc nào cũng luôn luôn có hai người mặc đồ đen đeo kính đen kè kè đi sát đằng sau, lúc nào hành tung của cô cũng bị kiểm soát.

Càng đáng sợ hơn là, cái loại hành vi công khai chủ quyền sở hữu của anh ở trên giường diễn ra như cơm bữa, người đàn ông này tuy chưa từng đánh cô, nhưng lại dùng phương thức nguyên thủy nhất của nam nữ để trừng phạt cô, nhục nhã cô.

Không giống trước kia, hiện tại cô một chút cũng không chờ mong anh trở về, mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân của anh ngoài cửa lớn, cô luôn có bản năng muốn chạy trốn, nhưng cô lại chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại trong phòng đợi anh tới tuyên án.

Vận khí tốt, anh sẽ không để ý tới cô, mặc kệ cô thích làm gì thì làm, vận khí không tốt, anh sẽ bắt lấy cô đem về phòng phát tiết dục vọng của mình.

Trong tình trạng căng thẳng như thế, cô thậm chí còn không dám đi bệnh viện kiểm tra thai nhi, chỉ sợ chuyện mình mang thai bị anh biết được. Với sự không tín nhiệm của anh đối cô bây giờ, nếu như hoài nghi đây không phải đứa nhỏ của anh, nói không chừng còn có thể bắt cô đi phá thai.

Cho dù thế nào cô cũng không muốn mất đi đứa nhỏ này, người nhà cùng chồng không thương yêu cô, chỉ còn có đứa nhỏ này và cô sống nương tựa lẫn nhau, đứa nhỏ này chính là toàn bộ tình cảm mà cô kí thác sau này.

Cho nên cô chỉ có thể chờ đợi, đợi đến thời điểm bụng cô to lên, ít nhất đã qua bốn, năm tháng bầu, đồng thời cũng qua kì hạn sảy thai, cho dù bề ngoài không che dấu được cũng không sao cả.

Nhiều nhất anh chỉ có thể đợi đứa nhỏ sinh ra sau đó làm xét nghiệm ADN.

Đúng vậy, chỉ cần ông trời cho cô thời gian một tháng là được rồi...

Buông lọn tóc đang vãn về trong tay, cô sờ sờ cái bụng vẫn bằng phẳng như trước của mình, trong tâm âm thầm cầu nguyện, hy vọng đứa nhỏ của cô cái thể bình an bước chân vào thế giới này.

Phanh ——

Tiếng mở cửa vang lớn, làm Hạ Mộ Nghiên tí thì làm rơi chiếc lược đang cầm trên tay, bởi vì bên trong La gia đại trạch < nhà lớn của họ La > chỉ có chồng cô mới có cách vào cửa thế này.

Cô vội vàng rời khỏi bàn trang điểm, xoay người quan sát về mặt của anh.

Mặt âm trầm, ánh mắt có những tia máu hồng, chắc là vừa đi xã giao về, trên người còn toả ra chút hơi rượu.

A, anh thoát nhìn...

Thật “đáng sợ” hai chữ này vừa nổi lên trong lòng, La Kế Đường đã đi nhanh về hướng cô.

Trước khí thế của anh, hai chân cô như nhũn ra, theo bản năng thụt lùi về phía sau.

Chỉ tiếc, bàn trang điểm đã chặn lại đường lui của cô, cô chỉ có thể trở mặt nhìn anh đi đến trước mặt, nhìn mình cười lạnh.

“Anh, anh đã trở lại...” Hiểu được tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm, cô ngập ngừng muốn chuyển lực chú ý của anh qua chỗ khác.”Luu, bảo Luu quản gia giúp anh nấu một ít canh, anh muốn hay không ăn... ăn một chút?”

“Tôi không muốn ăn canh.” Anh lạnh nhạt nói.

“Vậy, vậy... Muốn hay không... Muốn hay không...” Trong kinh hoàng, cô nhất thời không tìm ra có gì để nói.

“Hiện tại tôi chỉ muốn ăn em.” Một tiếng cười lạnh, anh đã đem cô đè sát vào bàn trang điểm.

Nằm úp sấp trên mặt bàn trang điểm, cảm giác hoảng sợ khi cả thân dưới mình đều bị lộ bỏ, khi cô ý thức được khả năng động tác tiếp theo, anh đã chen vào trong kiềng tiều của cô từ phía sau.

Không nói hai lời, anh bắt đầu phát tiết dục vọng của mình.

Hào, đau quá...

Có lẽ tư thế này quá mức xâm nhập kích thích, một loại đau đớn chưa từng có tra tấn thần kinh của cô.

“Đừng như vậy được không? Tôi xin anh...” Sợ anh làm thương đứa nhỏ, Hạ Mộ Nghiên không thể không hướng anh khẩn cầu.

“Không được?” Cười lạnh, anh thô lỗ nắm tóc cô kéo lên, bắt cô phải nhìn vào mình trong gương. “Nhìn xem bộ dáng dâm dăng của cô kìa, rõ ràng là thỏa mãn muốn chết, lại còn ở đây giả mù sa mưa nói cô không muốn...”

Bỏ tóc của cô ra, động tác của anh càng thô bạo hơn, lực đạo ở bàn tay to cơ hồ bóp nát da thịt bên hông cô, một lần lại một lần đem cô ấn sâu vào người mình, ngang nhiên va chạm vào nơi yếu ớt của cô.

Đau trắng mặt, cô cắn môi nhịn xuống tiếng khóc nức nở muốn bật ra khỏi miệng.

Giống như qua cả một thế kỉ dài, anh mới thỏa mãn gầm nhẹ một tiếng rồi buông cô ra.

Khinh thường liếc mắt nhìn cô xụi lơ trên mặt đất, anh đi vào phòng tắm tẩy trôi dấu vết của việc phát tiết trên thân thể mình.

Hai chân phát run vô lực chống đỡ, cô giữ lấy mặt bàn trang điểm miễn cưỡng đứng dậy, vừa lau đi nước mắt rồi cuộc không nhìn được đã rơi ướt đầm, vừa dõng bước đi đến đầu giường lấy hộp giấy ăn, cô chỉ hy vọng trước khi anh đi ra có thể sửa sang lại hình tượng của chính mình, nói gì thì nói cũng không thể để anh thấy cô trong bộ dáng đáng thương thê thảm, cô làm bộ như không có việc gì để duy trì sự tự tôn của mình.

Đột nhiên trong bụng co rút một trận, cô đau đến gấp cả người, khi ánh mắt nhìn xuống đùi non đã đỏ sạm máu kia, cô hoảng sợ hét chói tai.

Đừng mà, cô không thể mất đi đứa nhỏ, cô không thể mất đi nó được, đây là hy vọng duy nhất sau này của cô !

Làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô có thể cầu cứu chồng của mình sao ?

Không được, cô không thể, nói không chừng anh sẽ nhân cơ hội này loại bỏ đứa nhỏ của cô.

Cô rất nhanh phủ định ý nghĩ của mình.

Nhưng mà không có sự cho phép của anh, cô không thể ra khỏi cổng của La gia được, cô làm thế nào tới bệnh viện cấp cứu được ?

Do dự một lúc lâu, từng giọt từng giọt rút cạn thể lực của cô, cơ thể suy yếu rồi cực chống đỡ không được, chỉ có thể thờ dốc ngã ngồi xuống đất, giữa hai chân không ngừng trào ra máu tươi làm cô vừa kinh vừa sợ, cứ tiếp tục như thế này chỉ sợ không cần La Kế Đường mở miệng, đứa nhỏ này sẽ nhanh chết yếu trong bụng cô mất.

Hiện tại cô chỉ có thể đánh cược một keo, cá rằng La Kế Đường sẽ không thương tổn đứa nhỏ của cô.

Đây là cơ hội cuối cùng của cô.

“La Kế Đường, anh đi ra cho tôi...” Cô há mồm kêu gọi. “Anh mau ra đây...”

Không có gì đáp lại.

Tiếng kêu mỏng manh đều bị cửa cách âm cùng tiếng nước chảy nuốt hết.

Bất đắc dĩ, cô chỉ còn cách lê lét đến cửa phòng tắm

Bình thường chỉ cần đi vài bước có thể chạm đến cửa phòng tắm, lúc này lại xa xôi giống như chân trời vậy.

Thờ dốc, cô vẫn không nản chí, vẫn cố gắng lê về hướng mục tiêu.

Rất cực...

Khi tay cô chạm tới cửa phòng tắm, liền liền linh gõ lên.

Phanh, phanh, phanh ——

“Anh đi ra... Nhanh lên đi ra...”

Lúc này ở trong phòng tắm La Kế Đường vừa tắm xong, nghe thấy thanh âm của cô, chỉ bữu môi sau đó mặc xong quần áo mới chậm rãi đi ra.

“Kêu la cái gì? Cô...”

Khi anh nhìn thấy Hạ Mộ Nghiên ngã dựa vào cửa cùng vết máu quanh co khúc khuỷu, lời nói chuẩn bị ra khỏi miệng toàn bộ nuốt trở lại.

Này, người đàn bà này muốn tự sát cho anh xem sao ?

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu anh.

“Này, cô làm sao vậy?” Anh vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương trên người cô

“Mau, giúp tôi...” Nắm chặt bàn tay to của anh, Hạ Mộ Nghiên dùng hết tia khí lực cuối cùng rút cục ngất đi.

“Này, cô rút cuộc...” Hai cô tay mảnh khảnh đều bình thường như ban đầu, không có dấu hiệu cắt cổ tay.

Nhìn vạt áo nhuộm đỏ máu của cô, trong lòng anh đột nhiên nhảy dựng.

Không, không phải là...

Lược bỏ đồ che đậy dưới thân cô, giữa hai chân tuyết trắng máu tươi ồ ồ chảy phá lệ kinh tâm.

Chết tiết!

Ôm lấy cô gái đã té xỉu, anh liêu lĩnh lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Khi Hạ Mộ Nghiên tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong một căn phòng toàn màu trắng.

Trên đỉnh đầu hơi lạnh điều hoà phả ra làm cô í thức được mình đang ở trong bệnh viện.

Đúng rồi!

Đầu óc dần dần thanh tỉnh gọi nhớ tới một chuyện phi trường quan trọng.

Cô cố vực dậy thân thể suy nhược, muốn đứng dậy tìm bác sĩ hỏi tình hình của đứa bé.

“Đừng lộn xộn!”

Thanh âm trầm thấp vang lên bên cạnh cô, quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt âm lãnh của La Kế Đường.

Anh, anh ở trong này?

Bất chấp suy nghĩ cùng phản ứng của đối phương, cô khàn khàn hỏi: “Đứa nhỏ đâu? Đứa nhỏ thế nào?”

Anh trầm mặc nhìn cô, vẫn chưa trả lời.

“Xin anh nói cho tôi biết được không?” Trong đôi mắt tràn ngập lời khẩn cầu.

Cô biết nhất định là anh đưa cô đến bệnh viện, như vậy anh chắc chắn biết tình trạng của đứa bé.

Rời khỏi chỗ ngồi, anh chậm rãi đi tới gần giường bệnh của cô.

“Đã không còn nữa rồi.” Anh bình tĩnh mà lạnh khốc tuyên bố.

Đã không còn?

Đã không còn nữa ?

Chống tay lên thành giường, cố gắng nâng nửa thân mình lên, cô thống khổ hỏi: “Vì cái gì? Là do anh kê thầy thuốc phá bỏ ? Hay là...”

“Tại vì tới bệnh viện quá muộn, thầy thuốc cũng thúc thủ vô sách (hết cách).” Anh lớn giọng mắng.”Cô mang thai vì sao không nói cho tôi biết ? Nếu cô không dấu diếm mọi việc đã không đến mức này.”

Nếu anh biết cô mang thai, sẽ không bao giờ đối đãi với cô thô bạo như vậy, tất cả đều do cô ta không chịu nói thật mới xảy ra loại sự tình này

Anh đem mọi tội lỗi sai lầm đổ lên trên người cô.

“Tôi...” Cô khẽ sờ nói: “Tôi không biết phải nói như thế nào...”

“Vì sao?” Anh chậm chạp nói: “Có phải do cô không rõ ai là cha đứa nhỏ, cho nên mới không dám nói?”

“Nó đương nhiên là con của anh.” Nước mắt bị phần trào ra khỏi hốc mắt của cô.”Tôi chỉ sợ anh không tin tôi, sẽ bắt tôi phải bỏ nó, cho nên mới không dám nói cho anh.”

“Vậy muốn trách thì đành trách hành vi của cô không đáng hoàng, làm cho tôi không thể tin cô.” Anh nhún nhún vai.”Mọi chuyện đã tới nước này cũng không còn cách cứu vớt, về sau cô nên thành thành thật thật, ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, như vậy tôi có thể xác định chắc chắn cái thai trong bụng cô là con của tôi. Mấy ngày này nếu cần cái gì thì gọi điện cho Lưu quản gia giúp cô chuẩn bị.” Anh thần nhiên phân phó : “Bao giờ xuất viện, tôi sẽ phái người tới đón cô, miễn cho cô sống một chút lại ra ngoài tìm nam nhân câu tam đáp tứ (tán tỉnh), sau khi sinh hài tử lại phải mất công kiểm nghiệm xem có phải của La Kế Đường tôi hay không.”

Khoé miệng anh cười khẩy một cái.

“Chăm sóc tốt bản thân, sau này tôi còn cần thân thể của cô sinh người nối dõi tông đường, đừng làm tôi thất vọng.”

Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, anh lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Nam nhân này... Đã hại cô mất đi đứa nhỏ thế nhưng không có chút hối hận nào, không có chút an ủi nào, thậm chí còn dùng lời nói ác độc như vậy để nhục nhã cô.

Con tim yếu ớt giờ đã vỡ vụn.

Nhìn bóng dáng anh dần biến mất, cô phần nộ giật ống truyền dịch trên tay, không để ý thân thể hãy còn suy yếu, men theo bờ tường đi ra khỏi phòng bệnh đuổi theo anh.

Dựa vào vách tường trắng toát, cô cố hết sức đuổi theo phía sau anh, thân thể choáng váng một hồi làm khoảng cách hai người ngày càng xa hơn.

Mất thấy anh bước vào thang máy chuẩn bị xuống lầu, Hạ Mộ Nghiên mở miệng hét to.

“La Kế Đường, anh đứng lại...”

Nghe tiếng, anh hơi hơi sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn.

“Cô...” Nữ nhân chết tiệt này, cô ta nghĩ cô ta đang làm gì ?

Anh bước nhanh đến gần cô chuẩn bị đem cô mang trở lại phòng bệnh.

“Đừng đụng vào tôi!” Cô gạt phắt đôi tay anh đang định đỡ lấy cô.”Anh nghe rõ cho tôi, tôi muốn ly hôn với anh, hiện tại tôi với anh sẽ ly hôn !”

Ly hôn?

Nữ nhân này có biết mình đang nói gì hay không ?

Thanh âm của Hạ Mộ Nghiên nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của hộ lý cùng bác sĩ xung quanh, La Kế Đường bất chấp ánh mắt mọi người bế cô đi vào phòng bệnh, sau khi đóng chốt cửa lại, liền đem cô đặt xuống giường bệnh.

“Cô đang nói bậy bạ gì đó?” Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

“Tôi muốn ly hôn.” Cô lại nhắc lại.

“Không có khả năng.” Anh không cần nghĩ ngợi, cự tuyệt cực kì rõ ràng.

“Vì sao lại không?” Cô kích động thờ dốt.”Anh đã không tin tưởng tôi, còn muốn trói tôi bên người anh làm gì ? Chia tay với tôi có phải tốt hơn không ?”

“Tin tưởng hay không không quan trọng, chỉ cần xác định được hài tử cô sinh ra là con của tôi là được rồi.” Anh lên giọng nhắc nhở nói: “Đừng quên, tôi lấy cô là vì ích lợi, chỉ cần Hạ gia còn giá trị dụng, đừng mong tôi sẽ ly hôn với cô.”

“Có thể mang lại ích lợi cho anh không chỉ có một mình tôi, anh nhất định còn rất nhiều đối tượng để lựa chọn.” Cô nhìn anh cầu xin.”Vội lại anh ở cùng tôi...tôi... tôi sống một đời quá... Xin anh giờ cao đánh khẽ buông tha cho tôi được không ?” Cô dường như muốn bật khóc.”Kể cả... Kể cả tôi quý xuống lấy anh...”

Nhìn nước mắt tuôn rơi lăn chã của cô, ngực anh không khỏi một trận run rẩy.

Cô nói cũng không sai, đúng thật anh có rất nhiều đối tượng để lựa chọn, chẳng qua...

Anh căn bản không muốn buông tay cô.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tình cảm của anh dành cho cô đã vượt quá giới hạn anh mong muốn, cho dù hiểu được mình nên một cuộc đá văng nữ nhân không chung thủy này, nhưng anh lại không làm được.

Anh muốn cô, anh muốn cả đời giữ chặt cô.

“Thật xin lỗi, không có khả năng.” La Kế Đường từ chối thỉnh cầu của cô.

“Vì sao... Vì sao người lại làm vậy...”

Nam nhân này rõ ràng chán ghét cô, vì sao lại không chịu buông tha cho cô ?

Bị lời cự tuyệt thẳng thừng, toàn thân cô mất hết khí lực, Hạ Mộ Nghiên xụi lơ ở trên giường cảm lạnh rơi lệ.

La Kế Đường không hề để ý tới cô, lập tức ấn chuông cứu hộ kêu y tá hộ lý vào.

“Đặt lại ống truyền dịch cho cô ấy, coi chừng cô ấy dùng để cô ấy chạy loạn.”

Phân phó xong, anh lại quay đầu rời đi.

***

Ngồi trên lầu hai của biệt thự, Hạ Mộ Nghiên nhìn màn hình TV chằm chằm nhưng chẳng xem được chút hình ảnh nào.

Buổi sáng hôm nay, đúng giờ không chệch một phút, La Kế Đường đã phái người đến hoàn tất thủ tục xuất viện cho cô, sau đó liền không khách khí “đuổi” cô về La trạch.

Cô ngoan ngoãn chấp nhận mọi sự an bài của anh, bởi vì cô biết mình trốn cũng không thoát. Không có tiền, không có chỗ dựa, cô có thể trốn đi nơi nào?

Cho dù trốn về Hạ gia, chỉ cần La Kế Đường liên lạc với cha mẹ, chắc chắn vợ chồng Hạ gia sẽ dùng đủ mọi cách khuyên hợp không nên ly để đuổi cô về nhà anh.

Huống chi cô không muốn tưởng tượng đến kết cục đào tẩu sau đó bị anh bắt được, lời cảnh cáo sống không bằng chết vẫn còn vang vọng bên tai cô, cô hiểu sự đáng sợ của anh như thế nào.

Đợi đến lúc anh trở lại La trạch, trở lại chỗ cô dùng nghĩ sẽ là bến đỗ hạnh phúc của cô, mọi nỗi sợ hãi từ trước tới nay của cô lại luẩn quẩn, anh nhất định sẽ lại đem cô làm công cụ phát tiết cùng sinh sản, tiếp tục hành hạ thân thể cô, tiếp tục nhục nhã cô, khi dễ cô...

Ai, Hạnh phúc của cô sao lại ngắn ngủi như vậy ?

Từng tưởng đã chạm đến hạnh phúc viên mãn, nhưng không hiểu sao rất nhanh đã biến mất.

Ông trời thật thích đùa giỡn, đùa giỡn với Hạ Mộ Nghiên cô.

Nêu ông trời đã chán ghét cô như vậy, tại sao còn cho cô sinh ra trên cõi đời này ?

Ai, có lẽ chính là vì quá chán ghét, nên mới cho cô sinh mệnh, bắt cô đến nhân gian này chịu khổ đi !

Thật giống như La Kế Đường.

Anh chán ghét cô, cho nên không muốn buông tay dễ dàng như vậy, tính đem cô giữ ở bên người chậm rãi đùa bỡn trừng trị. (Ôi !!! Chị ơi đừng nghĩ vậy, oan quá a~)

Mà cuộc sống sau này của cô...

Ngơ ngác nhìn hình ảnh vụt qua trên màn hình tivi, hình ảnh trong đôi mắt cô dần trở nên đơn điệu rồi nhạt dần, mí mắt cô cũng nặng nề díp lại.

Ngay tại thời điểm cô đang mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ cảm thấy có người ôm lấy cô.

Một cái ôm quen thuộc lại ấm áp, trực giác cô bỗng nhạy hơn.

Rất nhanh, cô ý thức được có chút không thích hợp.

Bỗng dung mờ mắt ra, khuôn mặt tuần tú của La Kế Đường đập thẳng vào mắt cô.

“Anh...” Cô cứng đờ.

“Mệt mỏi vì sao không vào phòng nghỉ ngơi?” Mặt đối mặt, trông anh có điểm hung dữ.

Phòng, phòng nghỉ ngơi?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh ta lại muốn...

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi tay anh.

Anh lại càng giữ cô chặt hơn đi về hướng phòng ngủ.

“Hôm nay, hôm nay không cần được không?” Cô nghĩ rằng anh sẽ nể tình cô mới ra viện mà tha cho cô một con đường, cô có thể nghỉ ngơi hai ba ngày yên bình, không nghĩ tới, cô vẫn chưa thể tiếp nhận được anh a !

Liếc mắt nhìn cô một cái, La Kế Đường mặt không chút thay đổi tiếp tục cất bước đi vào phòng.

Khuôn mặt đau khổ, Hạ Mộ Nghiền nghĩ cách thuyết phục anh.”Trong ...trong người tôi còn có vết thương, thầy thuốc bảo ngày mai phải đến thay băng, có thể đợi một thời gian rồi hẵng tiếp tục... tiếp tục...”

Nữ nhân này đúng thật là nghĩ đến chuyện đó...

Anh không khỏi âm thầm cười gian.

Kỳ thật anh chỉ muốn bế cô về phòng nghỉ ngơi, chuyện sinh non vừa rồi làm con tức giận trước đó của anh tiêu tán không ít (chuyển hết thành lo rồi thì đúng hơn =.=), hơn nữa không thể không tha thứ, anh không thể đổ hết giận dữ của mình lên đầu cô.

Thật ra...

Anh không định làm gì cô cả, chỉ muốn dọa cô một chút.

Đem cô đặt lên trên giường, anh cố ý lạnh lùng đánh giá cô.

“Thân thể của cô không phải chỉ có mỗi một chỗ sử dụng được.” Anh vừa hù dọa, vừa bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Cái gì? Ý tứ của anh ta là...

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt lại càng thêm tái hơn.

Đến khi cơ thể cường tráng rắn chắc của anh tiến dần về phía cô, cô rút cuộc khắc chế không được nỗi sợ hãi của mình, té ngã xuống sàn, nhắm hướng cửa chạy đến.

Không muốn, cô không muốn, cô không thể, cô không thể chịu đựng được sự dày vò cả thể xác lẫn tinh thần này...

Chỉ tiếc, mong muốn trốn thoát của cô không thành hiện thực, nam nhân như con báo săn mồi đã nhanh nhẹn chặn trước đường đi của cô.

“Trở lại trên giường đi.” Anh chỉ cái giường phía sau hạ giọng nói.

“Đừng ép tôi.” Cô rung rung lắc đầu.

“Đừng ép tôi động thủ.” Anh cảnh cáo.

“Van cầu anh đừng làm như vậy...” Cô rút cục nhìn không được nước mắt chảy xuống. “Nếu, nếu anh chán ghét tôi, vậy đuổi tôi đi, đừng dùng loại thủ đoạn này tra tấn tôi.”

Tiếng khóc nức nở, cô khóc ngất quy xuống chân anh.

“Tôi thật sự không làm chuyện gì có lỗi với anh cả, vì sao anh không chịu tin tưởng tôi? Vì sao lại đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy? Hành hạ một nữ nhân yếu đuối như tôi làm anh rất thông khoái sao? Hay là anh muốn tôi xin lỗi anh, bắt tôi nhận lỗi với anh...”

“Chuyện kia, tôi nhận hết, cho dù tôi không làm gì tôi cũng nhận hết!” Cô ôm chặt đầu gối anh than khóc.

“Tất cả đều là lỗi của tôi, đều là tôi không phải, đều là tôi có lỗi với anh, van cầu La tổng giám đốc đại nhân đại lượng tha cho tôi đi, về sau tôi nhất định không dám nữa, xin anh tha cho tôi, tha cho tôi...”

Thống khổ không thể chịu đựng trong mấy ngày qua làm Hạ Mộ Nghiên không thể áp chế nổi cảm xúc, cô rút cuộc cũng buông xuôi tôn nghiêm của mình, mở miệng cầu xin anh tha thứ.

Là anh, là chính anh đẩy nữ nhân của mình đến nước này...

Nhìn cô khóc thảm thương, cô thuần phục, cô sợ hãi, trong lòng La Kế Đường trăm ngàn nỗi cảm xúc ngổn ngang.

Là đau lòng ? Hay là tức giận ? Là thỏa mãn? Hay là bi ai?

Chứa nhiều cảm xúc lung tung giao tạp, anh không thể phân biệt rõ ràng.

Trong đầu loạn ngán suy nghĩ, anh ôm lấy cô ôn nhu đặt ở trên giường.

“Đừng mà... Ô... Đừng mà...” Cô khóc đến choáng váng, không ngừng cầu xin anh đừng đụng vào cô, đừng làm tổn thương cô nữa...

Cầm lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, anh kéo chăn bông nhẹ nhàng đắp lên thân thể mềm mại đang run run.

Ai, anh nên làm gì với nữ nhân này bây giờ ?

Muốn tha thứ, lại không dám tín nhiệm...

Khúc mắc trong lòng mỗi người đều làm tình cảm của họ không thể trở lại như ban đầu.

Có lẽ... Anh nên thử tin tưởng cô, tin tưởng cô là vô tội.

Nhưng mà, bóng dáng người mẹ vô tình vứt bỏ anh lại hiện về trong tâm trí...

Nha, thế là quá đủ !

Lo lắng quá nhiều, anh tùy tiện lấy cái áo khoác rồi bước ra khỏi phòng.

Ngô, anh ta , anh ta đi rồi...

Nhìn La Kế Đường biến mất trong tầm mắt mơ hồ (đang khóc mà), Hạ Mộ Nghiên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sự khuất phục của cô cuối cùng cũng đổi lấy được yên bình đêm nay, nhưng mà về sau thì sao ?

Chẳng lẽ cô lại cầu xin anh buông tha cho cô ? Lại sắm vai một nhân vật yếu ớt hèn mọn?

Hạ Mộ Nghiên thất vọng suy nghĩ, lẹ lại rơi.

***

Ngồi bên thành bể bơi trong vắt nhưng lạnh ngắt (uầy, vắn thế ?!), Hạ Mộ Nghiên lẳng lặng nhìn những đợt sóng gợn lăn tăn trên mặt nước.

Cuộc sống của cô hình như lại tĩnh lặng như xưa.

Từ sau khi cô xuất viện, La Kế Đường chưa từng chạm qua cô lần nào, càng không làm tổn thương cô, chỉ có mặt lạnh, cũng không nói chuyện. (vậy ra chị muốn anh làm gì chị sao ???)

Những gì bọn họ còn lại với nhau chỉ là sự lạnh lùng vô tận, giống như hai người xa lạ cùng ở dưới một mái nhà.

Từ chuyện hiểu lầm không thể giải quyết lần trước, nhất định cả đời này anh cũng không thêm để ý đến cô nữa.

Hạ Mộ Nghiên đau khổ suy nghĩ.

Ai, thôi! Loại lạnh lùng này cô không phải lần đầu nếm trải, từ nhỏ đến lớn cũng chẳng có ai quan tâm cô, chẳng phải chỉ là tiếp tục sống như trước sao ? Hiện tại chỉ là sống thêm những ngày dài như trước thôi, chỉ là như trước thôi, không có gì tồi tệ cả.

Ít nhất anh không hề làm thương tổn cô, ít nhất cô không cần phải lo lắng hãi hùng, ít nhất lại tìm về cuộc sống tĩnh lặng của mình.

Điều này cô nên cảm thấy may mắn mới đúng, không nên mong ước xa vời.

“Thiếu phu nhân, thời gian không còn sớm nữa.”

Lưu quản gia xuất hiện cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Thiếu chủ trước khi đi làm đã dặn dò, thiếu phu nhân nhất định phải tham gia bữa tiệc mừng đêm nay, thỉnh thiếu phu nhân mau chuẩn bị tốt đội thiếu

chủ về cùng đi.”

“Ân, tôi đã biết.” Cô nhẹ giọng đáp, gật gật đầu.

Buổi tối hôm nay, cha kế Hạ Đông Bình của cô mở tiệc ăn mừng trúng cử, mặc kệ cô có nguyện ý đi hay không thì vẫn phải có mặt, hơn nữa lại còn là thân phận La thiếu phu nhân.

Thấy cô không nhúc nhích, vẫn ngồi thẩn thờ bên thành bể, Lưu quân gia không khỏi nặng nề thờ dài.

Mấy ngày hôm nay, chuyện của La Kế Đường cùng Hạ Mộ Nghiên ông đều chứng kiến hết, tuy rằng không ai nói nhưng ông đều hiểu được chuyện gì xảy ra.

Tuổi cô gái này so với con gái ông cũng không khác biệt là bao, dưới ảnh hưởng tình cảm, ông thật sự rất thông cảm với nỗi lòng của Hạ Mộ Nghiên, chỉ tiếc ông lực bất tòng tâm, chuyện tình hai vợ chồng thiếu chủ một hạ nhân như ông nào có thể can dự.

“Cái kia... Thiếu phu nhân...” Tuy rằng không thể can dự, Lưu quân gia vẫn tìm lời nói an ủi: “Thiếu chủ hãy còn nhỏ nòng, cho nên khó trách tính tình còn khó chịu, qua mấy ngày chờ người hết giận sẽ không có việc gì, người cũng đừng quá khổ sở được không?”

“Người đừng lo lắng, ta không sao.” Trước sự an ủi của Lưu quân gia, Hạ Mộ Nghiên rất cảm kích.

“Kỳ thật...” Do dự một lát, Lưu quân gia quyết định nói ra: “Thiếu chủ không bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác, nhất là nữ nhân.”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hạ Mộ Nghiên, ông nhẹ nhàng kể lại chuyện ngày bé La Kế Đường gặp phải.

“Lúc đấy thiếu chủ mới chỉ là một đứa bé 6 tuổi, mẫu thân của người cùng nam nhân khác bỏ trốn, chẳng những vứt bỏ đứa con nhỏ tuổi, lại còn ngoài ý muốn làm người bị thương, cho nên thiếu chủ vẫn luôn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.” Ông dừng một chút, “Điểm yếu này thành thiếu phu nhân thông cảm cho người nhiều hơn, hãy cho thiếu chủ một chút thời gian, một ngày nào đó chuyện của người sẽ sáng tỏ, thiếu chủ nhất định tin tưởng người.”

Thì ra...

Hạ Mộ Nghiên bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng cô cũng biết được vết thương trên mặt La Kế Đường là ở đâu mà có, đồng thời cũng hiểu được nỗi đau trong lòng anh.

Khó trách ngay cả cơ hội giải thích anh cũng không cho cô liến đĩnh ngay tội danh lên người cô, căn bản là vì từ sâu thẳm trong đáy lòng anh không có sự tin tưởng.

Chẳng qua...

Không thể tin tưởng người khác, sẽ chỉ làm hiểu lầm càng thêm nan giải, như vậy cuộc sống của cô sau này làm sao có thể được anh tin tưởng nữa?

Nghĩ đến đây, tâm tình của cô càng thêm trầm trọng hơn

Buổi nói chuyện xuất phát từ hảo ý của Lưu quân gia cũng không làm vui được đi nỗi đau xót trong lòng cô, ngược lại còn mang đến cho cô nhiều áp lực cùng lo sợ không yên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phán Bội Của Mật Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Cuối năm là Tổng tuyển cử quốc hội, Hạ Đông Bình là một trong những ứng cử viên của đảng phái, ông sớm đã được chọn là người đại diện, đêm nay vì muốn kiếm phiếu tranh cử nên mới tổ chức một bữa tiệc thiết đãi trọng đại thế này.

Tham dự hội nghị này đều là những chính – thương nhân vật nổi tiếng (chính trị nhân và thương nghiệp nhân), những lão đại (xã hội đen) chiếm vị trí quan trọng, mấy trăm bàn tiệc được đặt, náo nhiệt vô cùng, nhiều danh nhân nổi tiếng không phải chỉ vì kiếm mấy lá phiếu, đồng thời cũng là vì nâng cao khí thế bầu cử.

Ngồi trong yến hội, Hạ Mộ Nghiên mặt lạnh nhìn mọi chuyện.

Nam nhân chỉ coi trọng tiền tài cùng danh vọng cô không có hứng thú, một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà thân là nữ nhi của Hạ Đông Bình, thế tử của La Kế Đường, có hoàn toàn không có lý do vắng mặt, chỉ có thể ngoan ngoãn theo đuôi chồng mình, ngồi ở thế giới không thuộc về mình này.

Bữa tiệc như ngày hôm nay là do Hạ Đông Bình - kim chủ lớn nhất tổ chức, La Kế Đường đương nhiên không thể vắng mặt mà cũng sẽ không vắng mặt, hơn nữa đường đường mang tiếng là đưa thê từ mình ra ngoài ăn tiệc.

Từ lúc xuất môn đến bây giờ, hai người vẫn bảo trì một khoảng cách cùng im lặng nhất định, không ai nói với ai một câu, thậm chí còn chưa liếc mắt nhìn nhau một cái trừ bỏ lạnh lùng, thì không còn gì khác.

Tiếp đến trăm ngàn khách nhân, kẻ phụ cùng mẫu thân không hề để ý tới thái độ kì lạ của hai người bọn họ, vì thế Hạ Mộ Nghiên cũng vui vẻ thoải mái, không cần giải thích những vấn đề mà mình không muốn nói, chỉ cần ngoảnh ngoảnh đứng bên cạnh La Kế Đường, sắm tốt vai La thiếu phu nhân, chờ bữa tiệc kết thúc lại có thể trở về nhà.

Đây là tình trạng hôn nhân về sau của cô.

Trước mặt của người ta cô là La thiếu phu nhân, sau lưng người ta cô lại trở thành Hạ Mộ Nghiên cô độc một mình. Nếu La Kế Đường không buông tha cho cô, cuộc sống sau này của cô chỉ có thể như thế.

Vì lợi ích của bản thân, La Kế Đường hiển nhiên sẽ không buông tha cho cô rồi đi, trừ phi một ngày kia Hạ Đông Bình không hề còn quyền lực nữa, bởi vậy mà cô không còn giá trị lợi dụng nữa, nếu không chỉ có thể sống bên cạnh nam nhân lạnh lùng lý trí này, yên lặng chấp nhận tư vị bị người mình yêu xem thường, đây là vận mệnh mà trời ban cho Hạ Mộ Nghiên cô. Đến bây giờ, cô không thể không tin tưởng cái gọi là vận mệnh, không thể không tin tưởng sự thực “Trời sinh mệnh khổ” là như thế nào.

Nếu không phải như thế, Vì sao ngay từ nhỏ cô liền bị người ta ghê lạnh? Nếu không phải như thế, La Kế Đường vì sao không chọn Hạ Mạn Đình xinh đẹp động lòng người mà lại chọn cô? Nếu không phải như thế, vì sao trên lưng cô tự dung lại đeo cái tội danh mà chính cô không làm?

Bất đắc dĩ nghĩ đến số phận vô tình, trong ngực bỗng cảm thấy rất bức mình.

Nhìn La Kế Đường một cái, thấy anh đang cùng người đến kính rượu hàn huyện, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô, vì thế cô yên lặng đứng đây, chậm rãi đi ra khỏi thế giới huyện nào ồn ào này, đi ra khỏi tầm mắt của nam nhân làm cô tan nát cõi lòng kia.

“Hò...” Đi vào vườn hoa đối diện quảng trường tổ chức yến hội, Hạ Mộ Nghiên dùng sức thở ra một hơi, giống như muốn thả trôi tất cả những nỗi lòng bức mình trong thời gian qua ra.

Ban đêm công viên yên tĩnh không tiếng động, so với cái thế giới ồn ào náo nhiệt trong kia thật quá đối lập nhau.

Một mình đi lẫn vào ánh đèn đường màu vàng, Hạ Mộ Nghiên lảng lạng lui vào một góc, tính chờ yến hội kết thúc thì âm thầm quay về, dù sao việc xã giao bận rộn anh cũng không chú ý tới sự có mặt của cô.

Nhắm hai mắt lại, cô cố gắng làm cho đầu óc mình trống rỗng, không muốn tìm cách xoay chuyển tình thế hiện tại, không muốn đụng đến nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi thấm lạnh cái không gian yên tĩnh, cũng thấm lạnh cái tâm tình đang phập phồng không yên của cô.

“Vì sao lại ở một mình chỗ này?”

Đột nhiên, một giọng nữ kiều thái truyền đến, tâm tư hỗn loạn thật vất vả mới bình tĩnh lại.

Bỗng dung mở mắt ra, liền nhìn thấy Hạ Mạn Đình cười cười đứng ở trước mặt.” Cô...”

“Sắc mặt chị thoát nhìn không tốt lắm, có tâm sự gì sao?” Cô chủ động ngồi xuống bên cạnh Hạ Mộ Nghiên, vẻ mặt quan tâm hỏi.

“Tôi...” Hạ Mộ Nghiên muốn nói lại thôi.

Cô nên nói như thế nào? Chuyện vợ chồng cãi vã riêng tư cô khó có thể mở miệng, huống hồ mặc dù cô cùng muội muội bắt tay làm hoà, nhưng giao tình của hai người vẫn chưa đủ để cô có thể tin tưởng thổ lộ tất cả, hơn nữa đầu sỏ gây ra vụ này là bạn trai của muội muội, vì thế cô lại càng không muốn nói ra, tránh cho mọi việc càng thêm hỗn loạn.

“Cô làm sao biết được tôi ở trong này?” Cô đơn giản thay đổi đề tài.

“Vừa nãy em thấy chị một mình rời khỏi bữa tiệc, em lo lắng liền đi ra theo.” Hạ Mạn Đình đưa túi hồng trà đệ nhất quán cho cô.”Nhà, đây là đồ uống chị thích nhất...”

Cô nhận lấy túi hồng trà.”Nơi này im lặng, không khí thật tốt, chúng ta tỷ muội liền vừa uống vừa tán gẫu đi.”

“Cám ơn.” Đối với sự quan tâm bất thành linh của muội muội, cô có chút kinh ngạc, nhưng mà vẫn nhận lấy túi đồ uống uống mấy ngụm, cô không nghĩ chà đạp lên hảo ý của người ta.

“Cảm tạ cái gì?” Hạ Mạn Đình cười cười, cũng không quên tiếp tục chủ đề ban đầu, “Chị cùng anh rể sao vậy? Em thấy bộ dáng hai người rất mệt mỏi, nhất là chị, chẳng những sắc mặt tái nhợt còn gầy đi rất nhiều, thoát nhìn như thể vất vả quá.” Cô vỗ vỗ tay tỷ tỷ.”Có chuyện gì không thể nói với muội muội này được thế? Nếu anh rể dám khi dễ chị, em sẽ kêu baba giúp chị dạy hắn.”

Nghe vậy, Hạ Mộ Nghiên nhin không được cười khổ.

La Kế Đường đối với Hạ Đông Bình mà nói đều quan trọng hơn hết thảy, cho dù anh đem cô chặt làm tám khúc (ta thề ta dịch sát nghĩa), kẻ phụ chắc cũng chẳng thêm hỏi một câu, nói gì đến dạy bảo anh.

“Rất nhiều chuyện tôi cũng không biết nên nói như thế nào.” Chăm chú nhìn túi đồ uống trong tay, cô bỗng cảm thấy chua xót. “Dù sao ngày nào cũng như ngày nào, hết thảy cứ để vận mệnh an bài, nếu không thể thay đổi vận mệnh cả bản thân, vậy đành phải nhận nó thôi.”

“Vận mệnh an bài?” Hạ Mạn Đình cười nhẹ. “Chỉ nói rõ được không, em nghe vẫn chưa hiểu lắm.”

Không hiểu? Cô ta đương nhiên làm sao có thể hiểu, thiên chi kiêu nữ giống như cô ta, làm sao có thể hiểu được nỗi khổ sở của cô ?

“Không hiểu càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn đừng hiểu.” Hạ Mộ Nghiên thở dài, sau đó lại uống thêm mấy ngụm đồ uống.

“Em không bao giờ tin cái gì mà vận mệnh an bài.” Hạ Mạn Đình cười nói: “Vận mệnh là có thể thay đổi, chỉ cần biết cách khống chế, dù cho vận mệnh cũng có thể tùy theo ý mình.” Cô ta cười như không cười. “Tựa như vận mệnh của chị.”

Hạ Mộ Nghiên hơi hơi sùng sốt. “Vận mệnh. ... Của tôi ?”

“Chị cho rằng mọi chuyện xảy ra như ngày hôm nay đều là trên trời an bài sao ?” Hạ Mạn Đình lắc đầu. “Sai lầm rồi, tất cả đều sai lầm rồi.” Về mặt cô ta tràn đầy đắc ý. “Là tôi, tôi chính là người khống chế vận mệnh của chị.”

Phanh ——

Tay hơi run, đồ uống bỗng rơi xuống đất.

“Cô... Có ý tứ gì?” Hạ Mộ Nghiên khiếp sợ nhìn cô ta.

“Có ý tứ gì?” Hạ Mạn Đình cười lạnh. “Chị thật sự nghĩ đến mình có sức quyền rũ khôn cùng, ngay cả bạn trai của tôi cũng bị chị hấp dẫn sao ?”

Cô khoa trương cười khẩy hai tiếng, “Đừng choáng váng, trừ bỏ La Kế Đường mất chó mù đường (em lại thề là dịch sát nghĩa), cũng chẳng ai thêm coi trọng một nữ nhân khô khan không thú vị như chị ? Là tôi kêu hân cố tình giả ý hôn chị, sau đó kêu phóng viên chụp ảnh, mục đích là cho chồng của chị hiểu nhầm.”

Hạ Mộ Nghiên kinh hách không thể nói nên lời.

“Theo đúng ý tứ của tôi, là muốn cho chuyện này thành đầu đề của mấy tờ báo bát quái, ha ha, thề từ tán hôn của La Kế Đường hồng hạnh vượt tường (ngoại tình), tiêu đề này thật kích thích cỡ nào, chính vì thế mặt mũi hân không còn chỗ nào để sẽ đem chị đá ra khỏi cửa, người sẽ trở thành một La thiếu phu nhân thất bại. Đáng tiếc...” Cô ta hừ một tiếng. “Tên phóng viên ngu ngốc kia cư nhiên ngu tới mức tìm đến La Kế Đường muốn xin đầu, chẳng những không lấy được tiền, còn bị đánh cho một trận.”

“Bất quá cũng không sao cả !” Hạ Mạn Đình cười cười. “Như thế này cũng làm cho chị ném không ít đau khổ rồi. Nói cho tôi biết, La Kế Đường giáo huấn chị như thế nào ? Hân đánh chửi chị, hay là khổ hình tra tấn chị ? Nói cho em nghe một chút, em rất thích chia sẻ tâm sự với chị.”

Thì ra, thì ra ...

“Cô ——” quá độ khiếp sợ cùng phần nộ, làm cho Hạ Mộ Nghiên không nói nên lời.

“Chị rất yêu La Kế Đường phải không ?” Hạ Mạn Đình vẫn chưa buông tha cô dễ dàng như vậy. “Đừng nói với tôi là chị không thương hân, thời điểm chị nhắc đến hân bộ dáng mặt đỏ buồn cười, đến người ngu ngốc cũng nhận ra.”

Cô ta ác độc cười nói: “Nói cho tôi biết, bị chính người nam nhân mình yêu nhất oán hận có phải hay không rất thống khổ ? Hay là đối với chị mà nói ngược lại lại là một loại hưởng thụ ? Nói không chừng loại người tạp chủng như mày có ghen ngược đâm trên người...”

Kích động run run, Hạ Mộ Nghiên trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng ác độc như ác ma dưới địa ngục.

Cô đã làm gì mà phải chịu đựng sự trả thù tàn bạo của Hạ Mạn Đình như vậy ? Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

“Cô... Vì cái gì...” Cổ họng tắc nghẹn miễn cưỡng phát ra một tia âm thanh.

“Vì cái gì?” Hạ Mạn Đình âm trầm không nề mặt. “Rất đơn giản, Hạ Mạn Đình tao không chiếm được cái gì, người cũng đừng mơ tưởng có được.” Cô oán hận nói: “Người vốn nên gả cho La Kế Đường phải là tao, người nên trở thành La thiếu phu nhân tôn quý phải là tao, người nên trở thành ánh sáng tiêu điểm là tao, mày cố tình cướp đi hết thảy những gì vốn thuộc về tao, mày chỉ là kẻ tầm thường, dựa vào cái gì lại có hết thảy? Dựa vào cái gì lại có những thứ tốt hơn tao ?”

“Cô hơi quá đáng rồi đó!” Hạ Mộ Nghiên bị phần kêu: “Từ nhỏ đến lớn cô muốn cái gì đều có cái đó, cha mẹ đều chăm lo cho cô, sủng cô, cô đã có rất nhiều thứ mà tôi không có, như vậy cô còn không thấy đủ sao ? Vì sao còn muốn cướp của người chỉ có hai bàn tay trắng như tôi ? Vì sao ngay cả một

chút hạnh phúc nhỏ nhoi cũng không để cho tôi...”

“Bởi vì mày không có tư cách có hạnh phúc, càng không có tư cách hơn tao, trong mắt tao mày chỉ là một kẻ dư thừa.” Ngón trỏ cô ta chỉ thẳng hướng chóp mũi Hạ Mộ Nghiên chằm chằm.

Kẻ dư thừa ?

Tuy rằng sớm hiểu được chuyện này là thật, nhưng mà nghe lời nói tàn khốc từ trong miệng Hạ Mạn Đình, Hạ Mộ Nghiên vẫn đau lòng tột đỉnh như trước.

“Như thế nào? Hận tao sao?” Thấy dung nhan cô trắng bệch thống khổ, Hạ Mạn Đình sung sướng hưởng thụ.

“Cứ việc hận tao đi, mày hận càng sâu chứng tỏ thống khổ trong lòng mày càng sâu, mày càng hận tao, tao lại càng vui vẻ.”

Cô ta cười đến quỷ dị.”Chuyện chút nữa qua đi, chỉ sợ mày còn có thể càng hận tao.”

“Cô có ý tứ gì?” Cô ta cười thật không có hảo ý, làm Hạ Mộ Nghiên kinh hãi.

Hạ Mạn Đình cười tủm tỉm xem cô.”Mày vẫn không nhận ra rằng mày bắt đầu choáng váng sao?”

“Tôi...” Mới vừa rồi cảm xúc quá độ kích động làm cho cô xem nhẹ phản ứng của bản thân, sau khi muội muội nhấc nhò, Hạ Mộ Nghiên mới ần ần cảm thấy không khoẻ. Cô chẳng những có chút choáng váng đầu, hơn nữa tứ chi vô lực.

“Vừa rồi tao đã hạ dược trong hồng trà của mày.” Cô chỉ chỉ cốc nước vừa bị Hạ Mộ Nghiên quá kích động mà đánh đổ.”Thuốc kích thích mày có từng nghe qua phải không, tuy là mày uống không nhiều lắm, bất quá thần trí nhất định không rõ, toàn thân sẽ mê man, chỉ có thể tùy người khác bài bố.”

“Cô, cô rốt cuộc còn muốn làm gì?” Nữ nhân này đã muốn hại cô đến tận, hiện tại cư nhiên còn không dừng tay, hình như còn muốn dùng phương pháp ác độc nào đó chinh cô.

“Không có gì, chính là tình toán hủy mày hoàn toàn thôi.” Hạ Mạn Đình từng chút từng chút nói ra kế hoạch của bản thân mình.

“Chờ sau khi mày không thể nhúc nhích, tao sẽ gọi người hảo hảo yêu thương mày, sau đó thay mày chụp mấy tấm ảnh thân hoan. Ha ha, tân hôn thể từ của La Kế Đường không chịu được cô đơn, thừa dịp yên hội bận rộn lui đến vườn hoa cùng tình nhân hẹn hò.”

Cô ta vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Hạ Mộ Nghiên.

“Đương nhiên lần này, ảnh chụp tao sẽ tự tay giao cho giới truyền thông, lần này khẳng định người sĩ diện như La Kế Đường sẽ đem mày đá ra khỏi cửa, mà La thiếu phu nhân thất bại như mày cũng suốt đời mang cái tội danh lăng loạn, cả đời này không nâng đầu lên được. Mày xem, kế hoạch của tao có phải thực hoàn mỹ hay không?” Cô đắc ý cười, từ trong túi xách lấy một chiếc máy ảnh.

Hạ Mộ Nghiên đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Cô hoảng hốt vực dậy thân thể hư nhược, ý đồ muốn thoát khỏi Hạ Mạn Đình, thoát khỏi cái kế hoạch ác độc của cô ta.

“Đừng lãng phí khí lực, mày trốn cũng không thoát đâu.” Cười lạnh, Hạ Mạn Đình đứng dậy đuổi theo cô.

Hạ Mộ Nghiên không thềm để ý tới lời nói trào phúng của cô ta, chỉ có hết sức bước những bước chân nặng nề, liên tiếp bước hướng đến cổng vườn hoa. Hiện tại toàn bộ đầu óc cô chỉ óc một ý nghĩ duy nhất —— dùng tất cả sức lực cuối cùng của mình thoát khỏi nơi này.

Nhưng mà chưa đi được đến mười bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn chặn ngang đường đi của cô.

Chưa kịp thấy rõ gương mặt đối phương, cổ tay cô đã bị người ta nắm chặt, sau đó lôi kéo cô đi về hướng Hạ Mạn Đình.

“Đừng mà... Mau buông tay ra...” Cô giãy dụa, nhưng không thoát được sự kiềm kẹp của đối phương.

Rất nhanh, cô bị người đó đẩy ngồi xuống cái ghế đá vừa đứng dậy.

Hạ Mạn Đình sớm đứng ở một bên cười nhìn.”Tao không phải bảo mày đừng uống phí khí lực sao? Vì sao lại không nghe lời tao nói?” Cô ta quay đầu hướng nam nhân bên cạnh bĩu môi.”Uy, Thời gian đến rồi, có thể động thủ.”

“Ngay ở trong này sao?” Nam nhân cười hỏi.

“Ở trong này thì làm sao ? Ánh sáng mờ, không khí thoáng, hương hờ chỉ là giả vờ giả vịt, đâu có bảo anh phải thật sự làm gì?” Cô ta nhướn đôi lông mày hỏi.”Loại nữ nhân nhạt nhẽo như nước lã này mà anh cũng muốn sao?”

“VẬY ĐƯỢC RỒI!” Xem bối cảnh gia đình của Hạ Mạn Đình, nam nhân đối cô nói gì nghe vậy.

Có được nữ nhân này, hẳn ước chừng phải phần đầu hai mươi năm.

Hạ Mộ Nghiên nhận ra nam nhân này, hẳn chính là bạn trai Hạ Mạn Đình – Trác Ứng Kỳ, cũng chính là người lúc ấy khinh bạc cô. Ngã xuống ghế lạnh, cô kinh hoàng muốn chạy trốn, nhưng mà tác dụng câu thuốc bắt đầu phát tác, sức lực của cô cũng theo đó mà dần cạn kiệt.

Trác Ứng Kỳ rất nhanh đi đến trước người cô, động thủ vơ bỏ quần áo trên người cô.

Ý thức còn sót lại làm cô kháng cự theo bản năng.

“Đừng mà, đừng đụng vào người tôi...” Trừ bỏ vài câu chống cự yếu ớt, môi mấp máy căn bản không thốt ra nửa tiếng kêu, hai tay yếu đuối như thê treo vô số quả tạ.

Đừng mà, đừng đối xử với cô như vậy, cô không muốn La Kế Đường lại hiểu lầm cô, cô không muốn...

Trong lòng đau kịch liệt, nước mắt chảy xuống, cô lại không có cách thay đổi tất cả những chuyện này, được lực từng chút từng chút kiểm soát thân thể cô, cô cơ hồ sắp hôn mê.

“Các người đang làm trò gì?”

Mơ hồ, cô tựa hồ nghe thấy một tiếng thét to.

Có, có người đến sao?

Thần trí mơ hồ không thể nhận thức được nữa.

Thanh âm nữ nhân kinh hô cùng tiếng kêu thảm thiết của nam nhân là điều cuối cùng cô nghe được.

“Đừng mà... Đừng mà... Đừng làm như vậy với tôi...” Sau khi thoát khỏi ác mộng tra tấn liên tiếp, Hạ Mộ Nghiên rốt cục tỉnh lại.

Cô sợ hãi nhìn bốn phía, mới phát hiện chính mình nằm ở trên giường —— chính mình nằm ở trên giường.

Này rốt cuộc là...

Trước khi hôn mê cô nhớ rõ có người muốn làm hại cô, còn sau đó chuyện gì xảy ra một chút ấn tượng cô cũng không có, càng không rõ vì sao mình trở về nhà được, lại còn nằm trên giường của mình.

A! Khi chuyển mắt sang bên cạnh thấy một người nam nhân ngồi bên cạnh giường, Hạ Mộ Nghiên trong lòng run sợ ngồi dậy.

La Kế Đường hai tay giao nhau ở trước ngực, nhìn cô không chớp mắt.

Một trận run rẩy lui qua lưng.

Anh, anh đang suy nghĩ cái gì? Có phải hay không lại hiểu lầm cô?

“Em tỉnh rồi.” Không lạnh lùng giống như trước, thanh âm của anh ôn nhu thần kì.

“Cảm giác thế nào? Có phải rất khát hay không?” Anh chủ động cầm chén nước trên tủ bên đầu giường đưa đến bên môi cô. “Uống nhiều nước một chút, như vậy mới có thể mau chóng đem được lực trong cơ thể em bài trừ.”

Anh, anh biết cô bị hãm hại? Nói như vậy...

“Anh, anh đều đã biết?” Hạ Mộ Nghiên kích động cầm tay anh. “Tôi không có, tôi không có làm chuyện gì có lỗi với anh, tôi thật sự không có, cho tới bây giờ vốn không có...” Nói đến đây, cô nhịn không được lại nghẹn ngào.

“Anh biết, anh cái gì cũng đều biết rồi.” La Kế Đường vuốt mái tóc cô nhẹ giọng nói: “Ngoan, trước uống nước, có chuyện gì chúng ta nói sau.”

Đúng vậy, hẳn đã muốn hiểu được hết thấy.

Bởi vì tối hôm qua Hạ Mộ Nghiên đi ra ngoài lâu quá, hẳn có chút lo lắng, vì thế ra lễ tân hỏi nơi cô đi, khi hẳn tìm được đến chỗ vườn hoa, liền nhìn thấy Hạ Mạn Đình đang chụp ảnh cho một đôi nam nữ trên ghế đá, mà nữ nhân kia không phải là người lạ, mà chính là thê tử của hẳn.

Thấy cô quần áo không chỉnh, ngất xỉu trên ghế đá mặc kệ người ta xâm lược, hẳn có ngu cũng hiểu được sự tình không thích hợp, sau một quyền đâm văng tên khốn kiếp dám đụng vào người thê tử hẳn, hẳn lập tức bắt được Hạ Mạn Đình đang muốn chạy trốn, bức bách cô ta phải nói ra sự thực.

Sau khi biết chân tướng sự thực, hẳn hối hận tột đỉnh. Hẳn chẳng những hiểu lầm thê tử của mình, còn làm mọi cách hạ nhục cô, thậm chí làm cho cô mất đi đứa nhỏ. Hẳn hiểu được chính mình có boả nhiều quá đáng, thậm chí đáng giận, cho nên liều mạng nghĩ biện pháp hy vọng chuộc lại những lỗi lầm đã gây ra.

Đương nhiên trước đó, hẳn đã trừng phạt hai tên thủ phạm gây nên chuyện này, nam nhân đại khái phải chống nạng đi lại ba tháng, nữ nhân hai má nhất

định bầm tím hơn 2 tuần.

Nếu không phải nể mặt Hạ Đông Bình, hai người kia kết cục cam đoan càng thê thảm.

Hạ Mộ Nghiên tiếp nhận cốc nước, yết hầu khô nóng khiến cô tham lam uống một hơn hết sạch, một đôi đôi mắt đẹp cũng không ngừng liếc về phía La Kế Đường đang ngồi, quan sát phản ứng.

Bởi vậy... Anh sẽ không hiểu lầm cô, không thương tổn cô, không lạnh lùng đối đãi cô, có phải hay không?

“Thực xin lỗi.” La Kế Đường chủ động mở miệng hướng cô nói xin lỗi. “Tôi không nên không tin em, không nghe em giải thích, xin em tha thứ cho tôi được không?” Hần nhìn trộm cô. “Tôi... Không biết nên nói cái gì mới có thể được em tha thứ, chỉ cần em chấp nhận tha thứ cho tôi, tôi, tôi nguyện ý làm một chuyện gì cho em.”

Hần đã suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì cso thể thập toàn thập mỹ bù đắp lại sai lầm của mình, cho nên thẳng thắn đưa ra chỉ phiếu, để cho cô tự điền vào con số đi. (cái này là tác giả ví von thôi chứ thật sự không có cái chỉ phiếu hay con số nào sất)

“Thật không?” Thấy hắn thật cẩn thận, Hạ Mộ Nghiên hốc mắt hơi hơi nóng lên, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

“Kia... chuyện ly hôn anh có thể đáp ứng em không?” Đôi mắt đẹp ngập nước cố ý nhìn hắn.

Mặt La Kế Đường nhất thời cứng đờ. “Chỉ có chuyện này là không được.” Khẩu khí của anh có điểm hung.

“Anh không phải nói chuyện gì đều chấp nhận làm cho em sao?” Cô lấy chính lời nói của hắn hỏi lại hắn.

“Đúng, chuyện gì cũng được.” Hắn quyết định làm kẻ cãi cùn. “Nhưng trừ bỏ chuyện này ra.”

“Tốt lắm.” Cô hơi hơi cong lên khoe miệng. “Em, em hy vọng anh có thể làm một chuyện cho em...”

“Em nói đi.” Mặc kệ cô đưa ra cô đưa ra yêu cầu gì hắn cũng đều làm theo, hắn không sợ cô yêu cầu hắn lên núi đao xuống biển lửa gì hết.

“Có thể hay không xin anh tin tưởng em, đối với em tính nhiệm nhiều hơn một chút.” Cô nhẹ giọng nói: “Không ai biết về sau còn phát sinh chuyện gì, em không nghĩ lúc nào cũng phải lo lắng vì bị anh hiểu nhầm, như vậy thực sự rất rất mệt mỏi...”

Hiểu biết tâm bệnh thuở nhỏ của hắn, Hạ Mộ Nghiên không thể không đưa ra cái yêu cầu này, cô hy vọng nam nhân trước mắt này có thể học được cách tin tưởng người khác, ít nhất là tin tưởng thể tử của mình, hy vọng từng chút một có thể hiểu ra được rằng không phải bất cứ người phụ nữ nào cũng là kẻ phản bội, lại càng không phải bất cứ người phụ nữ nào cũng ruồng bỏ nam nhân yêu mình.

“Nếu anh thật sự làm không được...” Cô phiếm đồ hốc mắt. “Vậy thả em đi, Em... Em không còn cách nào thừa nhận chuyện anh hiểu lầm, anh có biết em đau khổ biết bao sao?”

Nhớ tới những dây vò ngày trước, nước mắt cô lại chảy dài xuống hai gò má.

“Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi...” Đau lòng nắm chặt tay cô, La Kế Đường cắn chặt răng quyết tâm. “Vì em, tôi sẽ cố gắng học cách không tùy tiện ghen.”

Trải qua giáo huấn lần này, hắn tuyệt đối sẽ kiểm chế bệnh đa nghi chết tiệt của mình, tuyệt không cho phép nổi lo lắng ngày bé tác động vào cuộc sống của hắn.

Ghen? Nam nhân này nói anh vì cô mà ghen?

Kính ngạc không ngờ, hai mắt đầm lệ của cô mở to nhìn anh.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Hắn không được tự nhiên hỏi cô. “Tôi nói gì không đúng sao? Tôi là chồng của em, đương nhiên không thể nhìn em đi qua đi lại cùng tên nam nhân khác được.”

Thật không? Cô muốn biết đây chỉ là dục vọng độc chiếm của nam nhân, hay là hắn để ý đến cô bao nhiêu?

“Anh ghen...” Hạ Mộ Nghiên cẩn thận dò hỏi. “Là vì để ý em sao?”

“Nếu tôi không cần em, vậy tổn nhiên khí lực tức giận với em như vậy làm cái gì?” La Kế Đường khẩu khí lại hung lên, đường cong trên gương mặt cứng ngắc. (mình nghĩ là anh ý ngượng hahaha...)

Không nói gì, lệ cô lại rớt xuống.

“Làm sao vậy?” Hắn không khỏi hoảng lên. “Uy, lại, lại làm sao vậy? Em đừng khóc được không? Có chuyện gì không thể nói sao?”

Nữ nhân này có chuyện gì vậy? Sao hôm nay đặc biệt thích khóc...

“Không thể tưởng tượng được trên đời này còn có người để ý em...” Cô nức nở lau đi những giọt nước mắt vui sướng

“Em đúng là ngốc...” Đau lòng nhưng yên tâm, anh đang tay ôm chặt cô vào lòng.

Nằm trong lồng ngực ấm áp của anh, cô thỏa mãn thở ra một hơi.

Đúng vậy, như vậy là đủ rồi, chỉ cần trong lòng anh có cô, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh nắm chặt lấy vạt áo trước ngực anh.

“Em không mong tình yêu của mình được hồi báo...” Cô thì thầm nói nhỏ.”Chỉ mong anh đừng không để ý đến em, đừng hung hăng với em, ngẫu nhiên nhớ đến em, ngẫu nhiên ôm em...” Cô thổ lộ những tâm tình giấu kín trong lòng mình.

La Kế Đường càng thêm căng thẳng

Cô, cô thương anh? Nữ nhân lúc trước luôn mồm nói không muốn gả cho anh nói thương anh?

Vô cùng kinh hãi nhanh chóng thay thế cảm xúc ngạc nhiên.

“Yêu tôi vì sao không nói?” Ngỡ khi anh hung hăng, giống như trách cứ tiểu hài tử không hiểu chuyện.

“Anh nghĩ em làm sao dám nói?” Lưu luyện cọ xát trong lồng ngực kiên cố của anh.”Em hiểu anh vì sao lại lấy em, nói ra chỉ làm anh cười em tự mình đa tình thôi.”

“Bất quá hiện tại không giống nhau.” Đầu ngón tay cậu cô nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo trên mặt anh.”Anh đã có chút để ý em, nên sẽ không giấu cợt em có phải không?”

Có chút để ý? Anh đâu chỉ có chút để ý mà thôi!

Từ khi ý thức được anh không thể buông tha cho cô suốt kiếp này, La Kế Đường cũng đã hiểu được tâm sự của mình.

Anh thế nhưng có thể yêu một nữ nhân, không những thế còn là một nữ nhân dùng để trao đổi lợi ích.

“Ngu ngốc!” Hắn cười mắng yêu cô, ôm cô càng chặt hơn.”Tôi làm sao mà cười em được, tôi cũng yêu em a!”

Yêu?

“Anh...” Nước mắt lại đọng đầy khóe mắt cô.

“Lại làm sao vậy?” Thấy mắt cô lại ầng nước, anh nhìn không được thờ dài.

“Em còn tưởng rằng cả đời này cũng không thể nghe được câu nói đầy từ miệng anh...”

La Kế Đường nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên.”Hiện tại em nghe rõ chứ.”

“Àn...” Cô gật gật đầu.

“Vậy em không có chút nào phản ứng lại sao?” Anh làm bộ tức giận nhàu mày.

Hạ Mộ Nghiên rung rung miệng cười ôm lấy cổ anh, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi anh.

Rất nhanh, anh đã hóa bị động thành chủ động, cuồng dã xâm nhập cái miệng nhỏ nhắn của cô, qua một lúc lâu lâu lắm, đến lúc cô thờ không nổi mới buông cô ra.

“Nếu em đã nói yêu tôi, vậy từ giờ trở đi cấm không được nhắc đến hai chữ ly hôn.” Anh trịnh trọng cảnh cáo.”Vĩnh viễn không được nhắc đến, rõ chưa?”

Cô cắn cắn môi dưới, trừng mắt nhìn.”Chỉ cần anh đừng làm bộ hung thần ác sát dọa em sợ...”

“Đưa ngốc!” Anh ngã người đem cô đẩy ngã xuống đệm.”Về sau tôi yêu em, sủng em còn không kịp nữa, làm sao có thời gian rảnh dọa nạt em...” Anh cười nhẹ tay bắt đầu cởi quần áo của cô.”Tựa như bây giờ...”

Mặt đỏ lựng, nữ nhân ngượng ngùng thừa nhận nam nhân âu yếm.

Àn, xem ra ông trời không chán ghét cô như vậy.

Tuy rằng nhiều lần đau khổ, nhưng vẫn an bài cho cô một kết cục tốt đẹp.

Ai nói Hạ Mộ Nghiên cô nhất định trời sinh mệnh khổ ?

Phải nói là... Trước khổ sau ngọt, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Phẫn Bội Của Mật Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.